

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ

အာချစ်
ရုံးချင်းဝတ္ထုပေါ်

BURMESE
CLASSIC
com

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
.com

ပျော်ရွှင်ခြင်း

နေ့

သစ်

များ

BURMESE
CLASSIC
COM

- * ပန်းတိုင်းက အလှကိုယ်စီရှိပေမယ့်
ပန်းတိုင်းစော့ မလှကြဘူး
လှတဲ့ပန်းတိုင်းလည်း မမွှေးကြဘူး
မွှေးတဲ့ပန်းတိုင်းကလည်း
အနာယ်မကင်းကြပါဘူး
- * သူရဲအဆိပ်ဆူးက
လူရဲဒီမိုခိုကို ခြေချနိုင်သလို
မွှေးပျံ့ပြီး လှပတဲ့
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကလည်း
အရှုပ်ထွေးဆုံး
ဝက်ပါကြီးပါပဲ
- * ပြင်းပြတဲ့ညိုနွားတွေရဲ့
ဘဝကို
ရင်းခေါ့ ကန်သတ်နိုင်တယ်လေ...။

အခန်း (၁)

“ညနေ အိမ်လာခဲ့လေ၊ ညစာ အတူစားရအောင်”

ဟု ချစ်သူကိုပြောခဲ့၍ သူမမှာ မမောနိုင်မပမ်းနိုင်ပင် မီးဖို
ခန်းထဲ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ချက်ပြုတ်နေခဲ့ပါသည်။

“ချက်... သမီးကြီးချက်၊ လာပါဦး... ဒီမှာ အမားကို
ကြက်သွန်အခွံနွှာပေးဦး”

ဟု အသံစူးစူးနှင့် သူမရဲ့မာတာမိခင်က အော်ပြောလျှင် တစ်
ချိန်လုံး စာအုပ်ဖတ်နေသောသူမမှာ ရီမုခ်ကို ဆွဲယူကာ တီးတိုးလေး
ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံကို ကျယ်အောင်ချဲ့လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချက် မကြားချင်ပါ။ အလကားနေရင်းလည်း အမားရဲ့ချစ်သူ အဖို့ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေ မပေးနိုင်ပါ။

“ချက်”

မိခင်ဖြစ်သူက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အော်ပေမယ့်လည်း သူမမှာ ထိုအသံကို မကြားချင်ယောင်ပြုပြီး နေလိုက်ပါသည်။

ဆူညံနေသော ထိုသီချင်းသံများကို သူမ ဆက်ပြီး သည်းမခံ နိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဟင်းမွှေးနေသောခွန်းကြီးကိုချကာ မီးဖိုခန်းထဲ မှထွက်၍ ဗီဒီယိုခန်းထဲကူးကာ စားပွဲမှ ဇီယွန်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက် ပြီးမှ တိခနဲနေအောင် ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည့်သူမရဲ့သမီးကို သူမ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားရတာပါ။

ဘယ့်နှယ်... မိခင်ရဲ့စကားကို အလေးမထားတာတော့ ဖိုက် ဖိုင်းလွန်းနေပါပြီ။

မာရည်ကြောရည်ရှိသော သမီးဖြစ်သူကို ဆူဆဲကာ ပြောပစ် ချင်လှပါသော်လည်း သူမက သဲလည်စင်ကြီးမဟုတ်၍ ထွက်နေသော ဒေါသကို ခြုံသိပ်ပြီး...

“မင်း ယဉ်ကျေးမှုသိပ်နည်းလွန်းနေပြီ ချက်”

“ကလေးတွေ ယဉ်ကျေးတယ် ရိုင်းဆိုင်းတယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့မဆိုင်တယ်လို့ သုတေသီတွေက ပြောကြတာပဲ”

“ငါ မင်းကိုဘယ်လိုဆုံးမရမှာလဲ”

“အမားကိုယ်ကို အရင်ဆုံးမပေါ့”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ အဲဒါအဖြစ်လား”

“အပြစ်ဟုတ်မဟုတ် အဲဒါ ချက်မသိဘူး။ ချက်သိတာက အဲ ဒီရှေးရှေးတုန်းကလူကြီးကို အိမ်ထဲအဝင်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု အပြတ်ပြောတော့ သူမမှာ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် အမား၊ ‘ဗန်း’လည်း အဲဒီ ရာဇဝင်ထဲကလူကြီး ကို သဘောမကျဘူး”

ဟု ထပ်မံ၍ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်သာရှိသေးသည့် သားက လည်း သူ့အစ်မဘက်က ထောက်ခံ၍ ဂိမ်းနှိုင်းနေရင်း ပြောလျှင် သူမ မှာ ပို၍စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

“မျက်မှန်ကိုင်းထူမဲမဲကြီးနဲ့ တကယ့်ကို ပုံတုံးတယ်”

ဟု ဝေဖန်ပြန်သည်။

“သမီးရောပဲ အမား”

ဟု အသက်ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် အငယ်ဆုံးလေး 'ဂေါ်ဒွန်' ကပါ ဆက်ပြောလာ၍ သူမမှာ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ပင် အရပ်တွေကြား ပြေးလွှားနေသည့် အငယ်ဆုံးလေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ! သုံးမဲနော် အမား”

ဟု ချက်က ပြောလျှင် သူမက တစ်ခုခုကို သေသေချာချာ ပိုင်းဖြတ်ကာ...

“ရာမညက လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ အမားရဲ့ အချစ်ဦး အမား သဘောကျတယ်၊ လက်ထပ်မယ်... ဒါပဲ။ သူ ညနေ လာမယ်၊ ဘာမှပြဿနာမလုပ်ကြပါနဲ့၊ လူကြီးလူကောင်းမဆန်ဘဲ တစ်ဖက်လူ အထင်သေးစရာဖြစ်မယ်။ နားလည်တယ်နော်”

ဟုသာဆိုပြီး ကလေးတွေရဲ့ဝေဖန်ရေးကို ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွားသော အမားရဲ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး ကလေးသုံးယောက်မှာ ခေါင်းကိုယ်စီ ရမ်းလိုက်ကြပါ၏။

“ငါတို့ အမားကို သတ္တိရှိတယ်ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ အမားလည်း လူကြောက်ပဲ”

“အမားက တစ်ယောက်တည်း ငါတို့ကိုတာဝန်မယူနိုင်တော့

ဘူးထင်တယ်”

“သမီး၊ အရမ်းကြီးမစားဘူးနော်”

“ငတုံးတွေ၊ ဒီလူကြီးကို လက်ထပ်မှာက ငါတို့အသုံးစရိတ် ကြောင့်လား၊ အမားက ကြိုက်နေတာ”

“ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါဘာလဲ မမ၊ သမီး မသိဘူး”

“မင်းလိုဦးနှောက်သေးသေးလေးက ဘာသိဦးမလဲ”

“ဗန်းထက် သမီးခေါင်းက ပိုကြီးတယ်”

ဟု ကလေးမလေးက အားကျမခံပင် အစ်ကိုဖြစ်သူကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလျှင် ပညာရှင်ကြီးဗန်းမှာ မခံမရပ်နိုင်နှင့်...

“စာဖတ်ပါနော်... ခေါင်းကြီးတိုင်း ဦးနှောက်ကြီးမလား။ ခေါင်းချွန်တဲ့လူမှ ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ ဦးနှောက်ဆဲလ် ဖွံ့ဖြိုးမှုများတယ်လေ”

ဟု အနည်းငယ်ချွန်နေသောသူ၏ခေါင်းကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ချက်မှာ ညီမဖြစ်သူနှင့်မောင်ဖြစ်သူကို စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး...

“ကလေးဆန်လိုက်တာ”

ဟုသာ တီးတိုးညည်းတွားမိလိုက်ပါသည်။

ချက်က လူကြီးသိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်

ပါသည်။

လူလေးက ပုပုသေးသေးလေးဆိုပေမယ့် အပျိုကြီးတစ်ယောက်လို ပြင်ဆင်ဝတ်စားပါ၏။ ပြီးတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးခေါ်မှုကို အမြဲတမ်းကျင့်ကြပါသော်လည်း တကယ်တမ်းတော့ ဘယ်တော့မှ လူကြီးမဆန်ခဲ့ပါချေ။

ဘယ်လူကြီးဆန်လိမ့်မလဲ။ ကလေးပဲကိုး...။ နဝမတန်းကျောင်းသူမို့ ကလေးပဲကိုး...။ အစ်မအကြီးပီပီ အမြဲ ဗန်းနဲ့ ဒေါ်ကွန်ကို ဆရာလုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ဒီအချက်က ဗန်းနဲ့ ချက် မတည့်ရခြင်းရဲ့အကြောင်းအရင်းပါပဲ။

ဗန်းကလည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်မို့ ချက်က အစ်မဆိုပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို မခံနိုင်ပါ။ စာဖတ်အားသန်တဲ့ ဗန်းက ရံဖန်ရံခါမှာ ချက်အပေါ် ဆရာလုပ်တတ်၍ ချက်နဲ့ ဗန်းက မတည့်ကြသောအချိန်က များနေပါသည်။

ဗန်းက အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်ကျော်သာ ရှိသေးသည့် ဆဋ္ဌမတန်းကျောင်းသားဆိုပေမယ့် ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးသည်မို့ ကွန်ပျူတာကို ချက်ထက် ပိုကျွမ်းကျင်ပါသည်။

ချက်နဲ့ ဗန်းက လားရာဘက် မတူညီကြပေမယ့် တစ်အူတုံ

ဆင်းတွေမို့ အကျင့်လေးအချို့တော့ တူပါသည်။

မှန်ပါသည်။

လူကြီးဆန်ပြီး လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးခေါ်ကျင့်ကြခြင်းပါပဲ။

ချက်က ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်လေးများနှင့် မျက်နှာရှင်းရှင်းလေးဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင်ကောက်ကလေးများက ပင်ကိုကောက်ဖြစ်ပေမယ့် ချက်နှင့်လိုက်သည်ဟုထင်ပါသည်။ အသားအရေက အထူးကြည်စင် ဖြူဖွေးသောအချက်မှာ လုံးလုံးပုပုလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ထိုဆံပင်ကောက်ကလေးများနှင့် ဘိုမရပ်ကလေးလို လှပနေခဲ့ပါသည်။

ချက်နည်းတူ ချစ်စရာကောင်းပြီး လှပသူကတော့ အသက်ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် တတိယတန်းကျောင်းသူလေး ဂေါ်ဒွန်ပဲဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနက်နက်လေးနှင့် ဖောင်းကားပြည့်တင်းနေသော ပါးနီနီလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ဂေါ်ဒွန်မှာ အဆော့ချန်ပီယံဟု သတ်မှတ်ရလောက်အောင်ပင် ဂဏှာမငြိမ်သူဖြစ်ပါသည်။

တစ်အိမ်လုံးနဲ့အောင် ပြေးလွှားနေရင်နေ၊ မနေရင် အဝတ်အစားတွေဖွပြီး တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဝတ်၊ အဲလိုမှမဟုတ်ရင် ရှိသမျှ

အရပ်တွေ အကုန်သွန်ပြီး ဖြုတ်တပ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မီးဖိုခန်းထဲ၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခုရှာစားနှင့် တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူပါ။

ဒီလိုထူးဆန်းသောကလေးများ၏မိခင်မှာလည်း လွတ်လပ်ပြီး ဘဝကို ပေါ့ပေါ့လေးတွေ့တတ်တဲ့ 'မာတိကာ' ဆိုသည့် မိန်းမလှလေး ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူမရဲ့သဘောကတော့ သားသမီးတွေရဲ့စိတ်ကို လွတ်လပ်စွာတွေးခေါ်ခွင့်ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ထိုသို့လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ခွင့်ပေးမှ ရင့်ကျက်သူများဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထားပါသည်။

ကိုယ်ပြောမှ သိခြင်းထက်၊ သူတို့ကိုယ်၌က အမှန်တရားကို ရှာဖွေခြင်းက ပိုလေးနက်မှုရှိသည်ဟု ယူဆထားလို့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကလေးတွေကို ဒီဟာလုပ်ပါ၊ ဘယ်ဟာကို မလုပ်ပါနှင့်ဟု ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုမျိုးမလုပ်ဘဲ ကလေးကို ကလေးလိုမတွေးဘဲနှင့် သူမရဲ့သူငယ်ချင်းလို မိတ်ဆွေလို ဆက်ဆံတတ်သည်ကလည်း သိပ်ထူးဆန်းသောမိခင်တစ်ယောက်ပါဟုဆိုရပေလိမ့်မည်။

မာတိကာ က အသက်နှစ်ဆယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်ဖြစ်ရာ ခုဆို အသက်သုံးဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ဖြစ်နေပေမယ့်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးနီးအရွယ်ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ပင် လှ

နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

သူမက အဝတ်အစားများကို ဖက်ရှင်ကျကျ စမတ်ဖြစ်အောင် ဝတ်စားတတ်သည်ကလည်း မာတိကာရဲ့ ထူးခြားသောဆွဲဆောင်မှုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ရှင်ကျပေမပေါ့။ သူမအလုပ်ကလည်း ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာပဲကိုး။

မနက်မိုးလင်းသည်ဆိုတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူမတို့အိမ်ဟာ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး အပြင်သွားဖို့ပြင်ဆင်နေသံ ဆူညံ၍နေတတ်ပါသည်။

မာတိကာက ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့ရင်း တစ်နေကုန်အပြင်မှာ အချိန်ကုန်နေသောနေ့တွေက ပိုပြီးများနေတတ်ပါသည်။

ဒရိုင်ဘာလည်းမရှိ၊ အိမ်အကူလည်း မထားတဲ့ ထိုအိမ်မှာ ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်ရှင်းဟူသောစနစ်ဖြင့်သာ နေထိုင်ကျင့်ကြံကြပါသည်။

ဒါကလည်း မာတိကာက သိပ်တော်သောမိခင်ဖြစ်နေလို့ပါ။ သားသမီးတွေကို နေရာတာကာ လိုက်လုပ်ပေးမနေဘဲ ကိုယ့်ကိုစွဲကိုယ်ရှင်းစနစ်ကိုကျင့်သုံးခဲ့၍ ခုဆို ကလေးတွေက ကလေးတွေနဲ့မတူအောင်ပင် အသိဉာဏ်က ဖွံ့ဖြိုးရင့်ကျက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

အသင့်အတင့်ကျယ်ဝန်းသော ထပ်မံနှစ်ထပ်တိုက်ပုလေးမှာ

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်ရက်သာ တစ်နေ့ကုန်စည်ကားပြီး ကျန်အချိန်တွေမှာ ဆို မနက်နှင့်ညသာ ဆူညံပြီး တစ်နေ့ကုန်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့လည်း တနင်္ဂနွေနေ့မှို အိမ်မှာ လူစုံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကလေးတွေအားလုံးမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး၍ အနားယူနေကြခြင်းဖြစ် ပါသော်လည်း သူမကတော့ ချစ်သူလာမည်မှို ချက်ပြုတ်နေခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

သူမရဲ့ချစ်သူက 'ရာမည'ဖြစ်ပါသည်။

ရာမညက ရှင်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမရဲ့အချစ်ဦး ရာမညမှာ သူမလိုအိမ်ထောင်ရှိဖူးသူမဟုတ် ဘဲ အချစ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော လူမျိုးကြီးဖြစ် ပါသည်။

သူမက မိဘတွေ နေရာချပေးသော ကလေးတွေရဲ့ဖခင်နှင့် မိဘတွေသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ မလွဲမသွေအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရ တော့ ရာမညက အလွမ်းသမားဖြစ်၍နေခဲ့သည်မှာ ခုချိန်ထိပဲဆိုပါလေ တော့။

ထို့ကြောင့် ဖူးစာက ပြန်ဆုံစည်းစေဖို့ အကြောင်းမန်လာချိန် တွင်မူ သူမက ရာမညလက်ကို မလွှတ်ချင်တော့ပါ။ ရာမညကလည်း

သူမကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူမနှင့်ရာမည လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ပါသော်လည်း ဒီကလေးသုံးယောက်က ရှောင်နေခဲ့ပါသည်။

မိဘတွေ ကြိုးဆွဲရာ ကခုန်ရတဲ့သူမဘဝကို စိတ်နာ၍ သူမရဲ့ ကလေးတွေကို ကိုယ်ပိုင်အသိစိတ်ရှိစေရန် လမ်းကြောင်းပေးခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့လုပ်ရပ်က မှားသလားမှန်သလားဆိုတာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်ရပါသည်။

သူမရဲ့လမ်းကြောင်းမှကြောင့် ကိုယ်ပိုင်အသိဉာဏ်နှင့် ကိုယ် ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သောကလေးတွေနှင့် ခုတော့ ပြဿနာတက်ကြရပြီလေ။

ခုလည်း ကြည့်လေ၊ ရာမညကို ညစာကျွေးပါ့မယ်လို့ ပြော ထားမိပါတယ်။ သူမကို ဘယ်သူမှ ဝိုင်းကူမလုပ်ပေးတော့ပါချေ။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကအစ၊ ချက်ပြုတ် ခြင်းအဆုံး ကလေးတွေက တတ်သလောက်မှတ်သလောက်နှင့် ကိုယ့် အသိစိတ်နှင့်ကိုယ် သူမကိုဝိုင်းကူနေကျပါ။ အခုတော့ သူမရဲ့ချစ်သူ ကို အလိုမရှိကြောင်း ဆန္ဒပြနေကြသည်ထင်ပါရဲ့။

ချက်က ခါတိုင်းလုပ်နေကျအတိုင်း တစ်ပတ်စာပုံထားသော အဝတ်တွေကိုလည်း စက်ထဲမထည့်သေးသည့်အပြင် သူမကိုတောင်

သီချင်းသံစူးစူးနှင့် အနှောက်အယှက်ပေးနေလေရဲ့။

'ချက်' နည်းတူ 'ဗန်း' မှာလည်း ဖုန်သုတ်တံကိုမကိုင်ဘဲ ဂိမ်းကိုသာ သဲသဲမဲမဲဆော့နေလေရဲ့။ ချက်နှင့်ဗန်းလိုပဲ သူမတို့အိမ်ရဲ့အဆော့ချန်ပီယံ 'ဂေါ်ဒွန်လေး' ကလည်း သူမနားတွင် ဟိုဟာကိုင် ဒီဟာကိုင်နှင့် တတွတ်တွတ်လာလုပ်မနေဘဲ တစ်အိမ်လုံးကို ရှုပ်ပွအောင် ဖန်တီးနေပါသည်။

သူမကလည်း ကလေးတွေရဲ့အကျင့်ကိုသိတဲ့မိခင်ပီပီ သူမဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်မို့ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ သန့်ရှင်းရေးနှင့်ထမင်းချက်သည်အလုပ်ကိုတွဲ၍ မနားမနေ အားသွန်ခွန်စိုက်ပင် ကြိုစားပစ်ပါ၏။

သူမ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် သုံးနာရီအတွင်းမှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောအိမ်ကလေး ဖြစ်သွားရကာ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း လှပသောဟင်းလျာများနှင့် ပြည့်နက်သွားရပါ၏။

အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုမှ တစ်ပတ်စာဝတ်ထားသောအဝတ်များကို စက်ထဲထည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ၊ ရေချိုးဖို့အချိန်တန်ပြီ”

“အိပ်ရာထကတည်းက ချိုးပြီးသားလေ၊ ည အိပ်ရာဝင်ချိန်

တစ်ခါချိုးရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ချက်က လူကြီးတစ်ယောက်လိုဆိုပြန်တော့ ဒါလည်းဟုတ်နေပြန်တာမို့ သူမမှာ မပြောသာတော့ပါ။

တကယ်တော့ သူမဆိုလိုချင်တာက ရေချိုးပြီးသား သားသားနားနား ဒင်နာသွားသလို ဝတ်စားပြင်ဆင်စေချင်တာပါ။

ဒါကို ကလေးတွေကလည်း သိနေပေလိမ့်မည်။ သူမကို တမင်ဂျစ်နေတာပဲဆိုတာကို သူမကလည်း ကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိခင်ဆိုသည့်အာဏာမျိုးကိုလည်း ပြုရလေမပေါ့။

ထို့ကြောင့်ပင် ဝတ္တုစာအုပ်ကိုဖတ်နေသော ချက်ကိုလည်း ကောင်း၊ ဂိမ်းကို သဲမဲဆော့နေသောဗန်းကိုလည်းကောင်း၊ မျောက်ရှုံးအောင် ဆော့နေပါသော ဂေါ်ဒွန်ကိုလည်းကောင်းကြည့်ကာ

“အဝတ်အစားသွားလဲပါ... မကြာခင် ဧည့်သည်လာမယ်။ အဝတ်အစားသွားလဲပါ”

ဟုပင် အမိန့်ဆန်ဆန်ပြောပစ်ပါတော့သည်။ ဒီလိုဂျစ်တစ်တစ်ကလေးတွေမှာ တစ်ခုကောင်းတာက ဖြစ်သင့်သည့်အရာကို စောဒကမတက်ခြင်းပါပဲ။

သူမစကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သုံးယောက်စလုံးမှာ လှေကားပြေပြေလေးအတိုင်း မကျေမနပ်ပင် တက်သွားကြပြီး အခန်းထဲကို ကိုယ်စီဝင်သွားကြပါသည်။

ဒီတော့မှ သူမကလည်း အောက်ထပ်ရှိ သူမရဲ့အခန်းကျယ်ထဲဝင်လာကာ ရေချိုးလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လှလှပပပြင်ဆင်ကာ သိပ်စမတ်ကျသော ဗေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်အပျော့လေးကိုဝတ်ဆင်ပြီး ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်းနှောင်ကာ လည်ပင်းတွင် ရှင်းနေ၍ ပဝါဝါလေးတစ်ထည်ကို ဟန်ကျကျပင် လည်ပင်းတွင် ခပ်ပြေပြေလေး ချည်နှောင်လိုက်တော့ သူမရဲ့အလှပြင်ခြင်းက ပြီးဆုံးသွားရပါသည်။

ကျော့ရှင်းလှပသော သူမရဲ့ပုံကို မှန်တွင် တစ်ချက်ပြန်ယိမ်းပြီး လှပသောအပြုံးမျိုးကို မှန်ရှေ့တွင် အစမ်းပြုံးကြည့်ကာ အခန်းထဲမှထွက်လာချိန်တွင်မူ ကလေးသုံးယောက်က သူမကို စိတ်ပျက်စွာ ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

သူမက အချိုးမကျစွာ ထိုင်နေသောချက်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး

“ချက်”

ဟုခေါ်လိုက်ပါသည်။

ချက်က သိပ်လှသော သူမရဲ့ခင်ကို ခပ်စွေစွေပြန်ကြည့်၏။

“လူကြီးလူကောင်းတွေက ညစာစားရင် အဲ့လို ဂျင်းအင်္ကျီဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ သရုပ်ပျက်ပုံစံနဲ့ စားသလား”

“ဒါဆို ချက်က ဘာဝတ်ရမှာလဲ”

“ဒီဂျင်းဝမ်းဆက်နဲ့စာရင် ဂါဝန်က သင့်တော်မယ်မထင်ဘူးလား”

ဟု သူမက ဖိစာကြောင်စွာပြောလျှင် ချက်က ဘာမှစောဒကမတက်တော့ဘဲ ထိုင်နေရာမှ ထသွားခဲ့ပြန်သည်။

“ဗန်းရော၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို သွားလဲပါ။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။ သိပ်စမတ်မကျဘူး”

ဟု ဆိုပြန်တော့ ဗန်းလည်း ထသွားပြန်ပါသည်။ အကြီးနှစ်ယောက် ထသွားတော့မှ အငယ်ဆုံးလေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဂါဝန်ဖားဖားကြီးနှင့် ဦးထုပ်ဝိုင်းအကြီးကြီးကို ဆောင်းထားသော ဂေါ်ဒွန်က ပုံပုံလေးထိုင်ကာ သူမကိုကြည့်နေပါသည်။

“အခု ကမ်းခြေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်သည်နဲ့အတူ ညစာစားမှာ၊ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုတော့ ဂေါ်ဒွန်လေးပါ ထ၍ အပေါ်ထပ်တက်သွားပြန်ပါ

သည်။

ထိုအခါမှ သူမက လေကားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သောခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

သူမထိုင်ချပြီး ခဏအကြာတွင် ချက်ရဲ့အခန်းတံခါးလေးမှာ ပွင့်လာပြီး ချက်က အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ အကြောင်းမှာ ချက်က တခြားလူရဲ့မင်္ဂလာဆောင်တွင် လက်စွပ်ဖန်းကိုင်သည့်အခါ ဝတ်ခဲ့ဖူးသော မင်္ဂလာဂါဝန်ဖားဖားကြီးကို ဝတ်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဒါ ချက် တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း မသိချင်ယောင်ပြုကာ...

“ဟားလွန်းတယ် ချက်၊ ဂါဝန်က အဲ့လောက်ဖားလွန်းပြန်ရင် ကိုယ်ခန္ဓာအလှက ပျောက်သွားတယ်”

ဟု ပညာသားပါပါဆိုတော့ ချက်မှာ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ တံခါးချပ်ကို ပြန်ပိတ်သွားပြန်ပါသည်။

ချက်အခန်းတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကပ်လျက်အခန်းတံခါးမှာ ပွင့်သွားကာ ဗန်းက ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

သူမက ဗန်းကိုကြည့်ပြီး...

“အရောင်တောက်လွန်းတယ်”

ဟု ဗန်းရဲ့အပေါ်ဝတ်ကုတ်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် ဗန်းမှာ အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားပြန်ပါသည်။

ဗန်းရဲ့အခန်းတံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗန်းရဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာ ပွင့်သွားခဲ့ပါသည်။

ဘောင်းဘီအတိုကျပ်ကျပ်လေးနှင့် ဗိုက်ပေါ်အင်္ကျီကိုဝတ်ထားသော ဂေါ်ဒွန်ဖြစ်ပါသည်။

သူမက ဂေါ်ဒွန်ကို ပြုံးမဲ့မဲ့လေးကြည့်ကာ

“အဲ့လိုပေါ်တာမျိုးမဝတ်နဲ့၊ လုံလုံခြုံခြုံ၊ ဟုတ်လား”

ဟု ဆိုပြန်တော့ ဂေါ်ဒွန်လေးမှာ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြန်ပါသည်။

“တီးတောင်! တီးတောင်!”

ထိုအချိန်မှာ ဘဲလ်က မြည်လာ၍ သူမမှာ ရင်ခုန်သွားရပါသည်။ အချိန်အားဖြင့် ညနေခြောက်နာရီအတိအကျမို့ သူမချစ်သူမှ တစ်ပါး တခြားမဖြစ်နိုင်သည့်မို့ သွက်လက်စွာပင် မတ်တပ်ထရပ်ပြီး အင်္ကျီလေးကို ဆွဲဆန့်ပြင်ဆင်ကာ တံခါးဘုကို ဆွဲလှည့်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် သူမ ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရတာကတော့ လှပတဲ့ နင်းဆိပ်နင်းစည်းကြီးပါပဲ။

“Thank you...”

ဟု အပြုံးလေးနှင့် ထိုပန်းစည်းကြီးကို ယူလိုက်ပါသည်။

“ရှင်က အချိန်တိတိကျကျပဲ”

“အရမ်းလှနေတယ် မာတီကာ”

“ကလေးသုံးယောက်အမေလေ”

“ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က အပျိုလေးပါပဲ”

“အဲ့လောက်ကြီး မမြောက်ပါနဲ့၊ ရှင်ကြိုက်တာတွေပဲ ချက်ထားပါတယ်”

“ကလေးတွေရော”

“အပေါ်ထပ်မှာ အဝတ်အစားလဲနေကြတယ်၊ ကလေးတွေက နည်းနည်းဆိုးတော့ ရှင်ကိုအားနာတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကိုယ် ဘုရားရှိခိုးခဲ့တယ်၊ ရှိသမျှဂါထာတွေ ကုန်အောင်ရွတ်ပြီး ဝင်ခဲ့တာ”

ဟုဆိုတော့ သူမက အသံလေးထွက်အောင် ရယ်မိပါသည်။

သူမရယ်နေပုံကို ကလေးသုံးယောက်က လှေကားထိပ်မှကြည့်ပြီး

“ငါတို့အမားတော့ ပြုစားခံနေရပြီ”

“မျက်မှန်ကြီးက စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“အမားနဲ့မလိုက်ပါဘူး၊ သမီးတို့အမားက ချောတယ်”

“စိတ်ပျက်စရာပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုကာ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

သည်တွင် ရာမညက ကလေးသုံးယောက်ထံသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် လျှောက်လာကာ...

“မင်္ဂလာပါ”

“ဒါ စာသင်ခန်းမှမဟုတ်ဘဲ”

ဟု ဗန်းက ထိမထင်ပြောလိုက်၍ ပြုံးနေသော ရာမညရဲ့ မျက်နှာမှာ အိလည်လည်ကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။ သို့သော်လည်း...

“ဟိုင်း!... ဦးက ရာမညပါ”

ဟု ပြောင်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်ပါ၏။

သည်တော့မှ အငယ်ဆုံးလေးက ရှေ့ထွက်ကာ...

“ဂေါ်ဒွန်၊ မိုင်နိမ်းအစ် ဂေါ်ဒွန်”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့် နှုတ်ဆက်တော့ သူ့မှာ ထိုကလေးရဲ့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုကို လက်ဖျားခါသွားရပါသည်။

သူ အံ့သြစွာ ဂေါ်ဒွန်ဆိုသောမိန်းမငယ်လေးကို ကြည့်နေစဉ် ရှိပါသေးသည်။

“အိုင် အမ်း ဗန်း...”

ဟု စိတ်မပါစွာ ပြောလိုက်တဲ့ ခပ်အစ်အစ်အသံကို ထပ်မံ၍ ကြားလိုက်ရပါ၏။

မခေလှသောကလေးတွေကို သူက မသက်မသာပင် ခပ်အစ်အစ်ပြုံးပြလိုက်စဉ်မှာ...

“ဝေါ်ကျောက် ချက်”

ဟု အကြီးမလေးက လေယူလေသိမ်းကောင်းကောင်းနှင့် ဝတ်ကျောတန်းကျောပြောလျှင် သူ့မှာ ကြောင်နသွားရပြီး

“အင်း... အင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ဟုသာ မချီပြုံးလေးနှင့် တုန်ပြန်ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အဖြစ်က သေးငယ်သောကလေးတွေကို မော့ကြည့်ပြီးနေရသည့် အသက်ကြီးလူပုလေးနှယ်ဝင်နှင့် တူနေလှပါသည်။

မချီသွားဖြစ်လေးလုပ်ပြီး ကပ်ဖားအပြုံးလေးနှင့် မအူမလည်လေး ရှိနေသောသူ့ကို ကလေးသုံးယောက်လုံးက ချွတ်ကလေးကို ကြည့်သည့် နှိမ့်ချ အထင်သေးသလိုကြည့်နေ၍ သူ့မှာ အလိုလိုနေရင်းပင် ကလေးတွေကို ရိုနှ်သွားရပါသည်။

ဒါ သူသိပ်ချစ်ရသော ထက်မြက် သွက်လက်သည့် မာတိကာရဲ့ ရှုမပြီးသည့် သားနဲ့သမီးတွေတဲ့လေ။

“ကဲ၊ ညစာစားရအောင်လေ”

ဟု အိမ်ရှင်မကဆိုတော့ သူ့ရော ကလေးတွေပါ စားပွဲဆီသို့ အတူတူသွားဖြစ်ကြပါသည်။

သည်တော့ သူတို့ဟာ တကယ့်မိသားစုတွေလိုပါပဲ။ သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးတာကလည်း ဒီလိုပုံစံပဲဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာက ထမင်းစားဖို့ခေါ်ရင် သူနှင့်ကလေးတွေက ခုလို အတူသွားကြမည်ပေါ့။ သို့သော် သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်တဲ့ သူများပစ္စည်းတွေမို့ သူက အပြင်လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေပြနေသည့်နှယ်ထိုထမင်းဝိုင်းနှင့် ထိုကလေးတွေက သူနှင့်အကျွမ်းတဝင်မရှိခဲ့ပါချေ။

ကလေးတွေနှင့် မာတိကာက စားပွဲဝိုင်းတွင် နေရာယူပြီးချိန်မှ သူက အရိပ်အခြည်ကြည့်ကာ နောက်ဆုံးလွတ်နေသောခုံတွင် ကျန်

ကျလေး ဝံင်ထိုင်ဖြစ်ပါ၏။

မိသားစုက သူနှင့်စိမ်းလှသည်မို့ ခုလိုခပ်မြင့်မြင့်စတိုင်လ်မျိုး နှင့် နေတတ်သည့်ကလေးတွေရဲ့ပုံစံကို သူ အကဲခတ်နေမိပါသည်။

ကလေးများဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဂဏ္ဍာမငြိမ်ပုံမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခုံတွင် ကျကျနနပင် စမတ်တကျထိုင်၍ ဦးစွာ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသော ဖန်ခွက်ထဲမှရေကို လည်ချောင်းရှင်းရုံ တစ်ကျိုက်သောက် လိုက်ပါသည်။

သူ ချီးကျူးလိုက်မိပါသည်။

သူ့ရဲ့ချစ်သူ မာတိကာကိုပေါ့။ အဲ့လောက်ထိ နည်းလမ်းညွှန် ပြကောင်းသူမို့ပါ။

ရေသောက်ပြီးမှ ကလေးတွေက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို စနစ် တကျကိုင်ကာ မိမိရှေ့မှဟင်းခွက်များကို စတင်နှိုက်ပါသည်။

သူ မှင်တက်သွားရပါသည်။

သူမြင်ဖူးသမျှကလေးတွေထဲတွင် ထိုကလေးတွေကသာ အစား အသောက်ကို လူကြီးလူကောင်းများနယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် စမတ်ကျကျ စားတတ်လို့ပါ။

သူကသာလျှင် ခက်ရင်းကျ ဇွန်းကျသံ မြည်နေသေးသည်။

ကလေးများမှာတော့ ပါးစပ်ထဲမှ တကျွတ်ကျွတ်ပါးသံကိုပင် မကြားရ လောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မာတိကာက ထရပ်ကာ ရေခဲသေတ္တာ ထဲမှ အသင့်နွှာထားသော ဖရဲသီးနှင့်သဘောသီးမှည့်များကို ပန်းကန် ပြားလိုက် ချပေးရာ ကလေးတွေက ထိုအသီးများကို စားတယ်ဆိုရုံ သာ တစ်ယောက်ကို နှစ်မြောင်းစီ ခက်ရင်းနှင့်ထိုးစားပြီးမှ ဖန်ခွက်ထဲ မှရေကို တစ်ကျိုက်မျှသာသောက်ပြီး ကလေးတွေရဲ့စားသောက်ခြင်း က ပြီးဆုံးသွား၍ အလွန်ချိုသောအသီးကို ဆက်စားချင်နေတဲ့သူပင် လျှင် စားသောက်ခြင်းကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။

ထမင်းစားပွဲမှထတော့ ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ရန် မာတိကာ က မျက်စိပစ်ပြသဖြင့် သူက ကလေးတွေနှင့်ရောနှော၍ ဧည့်ခန်းဘက် လျှောက်သွားဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာရဲ့သဘောကို သူ နားလည်ပါသည်။ မာတိကာက ကလေးတွေနှင့် သူ့ကို ရင်းနှီးမှုရှိစေရန် အကြောင်းဖန်လိုက်ခြင်းဖြစ် ပေလိမ့်မည်။

ငယ်ရွယ်သောကလေးများနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင် နေရသည့်သူ့မှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်နေပါသည်။

၃၀ ♠ မယ်ခိုင်

သူ အဲ့လိုဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်ချင်စရာပဲကိုး။ ကလေးတွေက စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ စာအုပ်တစ်အုပ်စီယူပြီး ဖတ်နေကြလို့ပါ။

သူက ကလေးတစ်ယောက်ချင်းစီကိုကြည့်ပြီး စကားကို ဘယ်လိုစပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာ လက်ရာကောင်းကောင်းကို စားထားခဲ့သည့်သူက ရင်ထဲမှာ ဆို့လာကာ

“အူး... အိတ်... ကလိတ်... ကလိတ်”

ဟု ကလေးတွေရှေ့တွင် မအောင့်နိုင်မအီးနိုင်ပင် လေချည်တက်လာ၍ သူ့မှာ မလုံမလဲပင် ကလေးတွေကိုအကဲခတ်တော့

“ရွံ့စရာကြီး”

ဟု အငယ်ဆုံးလေးက အမှန်အတိုင်းပြောသည်တွင် သူ့မှာ ရှက်သွားရပါသည်။ သို့သော် အပြည့်အဝမရှက်နိုင်တော့ပါဘဲ...

“အဆင့်အတန်းမရှိဘူး”

ဟူသော ဗန်းရဲ့စကားသံကို ဆင့်၍ကြားလိုက်ရပြန်၍ ဒီအချိန်မှဖြစ်ရတယ်ဟု မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်ချင်သွားရပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်လို့မဆုံးသေးခင်မှာ

“ဒီလိုလူနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်လို ချက်က ပြောလာပြန်၍ သူ့မှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၃၁

ဘယ်လိုနေလို့နေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဆောရီး... တစ်ခါမှ အဲ့လိုမဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဒါက ပထမဆုံးပါ”

ဟု သူက ဖြေရှင်းလိုက်ပေမယ့် ကလေးတွေက သူ့ရဲ့ဖြေရှင်းချက်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြပါ။

ပထမဆုံးနေ့မှာပင် အဆင်မပြေမှုကို စတင်ဆုံစည်းခဲ့ရပေမယ့် သူက လွယ်လွယ်နှင့်အားလျော့တတ်သူမဟုတ်ပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“ဟား ဟား ဟား... ကလေးတွေနဲ့တွေ့မှ ငါတို့ရဲ့အတော်ဆုံး ဒါရိုက်တာ ရာမည ပြားပြားမှောက်သွားခဲ့ရတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဟု သူပြောသမျှကို နားထောင်ပြီးမှ သူ့ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်သော ဇာတ်ညွှန်းဆရာ နောင်နောင်နှင့် ကင်မရာမင်း အာဏီတို့က သူ့ကို လှောင်သလို ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြပါသည်။

“ရယ်နိုင်မှာပေါ့၊ မင်းတို့မှ အဲ့ဒီကလေးတွေကို မမြင်ဖူးသေးတာကိုး”

“မင်းပြောပုံအတိုင်းသာဆိုရင် မင်းရဲ့မာတိကာက သိပ်တော်

ပါလား။ တော်လို့ပဲ သူ့ကလေးတွေက ဒီလောက်မြင့်တာပေါ့”

“တကယ်ကိုမထင်ရဘူးနော်... မာတိကာရဲ့ပုံစံက ဖက်ရှင် အပေါ်သာ ခုံမင်သူလို့ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်းပဲ”

ဟု နောင်နောင်နှင့် အာဏီက မှတ်ချက်ချလျှင် သူက တွေးဆဆလေးနှင့်...

“မာတိကာကတော့ ငါ့ကို သူ့ကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးစေချင်ပုံပဲ။ ဒါ တကယ်မလွယ်တာပဲ”

“နေပါဦး၊ သူ့ကလေးတွေက မင်းကိုမလိုလားရင် သူက မင်းကိုလက်မထပ်တော့ဘူးလား”

“အဆင်ပြေစေချင်တယ်တဲ့၊ တစ်အိမ်တည်းနေရမယ့်လူတွေ ဆိုတော့ အဆင်ပြေမှကောင်းမယ်တဲ့။ နေ့တိုင်းမြင်တွေ့ရမယ့်လူတွေတဲ့။ ငါ့အထင်တော့ ကြည်ဖြူတဲ့မင်္ဂလာဖြစ်ချင်တယ်ထင်တာပဲ”

“ကြည်ဖြူတဲ့မင်္ဂလာ၊ ဟား!... တော်တယ်ကွာ၊ မင်းကိုတောင် စည်းရုံးပြီးနေပြီပဲ”

ဟု နောင်နောင်က မှတ်ချက်ချလျှင် အာဏီက...

“ကလေးတွေပဲကွာ၊ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပေါ့”

“လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးတတ်လို့ ဆက်တာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကလေးက ကလေးလို့ပဲတွေးရင် ငါ့ကို သူတို့က မကြိုက်နေတာပဲ။ မကျေနပ်တဲ့ပုံစံတို့လုပ်ပြီး ချောက်ချတာတို့ဘာတို့လုပ်မှာပေါ့ကွ”

“ခုကရော... အဲလိုမဟုတ်လို့လား”

“မတူဘူးကွ၊ အဲလိုလုပ်ရင်တောင် ငါက ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ဦးမှာ။ အခုက ငါ့ကိုနှုတ်ဆက်တယ်၊ ဣန္ဒြေရရ ငါနဲ့ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ အတူစားတယ်။ ခုက ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ကိုဖိနှင်းပြီး တစ်ချက်တည်း အလဲရှိက်တာ ဟေ့ကောင်”

“ဟား ဟား ဟား...”

“မရိနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ ကျားအိုကြီးနား ရောက်နေတဲ့ ယုန်သူငယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတာ”

“တစ်ယောက်က ဆယ့်လေးနှစ်၊ တစ်ယောက်က ဆယ့်တစ်နှစ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ရှစ်နှစ်နော်။ ဟား ဟား... သုံးယောက်လုံး၊ ပေါင်းတောင် မင်းအသက်လောက် မရှိဘူး”

“အင်း၊ တစ်နေ့တော့ အဲဒီကလေးတွေနဲ့ မင်းတို့ကို ပေးတွေ့ရဦးမယ်”

“စောင့်နေမယ်ဗျား... အဲလိုထူးခြားတဲ့ကလေးတွေကို ငါက လည်း တွေ့ချင်နေတာ”

“ဒါနဲ့ မာတိကာကရော ဘာပြောသလဲ”

“ဘာပြောမလဲကွာ၊ ထူးဆန်းတဲ့သူကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးစေချင်တာပေါ့”

“လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်ပါလားနော်၊ အဆင်မပြေရင်တော့ နောက်တစ်ဖန် ပြန်ဝေးကြပြီပေါ့”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပြန်ဆုံထားတဲ့ကံကိုတော့ ဘယ်လိုမှကျွေးမခိုင်းနိုင်ပါဘူး”

“စိတ်ရှိတာပဲ ဖြစ်နိုင်မှာပါ၊ အကူအညီလိုရင် ပြောပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ရဲ့ဘော်ဘော်... လူပျိုကြီးကို ငါတို့လည်း အစွမ်းကုန်ကူညီချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲကွာ”

“ဒါနဲ့ မင်းရိုက်လက်စ ဇာတ်လမ်းရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။ ငါတော့ ဒီဇာတ်ရုပ်ကို တော်တော်ကြိုက်တယ်”

“မဟန်ပါဘူးကွာ၊ ငါ လူရွေးမှားသွားတယ်”

“အစောကတည်းက ထင်တယ်၊ မင်းက စိတ်အားထက်သန်

နေလို့ မပြောတာ။ သူက ရုပ်သာ အကြမ်းဆန်ပေမယ့် သရုပ်မပါဘူး၊ သဏ္ဌာန်ပဲလုပ်နိုင်တာ၊ တကယ်မစွန့်စားနိုင်ဘူး”

“ငါလည်း တော်တော်စိတ်လေနေပြီ၊ ငါက အဲလိုထင်မထားဘူး။ ဒီမင်းသားက အသားအရေကို မိန်းမတွေထက် ပိုဂရုစိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါရွေးထားတဲ့ဇာတ်က အလှသမားမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ကြမ်းလေကောင်းလေပဲ”

“အဲတော့ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“မင်းသမီးရော အဆင်မပြေဘူး၊ အလှသမားချည်းဖြစ်နေတယ်။ မောင်းတော့မောင်းကြည့်ဦးမယ်၊ မရတဲ့အဆုံးတော့ အရှုံးခံပြီးနားရုံပေါ့။ ကိုယ့်နာမည်တော့ အကျမခံဘူး”

“ဒါ အောင်မြင်ခြင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ရာမည”

“အဲ၊ ဒီနှစ်အကယ်ဒမီ မင်းရဲ့သတင်းက မွှေးနေတယ်နော်”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ဘယ်သူကမှ အတတ်မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက မေတ္တာဖွဲ့တွေ ဒရမ်မာတွေ၊ ပြီးတော့ ဒရမ်အက်ရှင်တွေလေ၊ အဲဒါ တော်တော်များနေတယ်။ အခုကြားနေတာပဲ ဒရမ်မာအက်ရှင်လေ၊ နေအဖြစ်နဲ့လ... အဲဒါ ပရိသတ်ကြားမှာ နာမည်ထွက်နေတယ်”

၃၈ ♠ မယ်ခိုင်

“ရွှေစင်ရမရ မသေချာပေမယ့် ပရိသတ်ပေးတဲ့အကယ်ဒမီ
ကတော့ မင်းမှာ သေချာနေပြီ”

“ဒီလောက်မြောက်နေမှတော့ ဘာလိုချင်နေပြီလဲ”

“မင်္ဂလာဖိတ်စာလေ”

ဟု နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသဖြင့် သူ့မှာ ပြုံးလိုက်
မိပါသည်။ လူမျိုးကြီး ရင်ခုန်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုရင်ခုန်ခြင်းက တာရှည်မခံပါ။ လူကြီးတွေလို
တွေးတတ်သော ထိုကလေးသုံးယောက်ကို မြင်ယောင်မိသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးဆိုတော့လည်း အခက်သာ။

လူကြီးလို သူတစ်လုံး ငါတစ်ခွန်း ပြောပစ်လိုလည်းမဖြစ်၊
ဖြစ်တယ်ထင်တိုင်း အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ကလေးတွေနဲ့တူပြီး ရန်စိတ်
မွေးနေရင် သူက လူပီသပါဦးမလား။

ခက်ရချည်ရဲ့၊ ချစ်သောမာတိကာကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး
ဆိုတော့ သူနှင့်ထိုကလေးသုံးယောက်က ဘာတွေများဆက်ဖြစ်ဦးမှာပါ
လိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

“တု! တု! ဒီ! ဒီ! ဒီ!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းတွေကိုဖတ်ပြီး စီစဉ်ရေးဆွဲ
နေသောသူက နံပါတ်ကိုမကြည့်ဘဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟလို”

“ရာမည”

ဟူသောအသံချိုချိုကို ကြားရတော့ သူက ဘောပင်ကိုလွှတ်
ချပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ချစ်လှစွာသော
ချစ်သူလေး မာတိကာရဲ့အသံပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လွမ်းလိုက်တာ၊ ဒီအသံလေးကို ကြားချင်နေတာ”

“ကျွန်မက ရှင်များ စိတ်ပျက်သွားပြီလားလို့”

ဟု ဟိုနေ့ကကိစ္စကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“ကိုယ်က အဲ့လိုစိတ်ပျက်မြန်တဲ့ယောက်ျားမျိုးလား။ ရင်ထဲမှာရှိနေခဲ့တာ ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီလေ”

“ရှင်ကိုအရမ်းချစ်တာပဲ ရာမညရယ်”

“ကိုယ်လည်း မင်းကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်”

“ရှင်ကိုတွေ့ချင်တယ်”

ဟု ချစ်သူကဆိုတော့ ကျွမ်းထိုးပြီးတောင် ချစ်သူရှေ့အစားဝင်ချင်ပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်သူက ထိုသို့ပြောပြောချင်းမှာ ကားသော့နှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“အခု မင်းဘယ်မှာလဲ”

“ဆိုင်မှာပဲ၊ အလုပ်ခန်းထဲမှာ အင်္ကျီဒီဇိုင်းဆွဲနေတာ... ရှင့်အတွက်”

ဟုဆိုတော့ ပြုံးလိုက်မိသည့်နှုတ်ခမ်းမှာ နားရွက်ချိတ်လုပ်မိမိတတ်ပင်။

“ရှင်ပြီးနေပြီထင်တယ်”

“မင်းက ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ကိုအလွတ်ရနေတုန်းပဲ”

“ရှင်ကို မာတိကာ ဘယ်တုန်းကမှ မမေ့ခဲ့ပါဘူး”

“အဲဒါဆို လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ငါးနှစ်လောက်က ခေါ်ခဲ့သလို ပြန်ခေါ်ပါလား”

“အာ၊ ရှင်ကလည်း ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။ ရှက်စရာကြီး”

“ကိုယ်ပြန်ကြားချင်လို့ပါ”

“အင်း၊ အဲ့ဒါဆို ရောက်လာမှခေါ်မယ်”

“ကိုယ် ခုပဲလာနေပြီလေ၊ ခုဆို ကားပေါ်တောင် ရောက်နေပြီ”

“ဘုရားရေ!... တကယ်”

“အင်း၊ ပြီးတော့ မင်းအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ခဲ့မယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းပျော်သွားစေမယ့်အရာပေါ့”

ဟုသာပြောပြီး လိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သူပြုံးလိုက်မိ၏။

ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်တစ်ယောက်က ခုမှ ရည်းစားထားရ

မှာမို့ ရင်ခုန်နေသလိုပင် သူ့ရင်ခုန်သံတွေကလည်း လတ်ဆတ်နေရပါ
၏။

သူက ပန်းအလှဆင်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ပန်းနု
ရောင်တောက်နေသောပန်းစည်းကိုဝယ်ကာ ဆယ်ကျော်သက်လေးတစ်
ယောက်လိုပင် ချစ်သူထံလာခဲ့ပါသည်။

သူက ကားကို ပါကင်မှာချပြီး ပန်းစည်းကြီးနှင့် ဆိုင်ထဲဝင်
လာသည်တွင် အရောင်းစာရေးမလေးတွေက ပြုံးစိစိလုပ်နေကြပါသေး
သည်။

သူ ဘယ်မှလိမ့်မလဲ၊ ဒီလိုအခြေအနေကို မရတော့ဘူးထင်
လို့ အသည်းကွဲနေခဲ့တာ နှစ်တွေမနည်းတော့ပါ။

သူက ပန်းစည်းကြီးနှင့် အလုပ်ခန်းဘက် လျှောက်သွားတော့
မန်နေဂျာက သူ့ကို မတ်တပ်ရပ်၍ ကြိုဆိုပါသည်။ ပြီးနောက် သူ့ရောက်
နေကြောင်းကို မာတိကာဆီ အင်တာကွန်းမှတစ်ဆင့် သတင်းပို့မည်
ကြံတော့ သူက 'ရှု' ဆိုပြီး ခေါင်းရမ်းပြကာ

"ဒေါက်! ဒေါက်!"

ဟု တံခါးရွက်ကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။

"ဝင်လာပါ"

ဟူသော ချစ်သူ၏အသံသံသ့သ့ကို ကြားတော့မှ သူက လူအရင်
မဝင်သေးဘဲ ပန်းစည်းကို အရင်ဝင်စေလိုက်ပါသည်။

သူမက တိတ်နေတဲ့တံခါးဖွင့်သံကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရင်း
မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

"ဟင်!"

ပန်းနုရောင်ကြနေသော ပန်းစည်းကြီးကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်း
သားဖြစ်သွားရ၏။

သူမက မှတ်တက်စွာရှိနေရင်းမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တော့ ပြုံး
ရွှင်နေသောသူ့မျက်နှာက တံခါးနောက်မှ ဆင့်၍ပေါ်လာကာ

"ကြိုက်လား"

ဟု ပန်းစည်းကို ရည်ညွှန်းပြီး မေးပါသည်။

"ပန်းနုရောင်... အချစ်ရဲ့သင်္ကေတပေါ့"

ဟုဆိုပြီး သူ့လှမ်းပေးသောပန်းစည်းကို ယူလိုက်၏။

"အပြင်မှာ တစ်ခုခုစားကြရင်ရော"

ဟု သူကပြောလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမက နာရီကိုကြည့်လိုက်

ကာ

"အင်း၊ နောက်တစ်နာရီအချိန်ရမယ်"

“တစ်နာရီ!”

“အင်းလေ၊ ကလေးတွေကို ကျောင်းကြိုရဦးမယ်”

“ဒါဆို ကလေးတွေနဲ့ ကိုယ်တို့အတူတူစားကြတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီတစ်နာရီကို ဘယ်လိုအချိန်ဖြုန်းမလဲ”

“လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်လေ၊ မင်းအလုပ်လုပ်နေပုံကို ထိုင်ကြည့်ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမကပြုံးကာ အလုပ်စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လိုက် ပါသည်။

“အဲဒီမှာ ထိုင်လို့”

“ဘာလို့လဲ၊ အဝေးကြီးပဲဟာကို”

“ဝေးမှ ဗျူးက ပိုလှတာလေ”

“ဒီလိုလား”

“ဒါမှိုက်တာကြီးက ဒါကိုသတိမပြုမိဘူးလား”

ဟု လှပစွာပြုံးကာ သူ့ကို ကျီစယ်သလိုကြည့်နေသောချစ်သူ ကို သူသိပ်မြတ်နိုးသွားရပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ သူမနဲ့ဝေးရရင်တော့ သူ ရင်ကွဲပြီး ရူးရလိမ့်မည်ထင်ပါရဲ့။

ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ကလေးတွေရဲ့ဝေယျာဝစ္စရော အလုပ်ရော

မလစ်ဟင်းအောင် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်သူလေးကို ချီးကျူးဂုဏ် ယူမိပါ၏။

“တစ်ယောက်တည်း အများကြီးလုပ်နေရတာ မမောဘူးလား”

“ရှင်ကရော လူတွေအများကြီးကို စေခိုင်းနေရတယ်လေ။ စိတ် မရှုပ်ဘူးလား”

“ကိုယ် ဝါသနာပါတယ်လေ”

“အင်း၊ မာတိကာရဲ့ဝါသနာပဲလေ”

“ဘာလို့ အိမ်အကူနဲ့ ဒရိုင်ဘာ မငှားတာလဲ”

“အကြောင်းပြချက်ကတော့ အများကြီးပဲ”

“ကိုယ်နားထောင်ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အလုပ် ကိုဆက်လုပ်နေလိုက်ပြီး

“ဒရိုင်ဘာမငှားတာက ခြေရာရှုပ်လို့ပဲ။ ကိုယ်လည်း နိုင်နေ တာကိုး။ ပြီးတော့ လူကောင်းတွေ့ရဖို့က မလွယ်ဘူး။ အိမ်ရှင်တွေက တစ်နေကုန်အပြင်ထွက်နေကြတယ်လေ။ ဒီဘာမင်နစ်ကောင်ကို လွှတ် ထားတယ်ဆိုရင်ပဲ ခြံက လုံနေပြီလေ။ သူတို့က သိပ်စိတ်ချရတယ်။ မခိုးဘူး၊ လိမ်လည်းမလိမ်ဘူး၊ သစ္စာရှိတယ်”

“အိမ်အကူရော”

“ဒရိုင်ဘာလိုပဲပေါ့”

“စိတ်မချလို့ပေါ့”

“အဲဒါထက် ပိုခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ကလေးအများစုက ခုချိန်မှာ ပျင်းကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်က ထမင်းချက်တတ်တယ်၊ အဝတ်တွေကို လျှော်စက်ထဲထည့်တတ်တယ်၊ လှမ်းတတ်တယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ရုတ်သိမ်းတယ်။ ဗန်းက သန့်ရှင်းရေးသမားလေး၊ သူတိုက်တဲ့ကြမ်းခင်းက ပြောင်လက်နေတယ်။ ဂေါ်ဒွန်က အိမ်သာတွေအားလုံးကိုလည်း ဆေးနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ နေ့တိုင်း ဒိုဘာမင်နစ်ကောင်ရဲ့စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆော့တဲ့နေရာမှာတော့ ချန်ပီယံပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ ပြုံးမိပါသည်။

“ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်တာဝန်ယူရတော့ သိပ်မရှုပ်တော့ဘူးပေါ့။

မာတိကာဆိုတဲ့ ကျွန်မက အစလေ”

ဟု ရိုးရှင်းစွာပြောတော့ သူက အသံလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“မရယ်နဲ့၊ မာတိကာနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ရင် ရှင်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

“သိပ်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ မိသားစုပဲ”

“စိတ်ပျက်စရာရော မကောင်းဘူးလား”

“အွန်ဟွန်း... ကလေးတွေက ထူးခြားတဲ့စရိုက်ရှိပုံပဲ”

“အင်း၊ သူများကလေးတွေရဲ့ရပ်တည်ပုံနဲ့တော့ နည်းနည်း ကွဲတယ်”

“ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို သူတို့ဘာလုပ်ကြသလဲ”

“အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တယ်”

“အဲဒါ သူတို့အချိန်စာရင်းလား”

“ဂေါ်ဒွန်က ရေကူးမယ်ဖြစ်ချင်တယ်လေ။ ဂေါ်ဒွန်က ညနေ တိုင်း ရေကူးတယ်။ ဗန်းက ပညာရှင်ဖြစ်ချင်တယ်။ ပရိုဂရမ်ဖန်တီးဖို့ အမြဲကြိုးစားတယ်။ ချက်က သီချင်းတွေကို ခရေဒီဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အားလပ်ချိန်တိုင်းကို သူတို့ရဲ့အလုပ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်တယ်”

“အပြင်ထွက်မစားဘူးလား”

“စနေနေ့ညကို ထွက်စားဖြစ်တယ်”

“ဘယ်လိုအစာမျိုးကြိုက်သလဲ”

“တိတိကျကျမရှိဘူး၊ စားတာပဲ၊ စားကောင်းရင် ဆက်စားတယ်။ ငြီးငွေ့သွားရင် ရပ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုရော ငြီးငွေ့ရင် ရပ်ပစ်လိုက်မှာလား”

“ရှင်က စားစရာမှမဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ ရှင့်ကိုမစားဖူးဘူး၊ ခုစားကြည့်ရမလား”

ဟုဆိုကာ သွားကိုစေ့ပြတော့ သူက ရယ်မိသွားပါသည်။ အဲလိုလည်း ရှက်နောက်နောက်လုပ်တတ်လို့လေ။

“ရှင် သယ်လိုဒီဇိုင်းမျိုးကိုကြိုက်သလဲ”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရမယ့်ဝတ်စုံမျိုးကို ကြိုက်တယ်။ ကိုယ့်အလုပ်က နည်းနည်းဦးနောက်စားတယ်လေ”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ စမတ်ကျကျဝတ်ရတဲ့အချိန်မျိုးလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒီဇိုင်းနာကြီး ရှိနေတာပဲ”

“စဉ်းစားထားတာ နှစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကို ရှေ့မှာ ထားပြီး ရေးဆွဲတော့ ဘာမှထွက်မလာဘူး”

“ကိုယ် ဖယ်ပေးချမှာလား”

“အွန်ဟွန်း၊ စိတ်ကူးသစ်ရသွားတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“ပိုပြီးအဆင်ပြေမှာမျိုးပေါ့”

“ကိုယ်တို့ ဒီနေ့ဘယ်မှာစားမှာလဲ”

“အနောက်အယုက်ကင်းပြီး လွတ်လပ်တဲ့နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကလေးတွေကြောင့် ရှင့်အတွက် ပြဿနာမရှိအောင်လေ”

ဟု အရာအားလုံးကို နားလည်စွာဆိုတော့ သူပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

“သွားရအောင်လေ”

ဟု နာရီကိုကြည့်ပြီး ထရပ်တော့ သူလည်း နာရီကိုခွဲကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အချိန်ကုန်တာ မြန်တယ်”

“နောက်ကျတဲ့နာရီက မကောင်းနိုင်ဘူး၊ ပြဿနာများတယ်လေ”

“ကိုယ်တို့ တစ်ခုခုလုပ်ကြရအောင်လား”

ဟု ရပ်ကိုမချီမချင်လုပ်ကာ ပြုံး၍ သူမက သဘောပေါက်

စွာပင် သူ့ကိုပြီးစိစိနှင့်ကြည့်ပြီး...

“ရှင် ဘာမဟုတ်တာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“မကြာခင် တိုက်ခိုက်ရတော့မယ်လေ... အားရှိအောင်ပေါ့။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်က အရှိန်ပြင်းတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘဲ ခြေဖျားခလေး ထောက်ကာ သူ့နဖူးကို အနမ်းပေးပါ၏။

“သိပ်လှတဲ့နေ့လေးပဲ”

ဟုဆိုတော့ ပြီးသွားတဲ့ သူမရဲ့အပြုံးလေးက သက်ဝင် လှပ လှပါသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကားလေးနှစ်စင်းမှာ အပြိုင်ထွက်သွားပါ၏။ ဂုဏ်ရည်မြင့်များသာ နေသည့် ထိုခမ်းနားလှပသောကျောင်းတွင် သူတို့ကားလေး ဆိုက်ပြီးလို့ သိပ်မကြာပါ။ ထိုကျောင်းထဲမှ ကလေးများမှာ ထွက်လာကြပါသည်။

“တီတီစီ၊ ဒီကျောင်းက ကောင်းသလား”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးကျောင်းလို့ထင်တယ်” ဟု မာတိကာက ပြန်ပြောပါသည်။

စိတ်လိုလက်ရရှိချိန်တွင် မာတိကာလို့လည်း သုံးနှုန်းတတ်

သလို တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကျွန်မတဲ့လေ။ သူမက မိမိကိုယ်ကို ဘယ်လိုနာခံစားမျိုးနဲ့သုံးနှုန်းပါစေ၊ သူ့နားထဲမှာတော့ နားဝင်ပီယံရှိ လှပါသည်။

သူနှင့်စကားပြောရင်းမှာပင် သူမက သူ့ကိုကျော်ကြည့်၍ လက်ရမ်းပြလိုက်သဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကလေးသုံးယောက်ကို တန်းစီပြီး တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူက ကလေးတွေကို ပြုံးပြပြီး လက်ရမ်းပြပေးမယ့် ကလေး သုံးယောက်ရဲ့စိတ်ပျက်စွာကြည့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

သူက အနည်းငယ်ရှုနဲ့သွားရပေမယ့် ဟန်မပျက်ပင် ပြုံးမြဲ ပြုံးနေဖြစ်ပါသည်။ ကလေးသုံးယောက်လုံးမှာ သူတို့ရဲ့မိခင်ကိုနှုတ်ဆက် ပြီး ကားထဲအသီးသီးဝင်သွားကြတော့ သူ့ရဲ့မာတိကာက သူ့ကိုပြန်လှည့် ကြည့်လာကာ...

“ရှင်၊ ဦးဆောင်ခေါ်လေ”

ဟု သူ့ဆန္ဒကိုဦးစားပေးသလိုပြော၍ သူက ကျေနပ်စွာပင် ခတ်ခနဲလှည့်သွားပြီး သူ့ကား အစိမ်းရောင်အပုလေးပေါ် တက်သွား ပါသည်။

သူ့ကားလေး မောင်းထွက်သွားမှ မာတိကာက ကားစက်ကို

နှိုးလိုက်ပါသည်။

“ကားကတော့ အပျိုစားပဲ”

ဟု နောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသောမန်းက သူ့ကားကိုကြည့်ရင်းပြောလျှင် သူမဘေးမှာ ထိုင်နေသောချက်က...

“မိန်းကလေးအရောင်ကြီးပါ”

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုးဝေဖန်ကြပြီးပြောလျှင် သူမက...

“အပြစ်ရှာပြီး ကဲ့ရဲ့တာ သိပ်မကောင်းဘူး”

ဟုသာပြောပြီး လီဗာကို ဖြည်းညှင်းစွာ စနင်းပါ၏။

“အမား၊ အခုဘယ်သွားနေတာလဲ”

ဟု သွားနေကျလမ်းက မသွားသောသူမကို ကလေးတွေက မေးလျှင်...

“တစ်နေရာရာမှာ စားသောက်ရအောင်လို့ပေါ့”

“အချိန်ဖြုန်းနေသလိုပဲ”

ဟု အငယ်ဆုံးကလေးက သူမကိုပြောလာပါ၏။

“တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အပြောင်းအလဲပေါ့”

“စနေမှမဟုတ်တာ”

“သတ်မှတ်ချက်အတိုင်း ကျော်လွှားနေရင် လူသားစက်

ဖြစ်မှာပေါ့”

“သားကတော့ လူသားစက်ရုပ် လိုချင်တယ်။ နီဘယ်လ်ဆုရချင်လို့”

“နီဘယ်လ်ဆု”

“ဝက်ဗီဆီတစ်ခုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးရတယ်”

“သားက ဘာတွေတင်မလို့လဲ”

“လျှို့ဝှက်ချက်... သားလည်း တစ်ခုခုဖန်တီးထားစာမယ်”

ဟုဆိုတော့ ချက်က မောင်ဖြစ်သူကိုလှည့်ကြည့်ပြီး...

“သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် ဖြောင့်အောင်မဆိုနိုင်ဘဲနဲ့များ”

“သူ့စိတ်ကိုယ့်စိတ်ပေါ့၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာကို မင်းဘယ်လိုသိမလဲ”

ဆရာကြီးပုံဖြစ်နေသော အစ်ကိုနဲ့အစ်မဖြစ်သူကို ဂေါ်ဒွန်က ကြည့်ပြီး...

“စိတ်ပျက်စရာပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးလွန်းတဲ့လူက မကောင်းဘူး”

ပင်ပေါင်လေးတွေကိုမြှောက်ရင်း ပြောစဉ်မှာ သူမကပြုံးပြီးမှ မှန်မှတစ်ဆင့် ဂေါ်ဒွန်ကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဂေါ်ဒွန်က ဝင်ပြောတော့မှ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ တိတ်သွားကြပါသည်။ သို့သော် ချက်က...

“အမား...”

“အင်း၊ ပြော”

“ဒီစနေမှာ ချက်အတွက် အဝတ်အစားရွေးရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ရှိတဲ့ဝတ်စုံတွေကို သိပ်မကြိုက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားတယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အဖွဲ့ဖွဲ့ထားတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကို သူတို့ဖို့ သုံးနာရီအချိန်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဘာအဖွဲ့လဲ”

“အမား၊ အများကြီးကူညီနိုင်မှာပါ။ ကျောင်းမှာ ပြိုင်ပွဲရှိတယ်လေ။ ကမယ်၊ ငါးဖွဲ့ဖြစ်နေတယ်၊ ချက်၊ မရှုံးချင်ဘူး”

“ဒီလိုလား၊ အနုပညာဆိုတာ အရှုံးလို့မခံစားသင့်ဘူး”

“ကြိုးစားအားထုတ်မှုမရှိရင် ရှုံးမှာပဲ”

“အမား၊ သားရော ဝတ်စုံရွေးချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီဝတ်စုံတွေက မမှိုက်ဘူးလို့ခံစားရတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်လား၊ အမားက မျက်စိထဲ သစ်လွင်တုန်းလားလို့”

“ပင်ကီက အရမ်းအောက်တယ်လို့ပြောတယ်။ သူက ဆံပင်တိုတိုထားတယ်။ သူဝင်လာရင် အခန်းထဲကလူတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ပင်ကီက ဘယ်သူလဲ”

“.....ရဲ့သားလို့ နာမည်ကြီးတာပဲ”

“ဟိုး... မြန်မာပြည်မှာ နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်ပဲ၊ စတိုင်လ်အရမ်းမိတာ၊ အမားရဲ့ဆိုင်မှာ သူက ဖောက်သည်လေ”

“အမား၊ သမီးလည်း ဝတ်စုံလိုက်ရွေးမယ်”

“အလို! သမီးရောလား”

“သူတို့တွေ ရွေးပြီး သမီးက မရွေးရင် သမီးအရောင်မှိန်ရလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ရယ်ပစ်မိပါသည်။

ကလေးသုံးယောက်က သူမရယ်မောနေသည်ကို ငေးကြည့်ပြီးသာနေကြပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောကြပါ။ ဒါက သိပ်သဘာဝမကျဘူးမဟုတ်လား။

သို့သော် သူမက ဒါကိုမပြောဖြစ်တော့ပါဘဲ ရာမညရဲ့ကားလေးက ရပ်သွားပြီဆို သူမလည်း ကားပါကင်ရှာကာ ကားကိုသင့်တော်သောနေရာတစ်ခုတွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဂျပန်စာလား ရာမည”

ဟုသာဆိုပြီး လူအားလုံးမှာ ခမ်းနားသစ်လွင်သောဆိုင်ထဲသို့ အဖွဲ့လိုက်ဝင်လာကြပါသည်။

ပေါလစ်ရောင် ပြောင်လက်နေသော ထိုဆိုင်မှာ ဟောကြီးထဲမှာ ခုံတွေတန်းစီ၍ စားရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အခန်းသီးသန့်စီ ဖွဲ့ဖေးထားပြီး တစ်ခန်းကို စားပွဲပိုင်းတစ်ပိုင်း ထည့်ထားပါ၏။

“ဒါရိုက်တာရာမည ထင်တယ်”

ဟု အဖြူအနက်ဝတ်စုံလေးနှင့်လူတစ်ယောက်က မေးလျှင် သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ...

“ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျား”

ဟုဆိုပြီး ဦးဆောင်သွားသဖြင့် သူမတို့ရော သူပါ ထိုဦးဆောင်

ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြပါသည်။

စားပွဲရှည်ပုလေး တစ်လုံးတည်းသာ ထားရှိသော ထိုအခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး နေရာယူလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့စားသောက်ရာ အခန်းထဲသို့ လူတွေ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရပြီး မကြာခင်မှာပင် စားပွဲပေါ်တွင် လှပသောဟင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်သွားသဖြင့် မာတိကာမှာ သဘောအကျကြီး ကျနေရပါတော့သည်။

“ဒါရိုက်တာကြီးက ပိုင်တယ်နော်၊ ဘယ်တုန်းက စီစဉ်လိုက်တာလဲ၊ မသိရပါလား”

“ကားပေါ်မှာကတည်းကပါ”

ဟုသာ ကျေနပ်စွာဖြေပြီး စတင်စားသောက်ရန်အတွက် တူကိုကိုင်လိုက်သောအချိန်တွင်

“ပုစွန်အစိမ်း၊ ငါးအစိမ်း... ရောဂါကိုမလာ၊ လာအောင် ဆွဲနေသလိုပဲ”

ဟု ချက်ကပြောလာ၍ သူ့မှာ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အသစ်အဆန်းပေါ့၊ ပိုးသတ်ပြီးသားပဲ၊ ဘယ်အရာမဆို လေ့လာရင်တော့ အကျိုးမယုတ်ပါဘူး”

၅၈ ♠ မယ်နိုင်

ဟုဆိုကာ စတင်၍ ငါးအသားလွှာတစ်ခုကို ဗန်းကနိုက်လိုက်
တော့ တစ်ချိန်လုံး စားပွဲကို တူဖြင့်ခေါက်နေသောဂေါ်ခွန်မှာ...

“သမီးတော့ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါမျိုးတွေ အနံ့မခံနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုကာ နံရံပေါ် ခြေထောက်တင်ပြီး ဇောက်ထိုးကြီး အိပ်
နေလိုက်ပါသည်။ သူ သက်ပြင်းကိုသာ မောပန်းတကြီးရှိုက်မိပါသည်။

ချက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အင်မတန်ဈေးကြီးသောငါးအသား
လွှာများနှင့် အခြားအသီးအနှံများကို စီရင်ချကာ မိန်းကလေးရုပ်ပေါ်
အောင် စားပွဲပေါ်မှာ တူဖြင့် ပြင်ဆင်နေခဲ့ပါသည်။

ဗန်းကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း စားစရာကိုစားစရာလိုမတွေ့
ဘဲ သူ့လေ့လာစရာဖြစ်သတ္တုများ အောင့်မေ့လေရောလားမသိ။

ကလေးတွေကိုကြည့်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်မိပေမယ့် သူ့ကြိုမှာ
ထားခဲ့သော ဂျပန်စာကို စူးစူးစမ်းစမ်းစားသောက်နေသော သူ့ဘေးမှ
ချစ်သူလေးကြောင့် ထိုအရာတွေကို သူ့အတွက် ဘာမှမပြောပလောက်
ပါတော့ချေ။

သူ့အမေကိုချစ်မှတော့ သူ့သားသမီးတွေကိုလည်း ချစ်ရတော့
မှာပေါ့လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

“မင်းတို့၊ ရာမညကို နည်းနည်းလက်ခံပေးလို့မရဘူးလား”

“ဟွန့်အွန်း... မရဘူး”

“မင်းတို့အပါးမရှိတည်းက တစ်ယောက်တည်းရန်ကန်နေ
ရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်ထင်သလဲ”

“နောက်နှစ်နှစ်ဆိုရင် ချက်၊ အမားကိုကူညီနိုင်ပြီ”

“ဘဝဆိုတာ ပါးစပ်ကပြောရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ချက်”

“ချက် ရင်ဆိုင်နိုင်မှာပါ”

ဟု အားတက်သရောပြောတော့ သူမက ချက်ကိုစိုက်ကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၀ ♠ မယ်နိုင်

ပြီး...

“မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတဲ့အခြေအနေဟာ ခြံစည်းရိုးမခတ်ထားတဲ့အိမ်နဲ့တူတယ်”

“ချက် မသိဘူး”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အလုံခြုံဆုံးခြံစည်းရိုးပဲ”

“ဗန်း ရှိနေတာပဲ”

ဟု ချက်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မှင်သေသေနဲ့မော့ကြည့်နေသော အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်သာရှိသေးသည့်ဗန်းကို မေးဝေါ်ပြီးပြောလိုက်လျှင်...

“သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ အရွယ်မရောက်သေးဘူး”

“နောက်ခုနှစ်နှစ်ပဲ စောင့်ပါအမား သား လူကြီးဖြစ်လာတော့မှာပါ”

“ခုနှစ်နှစ်ဆိုတာ မနည်းတဲ့အချိန်ပဲ”

ဟု သူမကဆိုလျှင် ဂေါ်ဒွန်က သူမအနားပြေးလာကာ

“အမားက တစ်ယောက်တည်းပျင်းလို့လား”

“အင်း၊ ဂေါ်ဒွန်က နားအလည်ဆုံးပဲ”

“ဘယ်အချိန်တွေမှာ ပျင်းတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၆၁

“အများကြီးပေါ့၊ စီးပွားရေးအကြောင်း တွေးတဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ ပြပွဲတွေကိုသွားတဲ့အချိန်၊ ပြီးတော့ လူအများနဲ့ စကားပြောရချိန်”

“သမီးလိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ၊ ဒါဆို နှစ်ယောက်ဖြစ်တယ်”

“သမီးက ကျောင်းနေတယ်လေ”

ဟု သူမက ဂေါ်ဒွန်ရဲ့နဖူးမှဆစ်လေးကို သပ်ပေးရင်းပြောလိုက်တော့...

“သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ... တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်၊ ကောင်းတာနဲ့မကောင်းတာက အမြဲယှဉ်တွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါပဲ”

“ချက်က အခုတလော အတွေးအခေါ်တွေ တော်တော်ရင့်သန်လာပါလား။ ဟမ်း... အမားတောင် ဆရာတင်ရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုတော့ ဗန်းက မစိုးမခန့်လေးပင် အစ်မဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ...

“ဘယ်အဘိဓာန်ထဲက အလွတ်ကျက်ထားသလဲမှမသိတာ”

“နားမလည်တဲ့လူနဲ့စကားပြောလည်း ဆားမပါတဲ့ဟင်းလိမ့်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၂ ♠ မယ်နိုင်

စာဖတ်နေတာကမှ အမှတ်တွေ တက်လာဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ရုတ်ချည်းထကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော
ချက်ကိုကြည့်ပြီး...

“အစ်မကို အဲ့ဒီလိုပြောတာ နည်းနည်းလွန်မယ်ထင်တယ်
ဗန်း”

“သားပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ။ ဒီစကားလုံးကို သူ စာဖတ်
ဘဲ မသိနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမမှာ ဘာမှဆက်မပြောလိုတော့ပါချေ။

“အိမ်စာမပါဘူးလား ဗန်း”

“ရေမချိုးခင်ကပဲ လုပ်ပြီးသွားပြီ”

“အိမ်မှာ ဆရာမသီးသန့်ခေါ်ဖို့ လိုမလား”

“ခြောက်နာရီဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ ကျောင်းမှာ ခြောက်နာရီ
ထက်မနည်း သင်ရတာပဲ။ တခြားအရာတွေ မသိဘဲဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“လိုက်လို့မိရဲ့လား”

“အမားရဲ့စကားတွေထဲမှာ သားကိုအထင်သေးနေပြီ”

“ဆောရီး... ဘေးရီး... အမားက အဲ့လိုသဘောမျိုးမဟုတ်
ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၆၃

“လူတွေအားလုံးထဲမှာ အမားကိုတော့ အများကြီးခွင့်လွှတ်
တယ်၊ ဂွတ်နိုက် အမား၊ သား ဒီနေ့ စောစောအိပ်မှဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲ၊ ကိုးနာရီပဲရှိသေးတယ်”

“စောစောထပြီး လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရမယ်၊ ရွယ်တူတွေထဲမှာ
သားက အရပ်ပုနေတယ်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြန်လောသားကိုကြည့်ပြီး
ဆိုဖာဆက်တီပေါ် တက်ခုန်နေသောသမီးငယ်ကိုကြည့်ကာ...

“ဂေါ်ဒွန်ရော၊ အပေါ်တက်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား”

“သမီးအိပ်ချိန်က ဆယ်နာရီလေ၊ အမား”

“အိမ်စာတွေရော ပြီးရဲ့လား”

“သမီးလည်း ဒီနေ့စောစောအိပ်မှနဲ့တူတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မနက်ကို စောထနိုင်ဖို့ပေါ့။ သမီး ရေမကူးဖြစ်တာကြာပြီ”

“ဒါဆို ရေကန်ရော သန့်ရှင်းပါဦးမလား”

“သမီးက သန့်ရှင်းရေးငါးနဲ့တူတယ်ဆို”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“အမားက ရွှေကြင်ဆေးသောက်ရတော့မယ်နဲ့တူတယ်၊ လွန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဲ့တဲ့နှစ်လကပဲ ပြောသေးတယ်လေ”

ဟု အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသောသမီးကဆိုလျှင် ရေကန်ဘေးမှာ သမီးရေကူးသည်ကို ငေးကြည့်ပြီးပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို ပြန်အမှတ်ရသွားပါသည်။

“ဆောနီ... အမားမေ့သွားတယ်၊ အမားက အလုပ်များတယ်လေ”

“အမားထွင်လိုက်တဲ့ဖက်ရှင်ကို မေ့သွားရင် အမားတော့ ပြဿနာတက်ပြီ”

ဟု ကလေးက ဘာရယ်မဟုတ်ဘူးပြောလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် သူမရင်ထဲ ခံစားသွားရပါသည်။

သူမသာ ဒီထက်အသက်ကြီးလာလို့ မှတ်ဉာဏ်မကောင်းတော့ရင် သူမဘာလုပ်မလဲဟု စဉ်းစားမိသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ ဂေါ်ဒွန်နှင့်စကားမပြောတော့ဘဲ အိပ်ရာဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“အမား၊ အိပ်တော့မယ်၊ သမီးလည်း တက်သင့်ပြီ”

ဟုဆိုတော့ ခုန်နေသောကလေးမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ချကာ...

“အမား၊ ဂွတ်နိုက်”

ဟုပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားခဲ့ပါသည်။

သည်တော့မှ သူမက တံခါးရွက်တွေကို သေချာပိတ်ပြီး မီးတွေကိုပိတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာပြီး လုပ်နေကျအတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုကာ ကလေးတွေရဲ့အခန်းကို တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ကြည့်ပေးပြီးမှ စောင်ခြုံပေးကာ ပွင့်နေသောအခန်းမီးများကို ပိတ်ပေးပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် တံခါးတွေကိုပြန်စစ်ပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ လေကူးရဲ့အနောက်ဘက်ရှိ မိမိရဲ့အခန်းကျယ်ကြီးထဲဝင်ပြီး ခြေလက်၊မျက်နှာ၊ဆေးကာ နိုက်ခရင်ပါးပါးလေး လူးပြီး ပိုးသားနှင့်ချုပ်လုပ်ထားသောညဝတ်အင်္ကျီကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ကာ ကုတင်ပေါ်တက်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ တက်တက်ကြွကြွနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရန်အတွက် သူမ အိပ်ရဦးမှဖြစ်မှာလေ။

နေ့သစ်တွေကို တစ်ယောက်တည်းချီတက်ဖို့ သူမ အိပ်ရပါဦးမည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး ခါ

၆၆ ♠ မယ်ခိုင်

တိုင်းလိုပင် သူမရဲ့ညကို ကျော်ဖြတ်မိပြန်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

“တု! တု! တု!”

ဖုန်းဖြည့်သံကြောင့် အိပ်မောကျနေသော ရာမညမှာ နိုးသွား
ရပါသည်။

သို့သော် မျက်စိက မဖွင့်ချင်သေးပါ။ ငါးနာရီဆိုတဲ့အချိန်ဟာ
ညဆယ်နှစ်နာရီမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သူအဖို့တော့ စောသေးတယ်မဟုတ်ပါ
လား။

“ဟလို”

“ရာမည”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ”

ထိုအခါမှ သူ့မျက်လုံးက အော်တိုပင် ပြူးကျယ်သွားရပါတော့သည်။

“မာတိကာ”

“ကျွန်မကိုကူညီပါဦး ရာမညရယ်”

ဟု သူ့ကို အားကိုးတကြီးပြောလာတော့ သူကလည်း အားတက်သွားရပါသည်။ ကူညီပါဦးလို့ မပြောခင်ကတည်းက ကူညီချင်သော သူမို့ ခုလိုကူညီပါဦးဟုဆိုတော့ ကျွမ်းဝါးပတ်လောက် ထိုးပြီး ပြေးလိုက်ချင်ပါ၏။

“ဖေဖေလေ၊ အဲဒါ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့တဲ့။ ကျွန်မ မန္တလေး ဆင်းရမယ်”

“မန္တလေး!”

“ကျွန်မ ခုချက်ချင်းပဲ သွားရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မရင်တွေ အရင်ပူနေပြီ”

“စိတ်အေးအေးထားပါ”

“ရှင် ကလေးတွေကိုလာကြည့် အဲ၊ ကျောင်းအကြိုအပို့လဲ ပေးမလား။ အဲ၊ နေပါဦး။ ရှင် အချိန်ရရဲ့လား။ ကျွန်မလည်း ဘာမှ

မသိဘူး။ အရေးဆို ရှင့်ကိုပဲ အရင်သတိရမိတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှ ကျိတ်မြူးလိုက်မိပါသေးသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ ဆိုင်ကတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရမယ်။ ရှင်က ဆိုင်ကို တစ်ရက်တစ်ကြိမ်ပဲ ကြည့်ပေးပါ။ ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး... ရှင်အချိန်ရရဲ့လား”

ဟု စိတ်ကစဉ်ကလျားဖြစ်နေပုံရသောသူမက ရောက်တတ်ရာရာပြောလျှင် သူက သက်ပြင်းကိုရှိုက်ကာ...

“ဘာမှမပူနဲ့၊ ဖေဖေကိုသေသေချာချာဂရုစိုက်လာခဲ့ပါ။ ကိုယ်အချိန်ရပါတယ်”

“လောလော၊ လောလောနဲ့ဆက်မိပြီးမှ အခုပဲစဉ်းစားမိသွားတယ်။ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ရာမညရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ချက်တို့နဲ့ ရှင်နဲ့...”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ”

“ရှင်ကိုစိုးရိမ်တာပါ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဒါကအခွင့်အရေးပါ”

“ဟမ်”

၇၀ ♠ မယ်နိုင်

“ဒီအတောအတွင်း ကလေးတွေနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေပြီး စည်းရုံးကြည့်မယ်လေ”

“ရှင် မရှူးမိုက်ပါနဲ့လား”

“ရပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ အဲဒါမလုပ်နဲ့တော့ မာတိကာ ပြန်ရောက်မှဆက်စီစဉ်လည်း ရပါတယ်။ ဆိုင်းသွားကြည့်ပေးရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ကြည့်ပေးပါ”

“အင်းလေ၊ ယုံကြည်မယ်၊ ရှင် အိပ်နေတုန်းမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဆက်အိပ်လေ”

ဟုသာဆိုပြီး ဖုန်းချလိုက်ရပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ရတက်မအေးရပါချေ။

“အမားကလည်း ရပါတယ်ဆို”

ဟု ချက်၏ပထမဆုံးအပြစ်တင်သံကို ရရှိလိုက်ပါသည်။

“အသက် ဆယ့်လေးနှစ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ကလေးပဲမရဘူး...”

ဟုသာ ခပ်တင်းတင်းပြောပစ်ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၇၁

“ဒါဆိုလည်း အမားနောက်လိုက်မယ်လေ”

“မင်းတို့ရဲ့လစဉ်စာမေးပွဲကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စိတ်ညစ်စရာပဲ ဒီမှန်ကြောင်နဲ့တော့ ဘာတွေပြဿနာဖြစ်ဦးမလဲမသိဘူး”

“ပြဿနာက မင်းတို့မရှာရင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး”

အိတ်ထဲသို့ အဝတ်အစားများကိုထည့်ကာ ကလေးတွေကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့နောက်တွင် ချက်၊ ဗန်း၊ ဂေါ်ဒွန်တို့က တန်းစီပြီး ပါလာရ၏။

“အမှန်က အမားတို့အိမ်မှာ အိမ်အကူထားသင့်တယ်။ ခုတော့ ပြဿနာတက်ပြီ”

“ဒီတစ်ကြိမ်ထဲပါ၊ ခြေရာရှုပ်တယ်”

“သားတို့ နေတတ်ပါတယ်ဆို”

“အရေးအကြောင်းဆိုတာမျိုးက ရှိသေးတယ် ကလေးတို့။ ထင်မပြောနဲ့... သူရောက်လာရင် လက်ခံလိုက်ပါ၊ ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

ဟုသူမက ထပ်ဆိုတော့...

“အဲဒီမှန်ကြောင်က ပြဿနာလုပ်ရင်ရော”

“သူက ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့သူပါ။ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ကလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေကို အနိုင်ကျင့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အမားရဲ့ယုံကြည်ချက်က နည်းနည်းပိုနေတယ်”

“သူနဲ့နေကြည့်ရင် သူ့စိတ်ကို မင်းတို့မြင်လာမှာပါ။ ဒါပဲနော် အမား သွားတွေမယ်”

ဟုဆိုကာ အိတ်ကို ကားပေါ်တင်လိုက်တော့...

“ဒီခရီးကို အမားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မလား”

“မင်းတို့လိုပေါ့၊ မင်းတို့လည်း မင်းတို့ကိုစိတ်ချဖို့ ပြောတယ်လေ”

“သားတို့အင်အားက ကြီးတယ်၊ သုံးယောက်တောင်။ အမားက တစ်ယောက်တည်း”

“အမားက ခါးပတ်နက်ပိုင်ရှင်ဆိုတာ မမှေ့ကြနဲ့”

ဟုဆိုပြီး ကလေးတွေကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကာ...

“ကဲ၊ အမား သွားမယ်နော်၊ နောက်မှဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီး ကားကိုစတင်မောင်းထွက်တော့ ကလေးသုံးယောက်မှာ သူတို့ရဲ့မိခင်ကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဗန်း”

“ဒီမှန်ကြောင်ကို ရှင်းထုတ်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ငါတို့လွတ်လပ်

မယ်လေ”

“ရှင်းထုတ်မယ်”

“အင်းလေ၊ သူက ငါတို့မိသားစုမှမဟုတ်တာ”

“မိသားစုမဟုတ်တဲ့လူနဲ့ အိမ်မှာအတူနေရမှာ၊ ခက်တယ်”

“အမားက ဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့လဲမသိဘူး”

“အမားက အဲဒီလူကို သိပ်ကိုယုံလွန်းနေပြီ”

“သမီးသူငယ်ချင်းရဲ့အိမ်မှာလေ၊ ပစ္စည်းတွေခိုးပြီးပြေးတာ အဲဒီလူယုံပေါ့”

“ယုံကြည်မှုက အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“အမားကို အယုံသွင်းပြီး ပစ္စည်းခိုးမလို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဟု ချက်ကပြောတော့ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ စဉ်းစားသွားဟန်နှင့် အနည်းငယ်ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သူ့ကားက မော်ဒယ်လ်မြင့်တယ်၊ ငိုသူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကို စီးတာလည်း အဲ့လိုကားပဲ။ မိုက်တယ်”

“အဲဒီကားက ငှားစီးထားတာမဟုတ်ဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်လို့လား”

ဟု ဗန်းကို ချက်က အချက်ကျကျပြောပြန်တော့ ဗန်းမှာ ငြိမ်သက်သွားရပြန်ပါသည်။

“သူ့ခိုးဖတ်လမ်းထဲမှာဆို အဲ့ဒီကအရင် စဝင်တယ်လေ။ အိမ် နဲ့မရင်းနှီးဘဲ ဘာမှခိုးလို့မရဘူး”

“သမီးတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒီလူက လူဆိုးလည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုးထင်ကြေးပေးကာ တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်ပြီးမှ...

“ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရမယ်”

“ဒီလူက မကောင်းဘူးဆိုတာ အမားကိုသက်သေပြနိုင်အောင် ကြိုးစားမှဖြစ်မယ်”

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါတို့လူစုခွဲလို့မဖြစ်ဘူး၊ သုံးယောက်ဆိုတော့ သူ အလွယ်တကူလုပ်လို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်”

“ဒီလူအစီအစဉ်မစခင်မှာ ငါတို့တိုက်ခိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်မလဲ”

“နည်းလမ်းရှာရမယ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းချင်းဆိုင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“တီးတောင်! တီးတောင်!...”

ဟု ဘဲလ်မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာရ၍ ကလေးသုံးယောက်လုံး မှာ ထိတ်လန့်စွာပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ခပ်တည်တည်ပေါ့”

ဟု ချက်က ဆိုပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာမှကြောက်စရာ မလိုဘူး။ ငါတို့က သူ့ထက် ခေါင်းနှစ်လုံးပိုတယ်”

ဟုဆိုပြီး အားရှိစွာပင် တံခါးကို ခဲရဲဝံ့ဖွင့်လိုက်တော့ အဝတ် သေတ္တာကြီးနှင့်ထိုလူကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟလို”

ဟု သူက ပျူငှာစွာပင် နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ကလေးတွေမှာ သူ့ကိုမှင်သက်စွာ ကြည့်နေကြပါသည်။

သူ့ကိုကြည့်နေကြပြီး ရုတ်တရက်ဆိုသလို သုံးယောက်လုံးမှာ ပူးကပ်သွားသဖြင့် သူ့မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

ဘာကြောင့် အဲ့လိုသုံးယောက်ပူးကြီး ကပ်နေတာလဲ။

“အမားပြောတဲ့အထဲမှာ ကျောင်းအကြိုအပိုပဲလို့ ကြားလိုက်ပါတယ်”

ဟု ချက်က ခပ်တည်တည်ပြောတော့ သူ့မှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူ့ရဲ့အဝတ်အိတ်ကိုဆိုလိုမှန်း သူက ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အဝတ်အိတ်ကြီးကို သူ့ဘေးတွင် ကျကျနနချကာ...

“အိမ်ပြောင်းလာတာပါ”

“နေစရာမရှိဘူးလား”

“မင်းတို့ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ပါ”

“စောင့်ရှောက်ဖို့!”

“အဲ၊ ဒီလိုပါ။ ဝေယျာဝစ္စတွေရှိတယ်လေ”

“ဝေယျာဝစ္စ...”

ဟု သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြသဖြင့် သူ့မှာ ကြောင်သွားမိပါသည်။ သို့သော် အခြေအနေက ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်ဟု ပြောရမလားပင်။ ကလေးတွေက ကြည်ရွှင်စွာကြည့်လာပြီး...

“နောက်နာရီဝက်နေရင် နံနက်စာစားမယ်၊ ပြီးရင် ကျောင်းသွားမယ်”

ဟု အိမ်မှာခိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပြောကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကြသဖြင့် သူ့မှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

မာတိကာပြောထားသမျှတော့ ကလေးတွေက သူတို့ရဲ့နံနက်စာက ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်မို့ သိပ်တော့မခက်လှပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက အိတ်ကို ဒီအတိုင်းသာ ပစ်ထားပြီး မီးဖိုခန်းထဲ ကူးလာကာ ကော်ဖီမှုန့်ကို အရင်ရှာရပါသည်။ ကော်ဖီမှုန့်တွေ့ပြီဆိုမှ ကောဖီဖျော်ဖို့ စီစဉ်ရပါသည်။

“နို့ဆီထည့်ရဦးမလား... ဒီအတိုင်းပဲ ဖျော်ရမလား။ သူတို့က ဘိုဆန်တာပဲ၊ ဒီအတိုင်းဖျော်တာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဟုတွေ့ကာ ကော်ဖီမှုန့်ကို ရေနွေးနှင့်ရောမွှေလိုက်ကာ ကော်ဖီကို အိုးနှင့်နှပ်ထားပြီးမှ ပေါင်မုန့်ထုပ်ကိုဆွဲယူကာ စက်ထဲထည့်လိုက်ပါသည်။

နာရီဝက်တိတိကြာသောအချိန်မှာ ကလေးတွေက အပေါ်ထပ်မှ ဝတ်စုံကိုယ်စီနှင့် ဆင်းလာခဲ့ကြတော့ သူ့ရဲ့နံနက်စာပိုင်းမှာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ကလေးတွေက စားပွဲတွင် စနစ်တကျနေရာယူလိုက်ပြီးမှ ချက်က စားပွဲပေါ်မှကော်ဖီခွက်ကို အရင်ဆုံးသောက်လိုက်ပါသည်။

ချက်ချင်းပင် ချက်ရဲ့မျက်နှာမှာ တွန့်ချိုး ရှုံ့မဲ့သွားရပါတော့သည်။ သူ ရင်ပူသွားရ၏။ သူ ဘာများမှားသွားသလဲပေါ့။

ချက်က သူ့ကိုမျက်နှာသေကြီးနှင့်မော့ကြည့်ကာ...

“အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်မပြည့်သေးတဲ့ကလေးတွေကို ဒီလိုအရသာမျိုး မကျွေးသင့်ဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ဟု သူ့ကို ဆရာမကြီးလေသံနှင့်ပြောတော့ ကျန်ကလေးနှစ်ယောက်မှာ တက်ညီလက်ညီပင် ကော်ဖီကို ငုံ့သောက်ဖန်ကြပါသည်။

သူသိလိုက်ပါသည်။ ဒါ အင်အားဖြည့်ဖို့ သက်သေရှာတာပဲဆိုတာကိုပေါ့။

“ဒီလိုဆိုးဝါးတဲ့အရသာမျိုး မကြုံဖူးဘူး”

ဟု ဗန်းက သူ့အစ်မကိုထောက်ခံသလိုပြောတော့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကိုစားနေသောဂေါ်ဒွန်က...

“ဦးလေးကြီး”

“ဟင်”

“ပေါင်မုန့်မကင်တတ်ဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထောပတ်သုတ်ရမယ်၊ ဒါကိုမသိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် လူကြီးဖြစ်လဲ”

ဟု သူ့ကိုတစ်ယောက်တစ်မျိုး ဝေဖန်နေကြသော ထိုကလေးတွေရဲ့အကြည့်အောက်တွင် သူ့မှာ ဝပ်စင်းလို့ရယ်ပါ။

ကျားဂုဏ်ရောက်သွားရသည့် ယုန်သူငယ်လေးလို ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်နေရပါသည်။

“မနက်စာတောင် အဆင်မပြေတဲ့လူကြီးကို အမားက ဘာတွေအထင်ကြီးနေသလဲမသိဘူး”

“ငါတို့ အမားကိုသေချာရှင်းပြပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှထကုန်ကြတော့ သူ့မှာ ကလေးတွေကို အားနာသွားရပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ သူ့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ချော်လဲရောထိုင်ပေါ့။

သူလည်းပဲ ကလေးတွေနည်းတူ ကလေးတွေရဲ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဦး၊ မင်းတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးမယ်”

“ချက်တို့ကို မွဲနေတယ်လို့ထင်နေသလား”

“ဖက်ရှင်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ပိုင်ထားမှတော့ မထင်ပါဘူး။ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာ မာတိကာရဲ့ ရင်နှစ်သည်းချာတွေပဲ”

“ဒါကြောင့် အမားကိုလက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတာလား”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။ ထိုကလေးတွေဟာ မလွယ်ပါလားဆိုသည့်သဘောမျိုးနှင့်ပါ။ သို့သော် သူကလည်း ဒါရိုက်တာ ရာမည၊ ပဲလေ။ ဘယ်အညံ့ခံပါ့မလဲ။

“အခုပေးတာက လျော်ကြေးပါ”

“လျော်ကြေး! . . .”

“မင်းတို့ရဲ့မနက်စာ၊ ဦးကြောင့် ပျက်စီးသွားတယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ချက်က မှင်သေသေလုပ်နေပါသည်။ ဂေါ်ဒွန်ကတော့ ခေါင်းလေးမော့ပြီး စဉ်းစားနေပုံပါပဲ။ သဘောက သူ့ပိုက်ဆံကို ယူသင့်မယူသင့်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးပါ။ ဗန်းကတော့ တစ်ခုခုကိုချက်ချင်းအတွေးပေါက်ဟန်နှင့် . . .

“များများလျော်နိုင်မှယူမယ်”

“များများ! . . .”

“ကျွန်တော့်ကို Lap top တစ်လုံးစာလောက် လျော်လိုက်”

ဟုဆိုတော့ သူ ဖြူသွားရပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အတွက် ဒီပမာဏက မပြောပလောက်တာ

မို့ . . .

“အင်း၊ လျော်မယ်”

“ဒါဆို ဒီတနင်္ဂနွေကို Show room... ကိုသွားကြည့်ကြတာပေါ့။ ဘာတံဆိပ်မျိုးကို ကြိုက်သလဲ”

“Apple...ပန်းသီး”

သူ ပန်းလေးကို မသိမသာတွန့်မိသွားပါ၏။

“ကဲ၊ ဝင်ထိုင်ကြပါ”

ဟု သူ့ကားအစိမ်းရောင်လေးကို ညွှန်ပြတော့ ဗန်းမှာ သဘောကျသွားပုံရပေမယ့် ချက်ကတော့ . . .

“အသက်ရှူကျပ်ချင်စရာပဲ”

ဟုမကျေမနပ်ဆိုပါသည်။

“မင်းမသိသေးလို့ပါ။ အခုက ဒါမျိုးကားနဲ့မှ ခေတ်နဲ့ညီတာ”

ဟုဆိုကာ ဗန်းမှာ တက်ကြွစွာပင် ကားရှေ့ခန်းထဲ နေရာယူလာ ချက်နှင့်ဂေါ်ဒွန်မှာ နောက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဗန်း . . . မင်း၊ သစ္စာဖောက်နေပြီ”

“ဒီတစ်ကြိမ်တည်းပါ။ ငါက ဒါမျိုးကား စီးချင်တာ၊ ခုလို

အရှေ့မှာထိုင်တော့ သိပ်စမတ်ကျတယ်။ အမားရဲ့ကားမှာဆို မင်းအရှေ့မှာ ထိုင်လေ။ ငါက အမားရဲ့ကားကို မကြိုက်ဘူး”

“ရန်သူက အင်အားအလုံးအရင်းနဲ့ မင်းကိုတိုက်ခိုက်နေပြီ။ မင်းမကြာခင် ကျရှုံးတော့မယ်၊ ဗန်း”

ဟု ချက်က မကျေမနပ်ဆိုတော့ ဗန်းက ဘာမှထပ်မပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှ တွေ့ကရာတွေကို ကလိနေခဲ့ပါသည်။

သူက ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်တော့ ဗန်းက သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ...

“ကားကက်ဆက် ဖွင့်ပေးပါ”

“မင်းစိတ်ကြိုက်ဖွင့်လေ”

“ချက်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ လေဒါဂါ ဖွင့်ပေးမယ်”

ဟုဆိုတော့ ချက်က ဘာမှပြန်မပြောပါ။

“ချက်က လေဒါဂါ ကြိုက်တာလား”

“သူက ဂျက်စတင်ဘီးဘားကို ရည်းစားတော်ချင်နေတာလေ”

ဟု ဗန်းက နောက်ပြောင်ပြီး ကားကက်ဆက်ကို ကလိနေရာ ခဏအကြာတွင် လေဒါဂါရဲ့အသံစာစာက ဟီးရုံညံ့ထွက်လာပါသည်။

ထိုသီချင်းကို သူသိပ်မနှစ်သက်လှပေမယ့် တေးသွားကို သိ

ယောင်ပြုကာ လိုက်ညည်းနေသော ချက်ရဲ့အသံကို မသိမသာနားစွာ နေမိပါသည်။

အသံထွက်ရော၊ ကီးရော၊ မယ်လိုဒီပါ လှနေ၍ သူ ချက်ကို ချီးကျူးချင်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းရှေ့ရောက်၍ ကလေးတွေ ကားပေါ်မှဆင်းချိန်မှာတော့...

“ချက်၊ မင်း တစ်နေ့ ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော် ဖြစ်နိုင်တယ်”

မိမိရဲ့အိပ်မက်ကို ထောက်ခံသူက မိမိရဲ့ရန်သူဖြစ်နေသည့် အတွက် ချက်က ကျေးဇူးတင်စကား မပြောဖြစ်ပေမယ့်လည်း ချက်ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်နေပေလိမ့်မည်။

“ဗန်း”

ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လှဝင်ခင် ဗန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်လိုက်၍ ဗန်းမှာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပင်ကီ ဖြစ်နေပါသည်။

“ပင်ကီ”

“မင်း၊ ဒီနေ့ကားအသစ်နဲ့ပါလား”

“အင်း”

ဟု သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ ဗန်းက ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

၈၄ ♠ မယ်နိုင်

သူ စိတ်ဝင်စားသွားပါ၏။ ဗန်းက ဘယ်လိုဖြေမလဲပေါ့။

“ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟူသော ဗန်းရဲ့အဖြေစကားမှာတော့ သူ့မှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားပြန်ပါသည်။

“ဦးလေး၊ မဟုတ်ရင် အဖေပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ရံ ခန့်မှန်းတာလည်း လွဲရင် လွဲတတ်တာပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအရွယ်ကြီးက အစ်ကိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု စကားပြောရင်း ဝင်သွားကြသောကလေးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းချမိသွားပါ၏။

ဒီလိုကလေးတွေနဲ့ သူ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရဦးမှာလိမ့်။

အခန်း (၆)

“ကဒ်...”

ဟုဆိုသံနှင့်အတူ ရှုတင်တစ်ခုလုံးမှာ စကားပြောသံတွေက ကြွက်စီကြွက်စီထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“ဒီနေ့ ရိုက်ကွင်းစောစောသိမ်းမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် စက်အဖွဲ့သားတွေမှာ သိမ်းဆည်းကုန်ကြပါပြီ။

“ညအခန်းကို မရိုက်တော့ဘူးလား အာစရီ”

“မနက်ဖြန်မှ အခန်းထဲမှာ အမှောင်ချပြီးရိုက်မယ်”

“မင်းသမီးက ချေးထူတယ်နော်”

၈၆ ♠ မယ်နိုင်

“ငါလည်း သူ့ကိုစိတ်ပျက်နေပါပြီ။ ဒီစကားပြောခန်းလေးကို တောင် ဒီလောက်ထိမှားနေတာ... အိုက်တင်နဲ့ အသံတိတ်ခန်းဆိုရင် တော့”

ဟု သူက စိတ်ပျက်စွာဆိုတော့...

“သည်းခံပါ အာစရိရယ်၊ နောက်နှစ်ခန်းဆိုရင်တော့ ပြီးပါပြီ”

“အဆံမရှိဘူး၊ အခွံပဲလှတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ငါ အကြီးအကျယ်လူကြည့်မှားသွားတာပေါ့”

“အာစရိ မပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်တောင် ယုံကြည်ခဲ့သေးတာကို။ အင်တာဗျူးမှာတော့ အမှန်တကယ်ပဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သရုပ်ဆောင်တော့မလိုနဲ့။ ဒါကြောင့် လူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို မသိနိုင်ဘူးလို့ပြောကြတာပေါ့”

ဟု အမြဲလက်တွဲလေ့ရှိတဲ့ ရှုတင်မန်နေဂျာက ဆိုလျှင်...

“အကောင်းဆုံးဖာထေးနိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ကိုငြိမ်းလွင်နဲ့ ဆက်သွယ်ထားလိုက်ပါ။ နောက်နှစ်ခန်းကို သူ့ခြံထဲမှာ ရိုက်မယ်၊ တစ်ခုက အဆင်မပြေတော့လည်း တစ်ခုက အဆင်ပြေသလို ဖန်တီးရမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၈၇

“အဲဒါ အာစရိနာမည်ကြီးရခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လား”

“ဟမ်”

“ခုချိန်မှာ ဒါရိုက်တာရာမညက တော့ပဲပဲလေ။ အက်ရှင်၊ ဒရမ်မာ၊ ဟာသ၊ မရတဲ့နေရာ မရှိဘူး”

“ဘာစားချင်နေပြီလဲ၊ လူလည်း မိုးနဲ့ထိတော့မယ်”

“ပြည်သူတွေ မြှောက်စားမှ တောက်ကြွားရမယ့်သားပါ။ သားသား၊ ကမယ်လို့ မင်းသားစိုးသူလို ဇာတ်သံနောပြီး ပြောလေ”

“အေးပါ... ပြည်သူတွေ မြှောက်စားမှ တောက်ကြွားရမယ့် သားတွေပါပဲ။ ကဲ၊ ကိုယ်တော့ ဒီနေ့ စောစောပဲပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အာစရိ၊ စိတ်ချ ပြန်ပါ။ ကျန်တာအားလုံး ကျွန်တော့် တာဝန်ထားလိုက်”

ဟုဆိုတော့ သူက ထရပ်ကာ ငိုက်ကျနေသောမျက်မှန်ကိုင်းကိုပြင်ရင်း တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပြီး...

“ဪ၊ ဒါနဲ့ ကိုကျော်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ ပြောပါ”

“ခင်ဗျားမှာ သားနဲ့သမီး ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အလယ်တန်းနဲ့ အထက်တန်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒီအရွယ်လေးတွေက ဘာတွေလုပ်လေ့ရှိသလဲ”

“ဗျာ”

“သူတို့ရဲ့စိတ်... အတွေးကိုပြောတာပါ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှမေးမကြည့်ဖူးဘူး”

“ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

ဟုဆိုတော့ ကိုကျော်ဦးမှာ စဉ်းစားနေပုံရ၍ သူက စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ပင် ကိုကျော်ဦးရဲ့အဖြေစကားကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ပါသည်။

“သူတို့ စူးစမ်းချင်ကြတယ်”

“စူးစမ်းချင်တယ်!...”

“ဘယ်အရာမဆို”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဟုသာ စကားကိုတုံ့တတ်ပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သည်တွင် ကိုကျော်ဦးမှာ ခေါင်းကိုကုတ်ပြီး သူ့ကိုနားမလည်သလို ကြည့်နေခဲ့ပါလေသည်။

သူက ကိုကျော်ဦးကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ကာ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“စူးစမ်းချင်တယ်၊ သူတို့ ဘာကိုစူးစမ်းချင်ကြမလဲ”

ဟုတွေးမိပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်မျှ မမွေးခဲ့ဖူးသည့် လူပျိုကြီးမို့ ဒီအကြောင်းကို မသိနိုင်ရပါချေ။

“သူတို့နဲ့အပေါင်းအသင်းဖြစ်အောင် အရင်လုပ်ရမယ်။ ဒါက ခက်ခဲတာပဲ၊ ဘယ်က စလုပ်ရမလဲ”

ဟု စဉ်းစားမိပြန်ပါတော့၏။ အဖြေက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကားမောင်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ ခြံရှေ့ကိုပင် ရောက်၍လာခဲ့ပါသည်။

သူက ကားကို ခြံရှေ့မှာပဲ ရပ်ထားကာ ခြံတံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ သူ့ရန်ကို မှတ်မိနေပြီဖြစ်သော ဒိုဘာမင်နှစ်ကောင်က အုအု၊ အုအုနှင့် သူ့နားကိုကပ်လာခဲ့ပါသည်။

သူက ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့်အသာပွတ်ကာ သူ့မှာရှိသောသော့အပိုတစ်ချောင်းနှင့် ဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ ပထမဆုံးကြုံတွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ ဆူညံသောသံစဉ်တွေပါပဲ။

ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ဒီအိမ်ထဲမှာ နေရသည်က သူ့နားစည်တွေ ဖွင့်ထွက်မတတ်ပင်။

မှန်ပါသည်။

လေဒီဂါဂါရဲ့ ဆန်းပြားသောသံစဉ်တွေပါပဲ။ ရှုတင်မှာ ပင်မနှိုး

လာ၍ ထိုသံစဉ်ရဲ့အန္တရာယ်ကို သူဘယ်လိုရှောင်ရှားရမှန်း မယ်နိုင်တော့
ပါ။

ချက်က တစ်ဆိတ်တော့ တရားလွန်သည်ထင်ပါရဲ့။ ကြည့်ပါ
ဦး... အိမ်ကိုလည်း ဖွထားလိုက်တာ ဆိုဖာဆက်တီတွေက သူဝိုင်းနဲ့
သူမဟုတ်တော့ပါ။ အင်္ကျီတွေကလည်း ဟိုတစ်စီတစ်စနှင့် လေဘေး
ဒုက္ခသည်အိမ်နှင့် နင်လားငါလားပင်။

သူ စိတ်ရှုပ်သွားရပါသည်။

ထိုသံစဉ်တွေကို ချက်ချင်းရပ်တန့်ပစ်ချင်ပါသော်လည်း တံ
တွေ့ကိုသာ ခြုံချရင်း ပြန်ကျနေသောစိတ်တွေကိုသာ တည်ငြိမ်အောင်
စုစည်းလိုက်မိပါသည်။

စိတ်တွေ တည်ငြိမ်သွားပြီဆိုတော့မှ စားပွဲပေါ်တွင်ရပ်ကာ
အချိုးအဆစ်ကျကျ ကနေသောချက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ အံ့သြသွားမိပါသည်။

ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက်လိုပင် သံစဉ်နှင့်လိုက်ဖက်ညီ
အောင် အချိုးအဆစ်ကျကျ ကနေသောချက်က သီချင်းကိုပါ လိုက်
ညည်းနေပါသေး၏။

ဒီလိုအသက်အရွယ်နှင့်မိန်းကလေးက ဒီလောက်လုပ်နိုင်နေ

တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ထိုသို့ ရင်ထဲချိုးကျူး
သွားမိတာကြောင့် စောစောက ဒေါသပင် ဘယ်နားလွင့်ကုန်သည်မသိ
တော့ချေ။

“ရှားသွပ်ခွင့်ပြုသင့်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ပိတ်ပင်လိုက်ရင် သူတို့
ရဲ့အရည်အချင်းတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မြှောက်ပေး
လို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး။ သူက အခုမှအထက်တန်းပဲရှိသေးတယ်”

ဟု ပါးစပ်မှပွစိပွစိလေးပြောကာ ချက်ရဲ့သောင်းကျန်းမှုကို
မသိချင်ယောင်ပြုကာ အခန်း၏ဘေးဘက်မှ ကွေ့ရှောင်ကာ အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ချက်က ဒီလိုသောင်းကျန်းနေပုံနှင့် အငယ်နှစ်ကောင်က နား
စည်ကွဲလို့များ သေမကုန်ဘူးလားဟု ရင်ထဲမှတွေ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့
တန်းတန်းမတ်မတ်တက်လာပြီး ဂေါ်ဒွန်ရဲ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်
ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဟု နှစ်ချက်မျှခေါက်ပြီးမှ နားစွင့်လိုက်ရာ အခန်းထဲမှ တုန့်
ပြန်သံမကြားရသဖြင့်...

“ဂေါ်ဒွန်”

ဟု ထပ်၍အသံပြုကာ အခန်းတံခါးကိုဟ၊ဟလေး ဖွင့်ကာ ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းမှာ ရှုပ်ဖွေနေသည်မှလွဲ၍ ပကတိတိတ်ဆိတ်နေတာကြောင့်...

“ဘယ်များသွားသလဲ”

ဟုတွေးသဆလေးနှင့် ဗန်းရဲ့အခန်းဘက်နား တိုးကပ်သွားပြန်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ဟုသာ အသံပြုပြီး ဗန်းရဲ့အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့ရာ ဗန်းကို ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဗန်း”

“ဪ၊ ပြန်လာပြီလား”

ဟုသာပြောပြီး သူ့ကိုကရှုမိုက်တော့ဘဲ မော်နီတာကိုသာလျှင် ကြည့်နေ၍...

“ဂေါ်ဒွန်ရော”

“ရေကူးနေမှာပေါ့၊ ချက်က ဒီလောက်ဆူနေတာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရနိုင်ဘူး”

“ခါတိုင်းရော၊ ချက်က ဒီလိုပဲလား”

“အမား မရှိတဲ့အချိန်မှပါ... အမားရဲ့ရှေ့မှာ အဲလိုနေလို့ မကောင်းဘူးလေ။ ရိုင်းရာကျမှာပေါ့”

ဟုသော ဗန်းရဲ့စကားကို သူ့ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဒီကလေးတွေက ဒါတော့ သိသားပဲဆိုသည့်သဘောမျိုးနဲ့ပါ။

“ဘာကိုပြုံးနေတာလဲ”

ဟု ကလေးက သူ့ပြုံးနေတာကို မော့မကြည့်ဘဲမေးလျှင် သူက ကလေးရဲ့မော်နီတာကိုကြည့်ပြီး...

“မင်းဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ဟု သူကစိတ်ဝင်တစားနှင့်မေးတော့ ကလေးရဲ့အကြည့်က သူ့ထရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကလေးရဲ့အကြည့်ကြောင့် ရင်ထိတ်သွားမိပါ၏။ စပ်စုတယ်လို့များ သူ့ကိုပြောတော့မှာလား။ သို့သော်...

“ဦး”

“အင်း”

“ပရိုဂရမ်ဖန်တီးဖို့ နည်းနည်းလွယ်တဲ့နည်းလမ်းမရှိဘူးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အရုပ်တွေ ဆွဲပြီးပြီ၊ အသက်သွင်းလို့မရဘဲဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်း”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ သူပင်လျှင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေးသည်ကို ကလေးက လုပ်နိုင်နေပြီလေ။

သူ ထိုကလေးကို ချီးကျူးမိသလို အံ့သြမိပါသည်။

“မလုပ်တတ်ဘူးလား”

ဟု ငြိမ်သက်နေသောသူ့ကို ကလေးကဆိုလျှင် သူ့မှာ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားရပါသည်။

ကလေးကို ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိပါ။ ‘မသိဘူး... အဲဒီလောက်ထိ မလုပ်တတ်ဘူး’ လို့ မပြောချင်တာအမှန်ပါပဲ။

“ခွေထဲကနေ ကွန်ပျူတာထဲရော ပြောင်းတတ်လား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူဝမ်းသာသွားရပါသည်။ ဒါလေးကတော့ သူရတယ်မဟုတ်လား။

အားတက်သရောပင် သူက ဗန်းရဲ့ကျောဘက်ဆီမှကုန်းကာ ကီးဘုတ်နှင့် မောက်စ်ကို အသုံးပြုလိုက်ရပါ၏။

“ဒီလိုလား... တကယ်တော့ ဘာမှမခက်ဘူးပဲ”

ဟု သူ့ကိုအထင်ကြီးပုံမရသည့်လေသံကြောင့် ဝမ်းသာမိသည့် စိတ်ကလေးက ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းမသိတော့ချေ။

ဗန်းက သူ့ကွန်ပျူတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၍ သူက အဖော်မဲ့သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဗန်းရဲ့အခန်းထဲမှထွက်လာကာ အိမ်၏အနောက်ဘက်ရှိ ရေကူးကန်သို့ လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဖျံတစ်ကောင်နယ် ရေထဲတွင် မြှုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့် ကူးခတ်နေသောဂေါ်ဒွန်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ရေထဲမှဂေါ်ဒွန်က သူ့ကိုမြင်တော့ လက်ပြနုတ်ဆက်ပါ၏။

သူ အားတက်သွားရပါသည်။

အားလုံးထဲတွင် ဂေါ်ဒွန်တစ်ယောက်သာ သူ့ကိုကြိုဆိုသောကြောင့်ပါ။

“ဦးရာမည၊ သမီးနဲ့ရေကူးပြိုင်မလား”

ဟု ကလေးက ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်ပြောလာလျှင်တော့ သူ့မှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။

ဒီလိုပဲ ဒီအိမ်က ကလေးတွေက လူကိုကြောင်အောင် မကြာခဏလုပ်တတ်သူတွေပါ။

“ပြိုင်ဘက်မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းအဆင်မပြေဘူး”

ဟု ကလေးပေါက်စိညှောက်တောက်က ပြောလာတော့ သူက ဘယ်အညံ့ခံလို့ဖြစ်မလဲ။ စိန်ခေါ်ခြင်းကိုသာ ရှောင်ပြေးနေရင် ကြာ

၉၆ ♠ မယ်ခိုင်

လာတော့ သူက လူညံ့ကြီးဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ဒီအိမ်က ကလေးတွေကို ကလေးဆိုပြီး လျော့တွက်လို့မရဘူးဆိုတာ သိထားနှင့်ပြီးသားမို့ သူက မဆိုင်းမတွပ် တီရှပ်ကိုချွတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“သတ္တိရှိလာပြီ”

ဟု ကောင်မကလေးက သူ့ကိုလှောင်နေပါသေး၏။

“မြိုင်ပွဲလား”

“အင်း”

“အနိုင်အရှုံးရှိတာပေါ့”

“လောင်းကြေးလေးပါထည့်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“လောင်းကြေး...”

“အင်း၊ ကြိုးစားရတာ အလဟဿမဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“ဦးက ယုံကြည်ချက်ရှိလို့လား”

“ရှုံးတဲ့လူက နိုင်တဲ့လူကို ရာသက်ပန် ဆရာခေါ်ကြေး”

“ဟိုး... အပျိုစားကြီးပဲ”

“သဘောတူရင် စလိုက်ရအောင်”

“မင်းရဲ့ဆရာက သေးသေးလေးပဲလို့ ဦးရဲ့ပါတနာတွေက ပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၉၇

လာရင် သမီးကြောင့်မဟုတ်ဘူးနော်”

ဒီစကားက သူမ သေချာပေါက်နိုင်မည်ဟု ကလေးက တွက်ထားပုံရပါသည်။

သူ့အတွေ့အကြုံအရ ရန်သူကိုအထင်သေးခြင်းက ဟာကွက်တစ်ခုမို့ သူပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ရန်သူက သူ့ကိုအထင်သေးနေပေမယ့် သူကတော့ ရန်သူကို အထင်မသေးရဲပါ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမြဲ ပထမသာဖြစ်ခဲ့သည့် မာတိကာရဲ့ သွေးသားတွေမို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေရဲ့ထက်မြက်မှုကို သူသိပြီးသားလေ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရသောဒီပွဲကို သူ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာအမှန်ပါ။ ရှုံးခဲ့ရင် သူ့ အရှက်ဟက်တက်ကွဲပြီး နိုင်လာခဲ့လျှင်လည်း ငေါ်ဒွန်ကိုစည်းရုံးခြင်းထဲမှာ ပထမအဆင့်အောင်မြင်သွားမည်မဟုတ်ပါလား။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားရပါသည်။

သို့သော် သူ နိုင်ခဲ့ပါသည်။

လူမသိသူမသိ အောင်မြင်မှုပါ။

လူကြားလို့မှမကောင်းတဲ့ အောင်နိုင်ခြင်းပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၉၈ ♠ မယ်ခိုင်

ယောက်ျားရင့်မာကြီးနှင့် အသက်ရှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသော
ကလေးမလေးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတဲ့လေ။

လူတွေဘယ်လိုပဲထင်ထင် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

ဂေါ်ဒွန်ရဲ့အထင်ကြီးမှုကို ခံလိုက်ရသောကြောင့်ပါ။

BURMESE
CLASSIC
COM

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ကတိတည်ချင်တယ်”

ဟူသော သူ့ရဲ့အပြောကြောင့် ကလေးတွေအားလုံးနှင့် သူ
မှာ အပြင်ထွက်ဖို့ဖြစ်လာကြပါသည်။

ချက်က သိပ်စိတ်ပါလှမှုမရှိတာကြောင့် သူက ချက်ကို ရှိုးပွဲ
နှင့် ဆွယ်ထားရပါသည်။ သူတို့အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြစဉ်မှာ...

“ကလင်...လင် လင် လင်”

ဖုန်းပြည်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၍ ဖုန်းနှင့်အနီး
ဆုံးနေရာတွင်ရှိသော ဂေါ်ဒွန်က ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟလို”

“ဂေါ်ဒွန်”

“အမား...”

ထိုအသံကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိုနေရာတွင် အားလုံးမှာ ဝိုင်းအုံသွားရပါသည်။

“အမား... အရမ်းလွမ်းတာပဲ”

“ဒီနေ့ရောမှ သုံးရက်တည်းရှိသေးတယ်လေ”

“အမား... ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲ”

“ဂေါ်ဒွန်လေး အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း၊ မှန်ကြောင်... အဲ၊ ဆရာကြီး ရှိတယ်”

“ဆရာကြီး!...”

ဂေါ်ဒွန်မှာ သူ့ထံသို့ ဖုန်းကိုထိုးပေးနေသဖြင့် သူက ဂေါ်ဒွန်လက်ထဲမှဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး...

“မာတိကာ”

“ရှင်... အဲ... အိုး... ရှင်မသေသေးဘူးဘဲ”

“ဟမ်”

သူနားမလည်နိုင်ပါ။ သို့သော် မာတိကာရဲ့အသံကတော့...

မြူးနေပုံပါပဲ။

“ကျွန်မက ရှင့်ကိုသေသွားပြီလို့ မှတ်နေတာ။ ကျွန်မကလေးတွေက ရှင့်ကိုမနှိပ်စက်ကြဘူးလား”

“အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒီအထိခံနေတယ်ဆိုတော့ အခြေအနေကောင်းပုံရတယ်”

“ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်မလို့”

“အိုး!... မိုင်ဂေါ်ဒ်”

“ဖေဖေက နေကောင်းသွားပြီလား”

“ဆေးရုံတင်ထားတာ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်တော့ ကြာလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ... ရှင် ဆက်နေချင်သေးရဲ့လား”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ မင်းသာ အဆင်ပြေအောင်နေခဲ့ပါ”

“ရှင်သိပ်တော်တာပဲ ရာမည”

“ကိုယ်တော်တာ မင်းမသိခဲ့ဘူးပေါ့”

“ပြန်လာမှပဲ ရှင့်ကိုကောင်းကောင်းဆုချရမယ်”

“ဒီကလည်း ဆုလက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ ကဲ၊ ကလေးတွေနဲ့စကားပြောလိုက်ဦး”

ဟုဆိုကာ သူက ဖုန်းကို ချက်ထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

၁၀၂ ♠ မယ်နိုင်

ပြီးမှ...

“ကားပေါ်က စောင့်မယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ဂေါ်ဒွန်ကလည်း...

“သမီးလည်း ကားပေါ်ကစောင့်မယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဦးက ရေကူးဘယ်မှာသင်သလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်ကူးရင်း ကူးတတ်သွားတာ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပြိုင်ရင်ရော ပထမရလား”

“အင်း၊ ရေကူးတော့ နည်းနည်းကျွမ်းကျင်တယ်”

“လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြပါလား”

ဟု ထိုကလေးဟာ သူ့ကိုဆရာလာတင်တော့ သူက ကျေနပ်သွားရကာ၊ မသိပေမယ့်လည်း အညံ့မခံနိုင်၍...

“ရေကူးသမားက သက်လုံကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“သက်လုံကောင်းအောင် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မနက်တိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ အပြေးလေ့ကျင့်... ဟိအကောင်းဆုံးပဲ”

“ဪ၊ ဖီလိုလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၀၃

“ပြီးတော့ ရေကူးမယ်ဆိုတာ အလှအပကိုဂရုစိုက်ရတယ်”

“အလှအပ!... သမီးက မလှလို့လား”

“လှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုသေးတယ်”

“ဘာတွေလိုလဲ”

“ရေကူးမယ်က ရေကူးဝတ်စုံနဲ့လိုက်ဖက်အောင် ပိန်သွယ်သွယ်လေးဖြစ်ရမယ်။ ရေထဲမှာနေရင် ငါးလေးလို အသားအရေလေးလှရမယ်။ အဲ့ဒါမှ ရေကူးမယ်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဖီလိုလား”

တွေးဆဆလေးပြောနေသော ကလေးမကိုကြည့်ပြီး သူက မောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ ကလေးမလေးက မောင်းသူ၏ဘေးထိုင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရ၏။ သူသိသလောက်တော့ ရှေ့ခန်းတွင် ချက်က ဦးစားပေးပါ။ ဂေါ်ဒွန်က သူ့ကိုပြောင်ချော်ချော်လေးပြီးကြည့်လိုက်ကာ...

“သမီးလည်း ထိုင်ချင်တယ်လေ။ သူတို့ချည်းပဲ ဒီနေရာယူလို့ရမလား”

ဟုဆိုသဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တကယ်တမ်းကျတော့ ကလေးဟာ ကလေးပါပဲလား။ သူတို့
ထိုင်နေပြီး မကြာခင်မှာပင် ဗန်းနှင့်ချက်က ရောက်လာကြပါသည်။

ဗန်းနှင့်ချက်က ရှေ့ခန်းထဲမှ ဂေါ်ဒွန်ကိုကြည့်ပြီး နောက်ခန်း
ထဲမှာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြပေမယ့် မျက်နှာတော့ သိပ်မလှပါ။

“အချိန်အားဖြင့် စောသေးတယ်ဆိုတော့ မနက်စာအရင်စား
ကြရအောင်”

“စားရမှာပေါ့၊ မနက်စာမစားရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွား
ပြီလဲ”

ဟု ဗန်းရဲ့ပြောစကားအရ သူ အားနာသွားရပါသည်။

“ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ”

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုပေါ့။ ဒင်းဆမ်းစားရအောင်”

ဟု ဂေါ်ဒွန်ကပြောတော့ သူက သိပ်ကောင်းသောဒင်းဆမ်း
ဆိုင်ကို ဦးတည်မောင်းလိုက်ပါသည်။ ထိုဆိုင်က ဆိုင်ကြီးဆိုင်ကောင်း
ဆိုပေမယ့် လူစည်လွန်း၍ ကားပျံစ်တောင် ရှာမရအောင်ပါဘဲ။

ကားပျံစ် ရသွားတော့လည်း ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်စရာစားပွဲလွတ်
ရှိမနေ၍ သူတို့လေးယောက်မှာ ဒီအတိုင်းမတ်တပ်ရပ်နေရ၍ အောက်
သလိုလိုတော့ ခံစားမိသားပင်။

ကလေးတွေကို ဒီပုံစံကြီးရှိစေ၍ အားနာမိသားပင်။ ထို့ကြောင့်
ပင် အားတုံအားနာနှင့် ကလေးတွေကိုငုံကြည့်တော့ ကလေးတွေက
စားသောက်နေကြသောလူများကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေပါ၏။

“ဒီလိုဆိုင်မျိုးလည်း ရှိတယ်နော်”

“ငါကြီးလာရင်တော့ ဒင်းဆမ်းဆိုင်ပဲဖွင့်တော့မယ်”

“ခန်းမအကျယ်ကြီးသာဆောက်ရင် ဒီထက်မက ဝင်ငွေရနိုင်
တယ်”

“အခုကရော ဒီခန်းမက ကျဉ်းလို့လား”

“နှစ်ထပ်ဆောက်မှာပေါ့၊ အဲ့ဒါဆိုရင် အများကြီးအဆင်ပြေ
နိုင်တယ်”

ဟု စားသောက်နေသောလူအုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဝေဖန်မှုပြု
နေတော့မှ သူ့မှာ အသက်ရှူချောင်သွားရပါသည်။

“စားပွဲလွတ်ပါပြီရှင်၊ ဒီဘက်ကိုကြည့်ပါ”

ဟု ဝတ်စုံအဖြူရောင်နှင့်မိန်းကလေးက လာခေါ်တော့မှ သူ
တို့အုပ်စုမှာ နေရာရသွားပါသည်။ သူတို့ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ဗန်းကနိပြားအဖြူကလေး လေးလုံးရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင်
ဒင်းဆမ်းအိုးလေးများက သူတို့စားပွဲမှာ ပြည့်သွားရပါသည်။

၁၀၆ ♠ မယ်ခိုင်

အနံ့က မွှေးယျံပြီး ဆွဲဆောင်နေသဖြင့် ချက်၊ ဗန်းနှင့်ဂေါ်ခွန်
မှာ တူကိုစကိုင်ကာ စားသောက်ကြပါသည်။

သူ့ရင်ထဲ အေးချမ်းသွားရ၏။

ဒီကလေးတွေနဲ့ ခုလိုအဆင်ပြေတော့ သူ့ရင်ထဲ အေးချမ်းမိ
ပါသည်။

စားသောက်နေသောကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ကလေး
တွေအပေါ် ချစ်ခင်လာသလို နွေးနွေးကြီးခံစားရပါ၏။

“ဆရာကြီး၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ မစားဘူးလား”

ဟု ဂေါ်ခွန်ကပြောတော့မှ သူက တူကိုစကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာကြီး? ဘာကိုစွန့် အဲ့လိုခေါ်တာလဲ”

“လျှို့ဝှက်ချက်လေး၊ မစပ်စုရဘူး”

ဟု ဂေါ်ခွန်က ဗန်းကိုပြောတော့ ချက်က သူ့ကိုသကာမကင်း
ကြည့်ပါ၏။

ထိုအကြည့်ကို သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေလိုက်ရ
ပေမယ့် သူသဘောပေါက်ပါသည်။ သူ့ကို ချက်က မနှစ်လိုဘူးဟု၊ သို့
သော် ပြဿနာမရှိပါ။ သူ ချက်ကိုမမုန်းပါ။ ချက်ရဲ့ခံစားချက်ကို နား
လည်ပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၀၇

အားလုံးထဲတွင် အကြီးဆုံးကလေးဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည်
မှုအပြည့်ရှိနေတဲ့ချက်က သူ့ကိုမနှစ်သက်တာ သဘာဝကျပါသည်။

သူက ချက်တို့အမေရဲ့ချစ်သူလေး၊ လောကမှာ ပထွေးကိုလက်
ကမ်းကြိုချင်တဲ့သားသမီးမျိုးက မရှိတာဘဲ။

မာတိကာကိုသိပ်ချစ်မှတော့ အရာအားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်
ရမယ်ပေါ့။ မာတိကာရဲ့ကလေးတွေကိုလည်း သူ့ရဲ့ကလေးတွေဟု ရင်
ထဲမှာ တွေးမိပါသည်။ မာတိကာကိုချစ်နေသရွေ့ ဒီကလေးတွေနဲ့တွေ့
နေရမှာလေ။ မတွေ့ဘဲ ရမလား... .

“ဒါပြီး ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဦး”

ဟု ဂေါ်ခွန်ကမေးတော့ ဗန်းက သူ့အဖြေကို စိတ်ဝင်စားပုံ
ရပေမယ့် ချက်ကတော့... .

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် အပြင်မှာ အချိန်ဖြုန်းလို့မရဘူး။ လုပ်
စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဟု ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလာပါသည်။

“ပလာဇာ သွားရအောင်လေ”

“ပလာဇာ... .”

“အဲဒီမှာ မင်းတို့ကြိုက်တာ ရွေးလို့ရတယ်။ ပလာဇာမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေ့ ပရိုမိုးရှင်းရှိတယ်။ ဒန်ဇာအဖွဲ့တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ ကလေးတွေမှာ သူ့စကားကို အားပေးထောက်ခံ သွားဟန် ရှိလာကြပါသည်။

“ဗန်းရဲ့ Lap top ကို အဲဒီမှာပဲ ဝယ်တာပေါ့။ ပရိုမိုးရှင်းဆို တော့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိမယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးတွေမှာ အခုပဲသွားချင်တဲ့ပုံပေါက်နေ၍ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးလိုက်မိပါသည်။

“ငွေရှင်းမယ်”

ဟု သူကဆိုလိုက်ရုံမျှဖြင့် ဘေလ်စာရွက်ကို လင်ဗန်းလေးထဲ ထည့်ပြီး ပေးလာသဖြင့် သူက စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး အိတ်ထဲမှထုတ်ဆဲ ကိုထုတ်ကာ လင်ဗန်းပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်ပါ၏။

“မအမ်းနဲ့တော့၊ မင်း ယူထားလိုက်”

ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည် တွင် ကားနေရာချပေးသောကောင်လေးကို ထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ် ပေးလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် သူကပြုံးပြကာ ကားကိုစတင်မောင်းတော့ သူ့

ဘေးနား ထိုင်နေသောဂေါ်ဒွန်က...

“အဲဒီလို ဘာကြောင့်ပေးတာလဲ”

“မုန့်ဖိုးလေ၊ ဝန်ဆောင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတာ”

“ဝန်ဆောင်မှု?... အဲဒါကို သူတို့အလုပ်ရှင် ပေးမှာပေါ့”

“ဆုချတာလေ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ... သူတို့က အချောင်စားတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။

တကယ်တော့ အဲဒါ သူတို့တွေရဲ့စိတ်ကို ဖျက်ဆီးနေတာ”

ဟု နောက်ခန်းထဲမှ ချက်က အားမနာပါးမနာပင် သူ့ကိုဝေ ဖန်လာတော့ သူ တစ်ခုခုကိုတွေးမိလိုက်ပါသည်။

ဒါက သူ့ရဲ့လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါ။ ချက်ပြောသလို သူမတွေ့ဖူး တာအမှန်ပါ။ ချက်စကားက နည်းနည်းရင့်တယ်ဆိုပေမယ့် မှန်နေသလို ရှိပါသည်။

သူမတွေ့တာကိုတောင် တွေးမိတဲ့ ထိုကလေးမကို သူ့ချီးကျူး မိပါသည်။ ထိုကလေးတွေရဲ့စိတ်သဘောကို သူ လေးလေးနက်နက် တွေးနေမိပါ၏။ တွေးရင်းနှင့်ပင် ကားကိုမောင်းလာရာ မကြာခင်မှာ ပလာဇာသို့ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ကားကို သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် ရပ်လိုက်ပြီး သူ့

အုပ်စုလိုက်ကြီးပင် ဈေးပတ်ကြပါတော့သည်။

“ဗန်း၊ ဝတ်စုံမယူဘူးလား”

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ခါမှဈေးမဝယ်ဖူးဘူး၊ လူ တော်တော်များသားပဲ”

“ခါတိုင်းက ဘယ်မှာဝယ်သလဲ”

“ဖက်ရှင်ဆိုင်မှာလေ၊ အဲ့ဒီမှာ အမားမိတ်ဆွေတွေတော်တော်များတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးဝယ်လို့ရတယ်”

ဟု ဗန်းကပြောကာ လက်ပတ်ကြိုးတွေ လက်စွပ်တွေ ရောင်းသောဆိုင်ကြီးကို အကြည့်ရောက်သွားပြီး မျက်နှာတွင် ပုံရိပ်တစ်ခု ထင်နေ၍ သူက ဒါကိုခန့်မှန်းပြီး...

“တစ်ခုခုရွေးလေ၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ဦး ဒကာခံဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“အကြွေးမဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီနေ့ကိစ္စကို လူမှုရေးနဲ့ဆက်နွယ်ရဘူး”

ဟု ချက်က သူမရဲ့ထုံးစံအတိုင်း မာရကျောရေနှင့်ပြောကာ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပါသည်။ ဒီတော့မှ သူရော ဗန်းရော ဂေါ်ဒွန်ရော လိုက်ထင်ပါသည်။

ဗန်းက ခေတ်လူငယ်လေးပီပီ ခေတ်စားနေသော လက်ပတ်ကြိုးနှင့် လက်စွပ်ကြီးများ ထည့်ထားသောကောင်တာမှ မခွာတော့ပါ။

ဒါကို သူက သဘောပေါက်စွာပင်...

“ဒါလေး ထုတ်ပြပေးပါ”

ဟု ညွှန်ပြလိုက်ရာ ကောင်တာစောင့်အမျိုးသမီးမှာ ချက်ချင်းပင် ထုတ်ပြပါ၏။

“ဒါက မနေ့ကမှဝင်လာတဲ့ဒီဇိုင်းသစ်လေ။ ဘယ်သူမှတောင် မဝတ်ရသေးဘူး”

ဟုဆိုကာ ကျောက်မဲများနှင့် အနားကွပ်ထားသော ရှည်မျောမျောလက်စွပ်ကို ထုတ်ပြသည်တွင်...

“ပင်ကီ ဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်မျိုးပဲ”

“ပင်ကီဆိုတာ ဟိုနေ့က တွေ့လိုက်တဲ့ချာတိတ်လား”

“သူက မိုက်တယ်၊ သူ့အစ်ကိုက အဆိုတော်လေ။ နိုင်ငံခြားရှိုးပွဲသွားရင် သူ့ကို ဒါမျိုးတွေ လက်ဆောင်ဝယ်လာပေးတယ်”

“တကယ်တော့ အဲ့ဒီလက်စွပ်က မမိုက်ဘူး”

“ဟမ်”

“အင်္ကျီပုံစံ ရွေးတယ်၊ လက်ပုံစံလည်း ရွေးတယ်၊ အသက်

ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မလိုက်ဘူး။ အခုက နိုင်ငံတကာမှာ လူငယ်တွေက လက်စွပ်ကို တစ်ကွင်းတည်းမဝတ်ကြဘူး။ သုံးကွင်း၊ နှစ်ကွင်း ဝတ်တယ်။ ဒီလက်စွပ်မျိုးက နှစ်ကွင်းဝတ်ရင် မလှဘူး... တစ်ကွင်းတည်း သုံးဆင့်အမျိုးပဲ”

ဟုဆိုကာ ထိုအထဲမှ ခပ်သေးသေးကျောက်ခဲလက်စွပ်ကို ရွေးထုတ်ကာ အလုံးလေးသဖွယ် လှည့်နေသော စတီးလက်စွပ်ကိုရွေးပြီး ဗန်းရဲ့လက်တွင် ဝတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကြက်ကန်းပဲလား... သူ့ရဲ့တွေ့ခေါ်မှုကောင်းလို့ပဲလားတော့ မသိပေမယ့် ထိုလက်စွပ်များက ဗန်းရဲ့လက်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်သွားပြီး ဗန်းမှာ ကြိုက်သွားရပါသည်။

“ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်၊ အတန်းထဲကလူတွေက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားနိုင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူကပြုံးပြီး လိုက်ဖက်သောလက်ပတ်ကြိုးကို ထပ်ရွေးကာ ဗန်းရဲ့လက်မှာ ဝတ်ပေးလိုက်ပြန်တော့ ဗန်းရဲ့လက်ဟာ တကယ်ပဲ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် တူသွားရပါသည်။

“ဆရာမ မြင်ရင်တော့ ဒါကိုချွတ်ခိုင်းလိမ့်မယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့... အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်ထားပါတယ်၊ လက်စွပ်

ကတော့ ကျောင်းသားတွေ စွပ်ကြတာပဲ၊ သိပ်ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“ကြိုက်လား”

ဟုဆိုတော့ ဗန်းက သူ့ကိုပြုံးပြလာပါသည်။ သူ စိတ်ချမ်းသာသွားရပါသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

“လက်စွပ်က တစ်ကွင်းက ရှစ်ထောင်၊ နောက်တစ်ကွင်းက တစ်သောင်းခွဲ၊ လက်ပတ်ကြိုးနှစ်ခုက တစ်သောင်း... စုစုပေါင်း သုံးသောင်းသုံးထောင်ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူက ကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်ကာ သူနှင့်ဗန်းက ပစ္စည်းတွေကိုငေးနေသော ချက်အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ချက်က တစ်ခုခုကို လိုချင်နေပုံပေါ်သော်လည်း တစ်ခုမှမယူပါ။

“ဒီလကုန်မှာ ပင်ကီရဲ့မွေးနေ့ပွဲရှိတယ်”

“ဟိုတယ်မှာ လုပ်မှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့အစ်ကိုရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခြံထဲမှာပဲ ပျော်ကြလိမ့်မယ်”

“မင်း၊ သွားရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုတတ်စုံမျိုးနဲ့ ကောင်းမလဲ”

ဟု သူ့ကိုယ့်ကြည်စွာပင် အပ်နှံလာတော့ သူက အားတက် သရောပင်...

“အားလုံးထဲမှာ ထင်ပေါ်သွားစေရမယ်”

ဟုဆိုကာ ချက်နှင့်ဂေါ်ဒွန်ကို အအေးဆိုင်တွင် 'ခေတ္တတိုင်စေ ပြီး သူနှင့်ဗန်းသာ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ရှာဖွေကြရာ နောက် ဆုံးတွင် ဂျင်းဂျာကင်၊ သားရေဘောင်းဘီပျော့ပျော့နှင့် အတွင်းဝတ် အင်္ကျီအပျော့ပါးပါးလေးကို ရလာပါ၏။

“ဂျင်းက မဝတ်တတ်ရင် ရိုးတယ်”

“ကော်လံကြီးက တောဆန်နေသလိုပဲ”

“ထောင်ပြီးဝတ်လိုက်ရင်တော့ စတိုင်လ်က အလန်းစားပဲ”

ဟူသော သူ့စကားကို ဗန်းက သိပ်ကိုသဘောကျ နှစ်ခြိုက် သွားပုံရပါသည်။ သူ့ကို ပြုံးပြီးမှ ကြည့်နေပါ၏။

သူနှင့်ဗန်းက ပြန်ရောက်တော့ ချက်နှင့်ဂေါ်ဒွန်မှာ အသေ ပုလင်းများပင် ကုန်လုလုဖြစ်နေပါသည်။ ဂေါ်ဒွန်က ဘာမှမပြောဘဲ ချက်က...

“အချိန်တွေကို အဲ့ဒီလောက်မဖြုန်းတီးသင့်ဘူး”

ဟုသာ ခပ်မာမာဆို၍ ထလိုက်ပါသည်။

ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်လေးနှင့်ချက်က အင်္ကျီတွေကို ငမ်း နေတော့ပါတဲ့ ရှေ့မှခပ်ဆတ်ဆတ်သွားနေ၍ သူနှင့်ကလေးနှစ်ယောက် သေးငယ်သောချက်နောက်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။

တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်နေသောချက်မှာ သီချင်းသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုနှေးကွေးသွားရပါသည်။

သူက ချက်ကိုအကဲခတ်မိလိုက်၏။ အစွမ်းကုန်ဖူးပွင့်နေတဲ့ ဒီပုရစ်ဖူးလောင်းလျာလေးကို သူ ခန့်မှန်းနေမိပါ၏။

ချက်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုတွေးနေတာလဲ။ ချက်က ဘာဖြစ် ချင်တာလဲ။ ဒါကို သူမတွေးတတ်ပေမယ့် သူ သေချာသိတာတစ်ခုက ချက်ဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့အကသမားတစ်ယောက်ဆိုတာပဲဖြစ်ပါသည်။

ချက်က၊ ကခြင်းအပေါ်တော့ စူးစိုက်တတ်ပါသည်။ အခုက လည်း ကနေသောဒန်ဇာများကို သေချာလေ့လာနေပုံရပါသည်။ သူများ ၏ခြေထောက် လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ အထူးအာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေပါ၏။

လူက သေးငယ်မယ့် အနေတည်တဲ့ချက်က စူးစမ်းတယ်ဆိုရုံ မျှသာစူးစမ်းပြီး သူတို့ဘက် ချာခနဲလှည့်ကြည့်ပြန်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ

၁၁၆ ♠ မယ်နိုင်

ထွက်သွားတော့ သူတို့လည်း ချက်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြပြန်ပါ၏။

ကြောင်တောင်တောင်နိုင်လှပေမယ့် တွေးတောစရာလေး ထပ်တိုးခဲ့၍ သူ့ဘဝက ခြောက်သွေ့ဖွယ်ရာမကောင်းတော့ပါ။

လူတော်တော်များများကို ဆရာလုပ်ခဲ့သောသူက အခုတော့ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ကလေးတွေရဲ့ ဆရာလုပ်ခြင်းကို ခံနေရပါသည်။

သူ့အပေါ် ဆရာလုပ်နိုင်လောက်အောင်လည်း ဒီကလေးတွေက ပါရမီထူးတစ်ခုစီ ပိုင်ဆိုင်၍နေခဲ့ပါသည်။

ဒီအိမ်ကိုမလာခင်ကတော့ အဆင်မပြေပါ့မလားဟု ထိတ်လန့်ခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်သော်လည်း ခုလိုအတူနေကြည့်ပြန်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်ကို သူ့သတိထားမိပါသည်။

မည်မျှပဲ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝစေဦးတော့ သူတို့လေးတွေဟာ ကလေးတွေမို့ ကလေးဆိုသောစိတ်ကတော့ ဖုံးမနိုင် ဖိမရ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဖွေးခနဲပေါ်တတ်သေးသည်ကို သူတွေ့ရပါ၏။

ကြာလာတော့ ထိုကလေးတွေကို ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်လာကာ ကလေးတွေရဲ့စိတ်နှင့် သူက တဖြည်းဖြည်းနီးစပ်လာခဲ့ရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

“ဂေါ်ဒွန်ရေ...”

ဟုအော်လိုက်တော့ ခေါင်းပေါ်တွင် ကြက်ချေးတုံးလေး ထုံးထားသည့်ဂေါ်ဒွန်မှာ ပြေးထွက်လာပါ၏။

“ဦးနောက်ကျတယ်နော် ကိုးနာရီထိုးပြီ”

“ရှုတင်မှာ ကိစ္စတွေမပြတ်တတ်သေးလို့ပါ”

“ရှုတင်? အဲဒီကို သမီးလိုက်လို့ရမလား”

“လိုက်ချင်လို့လား”

“အင်း”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကလေးနှင့်သူက ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေကြသည်ကို ချက်က သိပ်
ကြည်ဖြူပုံမရပါ။

“ရေချိုးပြီးရင် ပြန်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူက အခန်းထဲကိုဝင်သွားတော့...

“မျက်နှာတော်တော်ပြောင်တာပဲ”

ဆိုသည့် ချက်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“အမားအခန်းကို သူ့အခန်းလို့ထင်နေသလားမသိဘူး”

“မှန်ကြောင်က ဆိုးတော့မဆိုးဘူး၊ အမြင်ရှိတယ်။ သူ့ရှေ့
ပေးတဲ့ထက်စုံကို ငါကြိုက်တယ်”

“ဗန်း၊ မင်းလည်း သွားပြီ၊ ငါက ဂေါ်ဒွန်တစ်ယောက်တည်း
အတွေးအခေါ်နိမ့်တယ်လို့ထင်နေတာ”

“မင်း မလေ့လာသေးလို့ပေါ့၊ သူက ကွန်ပျူတာလည်း တော်
တယ်၊ လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“မင်းက ဘာလေ့လာဦးမလို့လဲ”

“အများကြီးပဲ”

“ဘာလဲ”

“မသိလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါက လျှို့ဝှက်ချက်လည်း ဟုတ်

နေတယ်လေ”

“ဗန်း...”

“...”

“မင်း ရူးသွားပြီ”

“မင်းပဲပြောတယ်လေ အစ်မ၊ လေ့လာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာ

ကောင်းတယ်ဆို”

“အဲဒါက စာကိုပြောတာ”

“ဒါလည်း စာပဲလေ၊ ရင့်ကျက်ဖို့အတွက် ဒီလိုစာမျိုး များ
များလိုအပ်တယ်”

ဟုဆိုတော့ ချက်မှာ ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်ပါသည်။

“အမားက ဘယ်လောက်ကြာဦးမလဲမသိဘူး”

“မလွဲသာတဲ့အကြောင်းရှိလို့ပေါ့... ငါတို့နဲ့ ဆိုင်ရှိနေတာပဲ၊

အလကားအချိန်ဖြုန်းပါ့မလား”

“မနက်စာ အဆင်မပြေတာက ပြဿနာတက်တယ်”

“ဒီလိုမနက်စာမျိုးကို ဘယ်အချိန်ထိ စားနေရဦးမှာလဲ မသိ

ဘူး”

ဟု ဘာအရသာမှန်းမသိသောကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်မီးတူးကို

ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“အဲ့လိုမဟုတ်ဘဲ အပြင်ထွက်စားဖြစ်တော့ ပိုကောင်းနေတာပေါ့”

“လျှို့ဝှက်အကြံအစည်ရှိတယ်လို့ မင်းရဲ့ခေါင်းက သံသယမထားပေးတော့ဘူးလား၊ ဗန်း”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကောင်းနေတာလဲလို့တော့ သံသယရှိတယ်”

“ခုချိန်ထိတော့ ပြဿနာမပေါ်သေးဘူး၊ တိတိကျကျပြောရရင် ငါတို့အိမ်က သိပ်ခိုးစရာမရှိဘူး”

“အပြောင်းအလဲက မြန်လှချည်လား၊ ဗန်း”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရပေါ့”

“လာဘ်ထိုးရင် ရတယ်ဆိုတဲ့သဘောလား”

“အဲ့လို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

ဟု ဗန်းကပြောပြီး ဖျော်ရည်ကိုဖွင့်သောက်နေ၍ ချက်က ဖျော်ရည်သောက်နေသောဗန်းကိုလည်းကောင်း၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို လျှောက်နှိပ်နေသောဂေါ်ဒွန်ကိုလည်းကောင်း စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး...

“စောင့်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ထရပ်ကာ အပေါ်သို့တက်သွားခဲ့ပါသည်။ တံခါး

ရွက်ကိုမိုပြီး နားစွင့်နေသောသူ့မှာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

တစ်ခင်ထားသောသူ့မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်၏။ မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချမိလိုက်၏။

“တကယ်တမ်းကျတော့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခက်ပါလား”

ဟု ညည်းညူမိလိုက်ပါသည်။ သူ့ကို ဖစ္စည်းခိုးဖို့ရောက်လာတယ်ဟု တွေးနေသော ကလေးတွေရဲ့အတွေးကို သူရယ်ချင်မိပါသည်။ ဒီအိမ်ထက် များစွာခမ်းနားသော သူ့အိမ်ကိုခေါ်သွားခဲ့ပြီး ဒါဟာ သူ့အိမ်ပါဆို ကလေးတွေက အံ့သြနေကြမှာလား။

သူ့ကို အခုလိုအထင်သေးနေခြင်းက ကောင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အထင်ကြီးသွားစေခြင်းက ကောင်းတာလားဆိုတာ သူ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ပါပဲ။

ထို့ကြောင့်ပင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေခဲချိုးကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ကလေးတွေရဲ့အခန်းနားသို့ မယောင်မလည်နှင့် နားစွင့်လိုက်၏။

အသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားပြီဆိုမှ သူက နောက်တစ်ကြိမ် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံနေကျ ဘီယာ

ဆိုင်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရောက်တော့ အာဇာနည်နှင့် နောင်နောင်မှာ ရစ်ထွေထွေဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ အာဇာနည်နား သူက ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်မှာတော့ အာဇာနည်က သူ့ကိုပြုံးစိစိကြည့်ကာ...

“အိမ်ပြောင်းသွားတယ်ဆို”

“ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မင်းဦးလေး ပြောတာလေ၊ မနေ့ကပဲ ငါတို့ မင်းအိမ်ရောက်သေးတယ်”

“အားလုံးသိပြီးပြီဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းရဲ့ဆရာတွေက ပညာပြနေပြီလား”

“ထူးခြားတဲ့စရိုက်ရှိတဲ့ကလေးတွေပါ”

“ဆိုပါဦး”

“အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးမလေးနဲ့ ငါ... ရေကူးပြိုင်ခဲ့တယ်”

“ဘာ!...”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းရှူးသွားပြီလား ရာမည”

“ငါနိုင်သွားတယ်”

“မညီမျှတဲ့ပြိုင်ဆိုင်မှုပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့ကို ဆရာတင်သွားတယ်”

“အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“နည်းနည်း...”

ဟုဆိုတော့ အာဇာနည်က သူ့ကိုစိစိပြီးပြီးလုပ်နေခဲ့ပေမယ့် နောင်နောင်က စဉ်းစားနေပုံရပါသည်။

“ကလေးက မင်းကိုအထင်ကြီးသွားပုံရတယ်”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမှတ်ချက်ချတာလဲ”

“ချက်ချင်းအခြေအနေပြောင်းသွားတယ်လေ”

ဟု နောင်နောင်ရဲ့မှတ်ချက်ကို အာဇာနည်က အနည်းငယ်စဉ်းစားသွားကာ...

“ကလေးတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ သေးငယ်တယ်လို့ ခံယူထားပုံမရဘူး”

“ဟမ်”

“အဲဒါကြောင့်လည်း အထင်ကြီးတာပေါ့ကွ... နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ မင်းကိုပြိုင်ဘက်လို့သဘောထားနိုင်တယ်”

ဟူသော အာဇာနည်ရဲ့စကားကို သူ အလေးအနက်စဉ်းစား...

၁၂၄ ♠ မယ်ခိုင်

လိုက်ပါသည်။ ဗန်းရဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိပုံကိုပေါ့။

“ပြီးတော့ရော ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးသလဲ”

“ဗန်းက...”

“ဗန်းဆိုတာ...”

“အငယ်ဆုံးက ဂေါ်ဒွန်တဲ့၊ ရေကူးမယ်ဖြစ်ချင်တယ်။ အလတ်က ဗန်းတဲ့၊ ကောင်လေး... သူက ငါ့အံ့သြလောက်အောင် ကွန်ပျူတာကို သုံးစာတ်တယ်”

“ဟစ်”

“ကာတွန်းဗန်းချီတွေ အများကြီးဆွဲထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်လမ်းဆင်နေတဲ့ပုံစံပဲ”

“ဟစ်”

“သူ တစ်ခုခုလုပ်မယ်ထင်တယ်”

“ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဆယ့်တစ်နှစ်”

“အားပါးပါး...”

“ပိုအံ့သြစရာကောင်းတာက အကြီးမ၊ ချက်ပဲ”

“ချက်?... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၂၅

“အင်း၊ သူက အကကို တော်တော်ခရေစီရှိပုံပေါ်တယ်။ ငါ့အမြင်မှားဘူးဆိုရင် လေဒီဂါဂါလို ကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဆယ့်လေးနှစ်”

ဟုဆိုတော့ ထိုနှစ်ယောက်မှာ မူးနေတာလေးများပင် ဘယ်ပျောက်ကုန်သည်မသိတော့ပါ။ လူတစ်ယောက်အပေါ် ချီးကျူးဖို့ တော်တော်ခဲယဉ်းသော သူတို့သူငယ်ချင်းအကြောင်း သူတို့သိပါသည်။

ရာမညက ချီးကျူးပြဆိုကတည်းက ကလေးတွေရဲ့အခြေအနေကို သဘောပေါက်မိပါ၏။

“ငါဖတ်ဖူးတဲ့စာလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာလဲ”

“မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိနေတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒီလောက်အသက်အရွယ်ကလေးနဲ့ ဒီလောက်ယုံကြည်မှုရှိနေတာ အံ့သြစရာပဲ။ မယုံကြည်ဘဲနဲ့တော့... အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်ကလေးမက မင်းနဲ့ရေကူးမပြိုင်ဘူးလေ”

“မာတိကာက ချီးကျူးစရာပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ပုခက်လွှဲတဲ့မိခင်ရဲ့လက်လေ၊ မိခင်က ပျော့ရင် ကလေးက ညံ့မယ်၊ မိခင်က မာရင် ကလေးက ရှိုင်းမယ်၊ မိခင်က ဟိန်းရင် ကလေးက ကြောက်မယ်။ ဆိုလိုတာက မိခင်ရဲ့ပါးစပ်ဖျားက ကလေးတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ထွက်ပေါ်လာရသည်ပေါ့။ မာတိကာက မထင်ရဘူးနော်။ ဒါကြောင့်ပဲ အရည်အချင်းဆိုတာ ရင်ထဲမှာပဲရှိတယ်၊ မမြင်နိုင်ဘူးလို့ပြောတာပေါ့”

“မာတိကာသာသိရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သုံးရက်စာ ဟိုတယ်ခ ရှင်းပေးနေဦးမယ်”

“တကယ်တော့ ငါတို့က မာတိကာကို အဲလိုပြောတော့ မင်းရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာနေပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ချစ်ရသူကို အမွှမ်းတင်နေတာပဲ၊ မပြုံးဘဲ နေနိုင်တဲ့သူ ရှိပါ့မလား။

ကလေးတွေနဲ့မို့ ခါတိုင်းလို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြိုင်မသောက်တော့ဘဲ စောစောပဲပြန်လာချိန်မှာတော့ သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

အကြောင်းမှာ ဗန်းကို ဧည့်ခန်းတွင် စာထိုင်ဖတ်နေရင်း တွေ့

လိုက်ရလို့ပါ။

သူဝင်လာတော့ ဗန်းက သူ့ကိုပေစောင်းစောင်းကြည့်လာပါ၏။ ထိုအကြည့်ကြောင့် သူ့မှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဗန်း.. မအိပ်သေးဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်ပေမယ့်လည်း ဗန်းက သူ့အမေးကို ဖြေချင်ပုံမရပါ။ ဗန်းက မှင်သေသေနှင့်ပင် သူ့ကိုကျော်ကာ နံရံမှနာရီကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဆယ့်နှစ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုသေချာစွာပြန်ကြည့်ပြီး...

“တစ်နာရီနဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ ကြာတယ်”

ဟုအတိအကျပြောနေ၍ သူ့မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ သဘောက သူ အဲဒီလိုထွက်သွားတာကို ဗန်းက သိတယ်ဆိုသည့်သဘောပေါ့။ သူပြန်အလာကို ဗန်းက ထိုင်စောင့်နေပုံက သူ့ကို ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။

“အမားက ဦးကို ဘာလို့အကူအညီတောင်းသလဲ”

သူ သဘောပေါက်စပြုလာပါသည်။ ဗန်းရဲ့ဆိုလိုချက်ကိုပေါ့။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တံခါးကိုတော့

၁၂၈ ♠ မယ်နီငုံ

သေချာပြန်ပိတ်သွားသင့်တယ်'

ဟု လူကြီးတစ်ယောက်လိုပြောပြီး အပေါ်သို့တက်သွားတာ
ကြောင့် သူ့မှာ မှင်သေသေဖြင့်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူက 'ကလေးတွေလောက်တောင် အသိဉာဏ်မရှိဘူးပေါ့'
ဟုတွေးမိကာ မိမိကိုယ်ကို ပြန်ရှက်ရပါသည်။ ပြီးတော့ ထိုကလေးတွေ
ကိုလည်း အထင်ကြီးမိပါသည်။

မာတိကာမရှိလည်း မိမိကိုယ်ကိုစောင့်ရှောက်ပြီး နေနိုင်ကြ
ပြီဟု သိလိုက်ရပါသည်။

ဒါဆို သူက ဘယ်လိုလူလဲ။

တစ်ခါမှ မိမိကိုယ်ကို မမေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည့်မေးခွန်းမျိုးတွေ
မေးကြည့်လာမိပါသည်။ မိမိက ဘယ်လိုလူအမျိုးအစားလဲပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာခုံပေါ် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်မှလွဲ၍
သူ မအိပ်ဖြစ်တော့ပါချေ။

သူသိလိုက်ပါသည်။

တစ်ပါးလူရဲ့မျက်နှာရိပ်ကိုကြည့်နေခြင်းက မိမိရဲ့အစွမ်းအစ
တွေကို မှေးမှိန်သွားစေတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။

သူလည်း ကလေးတွေလိုပဲ မိမိရဲ့ယုံကြည်ချက်နှင့်မိမိ ရှင်သန်
ရိပ်တည်ရမည်လေ။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ခြင်းက တစ်ပါးသူရဲ့စိတ်ကို
ယှဉ်းယူခြင်းဆိုတာကို သူသဘောပေါက်သွားရပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူလည်း မိမိစိတ်နှင့်မိမိ နေရမည်လေ။

သူက မာတိကာကို ချစ်သည်။

ကလေးတွေနှင့် အဆင်ပြေချင်သည်။

မိသားစုဘဝလေး ဖန်တီးချင်သည်။

ဒါကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ စွဲမှတ်ရမည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ ဆုံးမကာ စောစောပင် ရှုပ်ပွဲပေရေနေသော ထိုအိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းကို ပြောင်လက် နေအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်မိ၏။

ပြီးတော့ မီးဖိုခန်း၊ ပြီးတော့ အိပ်ခန်း၊ အောက်ထပ်တန်း လုံး ပြောင်စင်သွားချိန်မှာတော့ သူ ကြည်နူးသွားရပါသည်။ ဘယ်တုန်းကမှမလုပ်ဖူးပေမယ့်လည်း သူ့ရဲ့လက်ရာတွေက သန့်ရှင်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူပြုံးလိုက်မိ၏။

“ငါ့ကြောင့်သန့်ရှင်းသွားလို့ ရင်ထဲ အဲလောက်ကြည်နူးနေမယ်လို့ ငါ စောစောက မသိခဲ့ဘူး”

ဟုလည်း တီးတိုးလေးပြောကာ ဖုန်သုတ်ခြင်းကိုလက်စသလို လိုက်ပြီး လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးပစ်မိပါသည်။

ရေချိုးပြီးတော့ စမတ်ဖြစ်မည့်အင်္ကျီကို ရွေးချယ် ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

“မနက်စောစောထပြီး အလုပ်လုပ်တာ လန်းဆန်းစေတာပဲ။ ဒါကြောင့် မာတိကာက အိမ်အကူမခေါ်တာထင်တယ်။ ငါ အခုမှသိတယ်။ အိမ်အကူခေါ်တာက လူကိုပျင်းစေတယ်”

ဟုဆိုကာ ဘီးကျကြီးဖြင့် ဆံပင်များကို ပုံသွင်းလိုက်ပြီးမှ မီးဖိုခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြန်ပါသည်။

ရေခွေးကိုအရင်ဖွင့်ထားပြီးမှ သူးထဲမှကော်ဖီမှုန့်ကို ဇွန်းဖြင့် နှိုက်ယူကာ ရေခွေးနှင့်ရောစပ်ကာ အတူရောမွှေလိုက်ပါ၏။ ကော်ဖီရနံ့လေး သင်းပျံ့လာတော့မှ နို့မိတ်အနည်းငယ် ထည့်လိုက်ပါသည်။

ကလေးတွေက အဆင်မပြေဖြစ်မယ့်အတူတူ သူတော့ အဆင်ပြေရမည်လေ။ အဲတော့ သူကြိုက်တဲ့အရသာမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။

ကော်ဖီခွက်ကို အငွေ့လုံလုံထားပြီးမှ အထုပ်ထဲမှ ပေါင်မုန့်တွေကိုထုတ်ကာ စက်ထဲထည့်၍ မီးအပူပေးလိုက်ပါ၏။ မကြာမင်တွင် ပေါင်မုန့်လေးများ ထွက်လာတော့မှ သူက ကုတ်ဖြင့်လှမ်းယူကာ ထောပတ်အနည်းငယ်သုပ်ပြီး ခရင်ကိုပါ နည်းနည်းအသုံးပြုလိုက်ပါသည်။

ဒါ သူကြိုက်တဲ့အရသာမျိုးပဲလေ။ သူ မနက်စာကိုအဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာတော့ အချိန်တိကျသောကလေးများက ကျောင်းဝတ်စုံကိုယ်စီနှင့် အပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

၁၃၂ ♠ မယ်နီနီ

သူတို့ကလေးတွေမှာ မျက်လုံးပြူးလေးများနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာကြပါသည်။ ဒါ၊ အိမ်ရှေ့ခန်းနားမှာ တောက်ပြောင်နေမှုကြောင့်ပဲလို့ သိနေပေမယ့် ကလေးတွေက သူ့ကိုဘာမှမပြောဘဲ မနက်စာပိုင်းတွင် အသီးသီးနေရာယူကာ သူ့ပြင်ဆင်ထားသမျှကို စားသောက်ကြပါ၏။

“အင်း... ကောင်းတယ်”

ဟု ဂေါ်ဒွန်က ကော်ဖီကိုသောက်ရင်းပြောလျှင် သူ့မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဗန်းကလည်း ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို စစားနေခဲ့ပါသည်။

“အရသာမဆိုးဘူးပဲ”

ဟုပြောလာချိန်မှာတော့ သူ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ဒီကလေးတွေက ဘယ်လိုဟာလေးတွေလဲ၊ သူ နားမလည်ပါ။ နားလည်အောင်တော့ ကြိုးစားချင်ပါသည်။

နားလည်မှုရှိမှ ရင်းနှီးမှုဆိုတာ ဖြစ်လာနိုင်မယ်မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် သူ မကြိုးစားချင်ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အားတက်သရော စွမ်းဆောင်ခြင်းက နားလည်မှုနဲ့ဝေးကွာသွားတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ သူ့ရင်ထဲ ကြည်နူးနေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၃၃

ကလေးတွေနဲ့သူက မနက်စာကို အတူတူစားသောက်နေကြပြီလေ။ ချက်က မကောင်းဘူးကောင်းတယ်ပြောခြင်းမရှိဘဲနဲ့ပေါ့။

သူ့ရင်ထဲ နွေးထွေးသလိုခံစားရပါသည်။ အမြဲတမ်း လူပျိုကြီးနှစ်ယောက်တည်းအတူ မနက်စာစားရတာနဲ့စာရင် ခုလိုကလေးတွေနဲ့ အတူစားရတဲ့မနက်စာက ပိုကောင်းသည်ဟုထင်ပါသည်။

သူဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့ဘဝဟာ ပျင်းဖို့ကောင်းသည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပေမယ့် အခုတော့ ဘဝဆိုတဲ့အရာကို သူတွေးတတ်နေပါပြီ။

“ဦး”

“အင်း”

“ရှုတင်က ဒီနေ့ဘယ်အချိန်ရှိမလဲ”

“ကျောင်းက ကြိုပြီးတဲ့အချိန်လောက်မှ၊ ခမယ်” ညနေကနေ ညအထိပေါ့”

“ညရိုက်မှာ!...”

“အခြေအနေအရလေ၊ အားလုံးအဆင်ပြေရင်လည်း စောမှာပေါ့”

“သမီးလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လိုက်ချင်လို့လား”

“အင်း...”

ဟုဆိုကာ အဆင်ပြေနေကြသောသူနှင့်ဂေါ်ဒွန်ကို ဗန်းနှင့် ချက်က ကြည့်နေကြပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောပါ။

သူက ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့ပေးပြီး အိမ်ကိုပြန်လာကာ ဇာတ်ညွှန်းတွေနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေရပါသည်။ ဒီနေ့ရိုက်မှာက ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမို့ သူတော်တော်ပြင်ဆင်နေရပါသည်။

လိုအပ်တာအားလုံးကိုလည်း စက်အဖွဲ့ကို ဖုန်းဖြင့်သာ စီစဉ် ညွှန်ကြားနေပြီး တစ်ဖက်ကလည်း ကလေးတွေဖို့ နေ့လယ်စာကို စီစဉ် ချက်ပြုတ်နေတော့ သူ့မှာ တော်တော်အလုပ်များနေရပါပြီလေ။

မောပမ်းအောင် အလုပ်လုပ်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျောင်းကြိုဖို့ အချိန်က နီးကပ်လာခဲ့ပါပြီ။ ထိုအခါမှာတော့ သူက ဝတ်စုံကိုပြန်ထဲပြီး လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမည်ထင်ရသောဝတ်စုံကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ပြီး ကားသေ့ကိုဆွဲယူကာ ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။

သူရောက်သွားချိန်နှင့် ကျောင်းသားတွေ ထွက်လာချိန်မှာ ကွက်တိဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ကိုရာမည၊ ကျောင်းလာကြိုတာလား”

ဟု သူနှင့် မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ပွဲတွင် ဆုံဖူးသော ပေါပ်အဆိုတော် နေဒွန်းနှင့်ဆုံ၍ သူက...

“အင်း”

ဟုသာ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော်ရောပဲ၊ ကျွန်တော့်ညီကို လာကြိုတာလေ။ ဒါနဲ့ အစ်ကို ခုရက်ပိုင်း၊ အားလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“..... မှာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ရှာတင်ရှိတယ်၊ လာခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ချင်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက နားမလည်ပါ။ သူနားလည်မလည်ကိုလည်း နေဒွန်းက သဘောပေါက်ပုံရပါသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဖန်တီးမှုအပိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင်တယ်လေ။ အစ်ကိုက တည်းဖြတ် အကဲခတ်မှုတော်လို့ပါ”

သူနားလည်လိုက်ပါသည်။ နေဒွန်းက သူ့ကို ဝေဖန် အကြံပြုဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေတာလို့ပေါ့။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အဲဒါကို ပြင်သစ်က သင်ယူလာတာ ပြန်ရောက်တာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်”

“ဪ”

“အလုံခန်းထဲမှာ ရိုက်မှာလေ၊ ပြင်ဆင်နေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ခုမှရိုက်ဖြစ်တာ”

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လိုက်ပဲ... ငါးယောက်လေ။ မြူးမြူးလေးတွေ အများကြီးပါတဲ့ ပျံအစစ်တွေပါ”

“အဲဒါဘာလို့ ကိုယ့်ကိုပြောပြတာလဲ”

ဟု သူက မွင့်မွင့်လင်းလင်းမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ နေဒွန်းက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ကြားထားတဲ့အတိုင်း... အစ်ကိုက ရိုးရှင်းတယ်။ ဒီလိုပါ။ အစ်ကိုက လူငယ်တွေကိုတွဲခေါ်တယ်လို့ သတင်းကြီးသူလေ။ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပဲရှိတာ၊ တကယ်တော့ ငါမရှိဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက ထိုလူငယ်ကို သေသေချာချာအကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်ချက်တည်းနှင့် သူဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ် လာဖြစ်မှာပါ”

ဟုဆိုတော့ ထိုလူငယ်က ပြုံးကာ...

“ကြိုဆိုနေပါ့မယ်”

ဟုဆိုပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူစိတ်ဝင်စားတယ်လေ။ လူငယ်တွေရဲ့နည်းပညာသစ်၊ စိတ်ကူးသစ်ကို သူသိချင်မိပါသည်။

“ကိုကို”

သူတို့စကားပြောနေချိန်မှာပင် ကလေးတစ်ယောက်က နေဒွန်းကို ခေါ်လိုက်၍ သူ့ရော နေဒွန်းပါ ကြည့်လိုက်ရာ...

“မင်္ဂလာ”

သူ ထိုကလေးကိုသိပါသည်။ ဒါ ဗန်းရဲ့သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုတော့ ကလေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်ကာ...

“ဟာ... ဗန်းရဲ့ဦးလေးပဲ”

“ဟင်၊ ဒါရိုက်တာကြီးကို မင်းက သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ဗန်းရဲ့ဦးလေးလေ”

“ဗန်း...”

“ဟာ၊ ကိုကိုကလည်း သားသူငယ်ချင်းလေ”

၁၃၈ ♠ မယ်နိုင်

“ဪ၊ သိပြီ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောထိုနှစ်ယောက်ကို သူက ဘာရယ် မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဒီနေ့ ဒီကထွက်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိတော့ဘူးလား”

ဟူသော ချက်ရဲ့အသံကိုကြားတော့မှ သူက ကားထဲနဲ့ကြည့် လိုက်ရာ ကလေးသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူက ကလေးတွေကို ပြုံးပြန့်လှဲဆက်ပြီး ကားထဲပြန်ဝင်ကာ စမောင်းထွက်တော့...

“သမီးဝတ်စုံလဲဖို့ အချိန်ငါးမိနစ်လိုမယ်”

ဟု ဂေါ်ဒွန်က လူကြီးလေးလိုပြောသဖြင့် သူက ဂေါ်ဒွန်ကို ချစ်စနိုးလေးနှင့် ပြုံးကြည့်လိုက်ပါသည်။

မန်းနှင့်ချက်ကိုသာ အိမ်မှာထားခဲ့ပြီး ဂေါ်ဒွန်နှင့်အတူ သူက ရှုတင်သို့လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ရှုတင်အဖွဲ့သားတွေရဲ့စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် သူက ဆရာသမားမို့ ရိုင်းပြုစွာ စပ်စုခြင်းမျိုးတော့ မရှိကြပါ။ သူက ဂေါ်ဒွန်ကို သူ့အနားကခုံမှာ ထိုင်စေပြီး အလုပ်လုပ်နေရာ ဂေါ်ဒွန်က သူ့ရဲ့အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၃၉

ပထမတော့ ဂေါ်ဒွန်ကိုရော စကားပြောဖြစ်သေးပါသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အလုပ်ထဲ ဈာန်ဝင်သွားတော့ ဂေါ်ဒွန်ကိုပါ မေ့သွားရပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားရ၊ အော်ရ၊ ပြောရနှင့်ပင် အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့ရပါသည်။

ရိုက်ကွင်းက ဟိုတယ်မှာမို့ ဧည့်သည်တွေ ရှိနေသေးရာ နည်းနည်းတော့ ခက်ခဲလှပါသည်။ ခက်ခဲခြင်းနှင့်အညီ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုလည်း ပိုရ၏။

‘ကဒ်’ဆိုပြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်အချိန်မှ သက်ပြင်းကို ဟင်းခနဲ ချနိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှ ဂေါ်ဒွန်ကိုသတိရသွားပြီး စောစောက ဂေါ်ဒွန်နေဖို့ပေးထားသောနေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဂေါ်ဒွန်ကိုမတွေ့ရတော့ပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကင်မရာမင်းကို...

“ကိုဇာနည်၊ ဒီနားက ကလေးကို မတွေ့ဘူးလား”

ဟုမေးမိပါသည်။ သို့သော်...

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး အာစရီ”

ဆိုသောအသံကိုသာ ကြားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှုတင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၀ ♠ မယ်နိုင်

မန်နေဂျာကြီး ကိုကျော်ဦးကို...

“ကိုကျော်ဦး၊ ကလေးကိုမတွေ့မိဘူးလား”

“သတိမထားမိဘူး အာစရိ”

သူ့စိတ်ထဲ ဆူဝေစပြုလာခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကိုင်ထားသော စာရွက်တွေကို ဒီအတိုင်းပစ်ချခဲ့ကာ ရီဆက်ရှင်ကိုပြေးသွားပြီး...

“ဒီမှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာများလိုအပ်ပါသလဲရှင်”

“အသက်က ရှစ်နှစ်လောက်၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ ကလေးမလေးကိုများ တွေ့မိသေးလားလို့ပါ”

“ဪ၊ ဒါရိုက်တာကြီးနဲ့ပါလာတဲ့မိန်းကလေးလား”

“အင်းအင်း... ဟုတ်တယ်၊ အဲ့ဒါ ဘယ်သွားလိုက်သလဲ”

“ဟိုဘက်ကို သွားလိုက်တာတော့ မြင်တယ်”

ဟု ထောင့်ကွေးလေးတစ်ခုကို ညွှန်ပြသဖြင့် သူက ထိုမိန်းကလေး ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ပြန်ပါ၏။ သို့သော် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ စိတ်ပူသွားမိပါသည်။ အခန်းများစွာရှိတဲ့ ဒီလိုလူစုံတဲ့

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၄၁

ဟိုတယ်မှာမို့ ဂေါ်ဒွန်အတွက် သူသိပ်ကိုစိတ်ပူသွားမိပါ၏။

“ဂေါ်ဒွန်”

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြန်ထူးသံ မကြားရပါ။ သူ့ရင်တွေ ပို၍ပူလာခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုလူစုံတဲ့နေရာမှာ ဂေါ်ဒွန်က ဘယ်သူ့နောက်ကိုများ ပါသွားပြီလဲ။ အသံဉာဏ်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ဂေါ်ဒွန်က အခုမှ ကလေးအရွယ်လေ။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ့ရင်ထဲ ပြာဝေသွားရပါသည်။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူက တကြော်ကြော်အော်နေမိပေမယ့် ပြန်ထူးသံက ထွက်ပေါ်မလာပါ။ မိုးမှောင်နေပြီမို့ ညရဲ့အလင်းရောင်က မှိန်ပြုလေး လင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ တွေ့ကရာလမ်းကို ချိုးကွေ့ကာ အော်နေမိပါ၏။ ထိုစဉ် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရ၍...

“ဒီမှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ကလေးတစ်ယောက်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

“ကလေး!...”

“အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်မိန်းကလေးပေါ့”

“ဪ၊ အကျီအဝါရောင်လေးနဲ့လား”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်”

“ရေကူးကန်ဘက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်”

ဟူသောစကားအဆုံးကိုပင် ပြီးအောင်မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရေကူးကန်ဘက်သို့ သူပြေးလာမိပါသည်။

မူနီပြုအလင်းရောင်အောက်တွင် ဟကတိငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်ကြောင့် သူ စိတ်ပူသွားရပါသည်။

ဂေါ်ဒွန် ဘယ်မှာလဲ၊ ဂေါ်ဒွန်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပါ။

ဂေါ်ဒွန်ရေ... မင်းဘယ်မှာလဲ၊ ဂေါ်ဒွန်... မင်းဘယ်မှာလဲ။ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်နေမိပါ၏။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ ကြိုးအော်ကာ ပေါက်ကွဲပစ်မိပါ၏။

“ဂေါ်ဒွန်”

“ဦး”

သူ ဂေါ်ဒွန်ရဲ့အသံကို ကြားလိုက်တာပါ။

သူ ချာခနဲလှည့်လိုက်စဉ်မှာတော့ သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင် လေးကြည့်နေသောဂေါ်ဒွန်ကို ဘေးမသိရန်မခ တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ့ဘာစကားမျှမပြောနိုင်တော့သည်အထိ ဝမ်းနည်းသွားရပြီး ဂေါ်ဒွန်ကိုပွေ့ဖက်လိုက်၏။

“ဦးက မင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“သမီး ရှိပါတယ်”

သူ့ရဲ့ပေါ့လျော့မှုမှ မင်းဘယ်သွားနေတာလဲဟု ဂေါ်ဒွန်ကို သူ အပြစ်မပြောရက်ပါတော့ချေ။

“မင်းကိုမတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုအော်နေရတာလဲ၊ သမီးတောင် နားကွဲတော့မယ်”

ဟု ဘာမှမသိနားမလည်စွာဆိုနေသော ကလေးမလေးကို လေးနက်စွာကြည့်မိပါသည်။

၁၄၄ ♠ မယ်ခိုင်

“ဦး ဘယ်တုန်းကမှ အခုလိုစိတ်မချမ်းသာရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

ဂေါ်ဒွန်ကို ခုလိုပြန်တွေ့ရတော့ ဘာနဲ့မှမတူအောင် ပျော်တယ်။ နောက်ဆို ဦးနားကနေ ဘယ်ကိုမှမသွားနဲ့တော့နော်”

“အမားပြန်လာရင် ဦးက ဦးအိမ်ကိုပြန်သွားမှာပဲလေ”

“ဟမ်”

“ဦးက အရင်သွားမှာလေ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရပါတယ်။ ထိုကလေးရဲ့စကားက သူ့ရင်ကို နာကျင်စေရပါတယ်။

“ဂေါ်ဒွန်က ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“သမီးစိတ်ညစ်နေတာ”

“ဟမ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စောစောက အစ်မကြီးတစ်ယောက်က ဒီမှာရေကူးနေတယ်။ အရမ်းလှပြီး ကြည့်လို့ကောင်းတယ်။ ငါးမိနစ်တည်းနဲ့ ရေကန်ကိုတစ်ပတ်ပြည့်အောင် ကူးနိုင်တယ်”

“ဟင်!...”

“သူက ရေကူးအဖွဲ့ကတဲ့။ သူက ရေကူးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၄၅

ကလေးက ဘာကိုရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေသလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ သို့သော် ကလေးရဲ့စကားသံထဲတွင် အားလျှော့ခြင်းများ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက...

“သမီးရဲ့အိပ်မက်က ရေကူးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု တည့်တည့်ပင် မေးပစ်လိုက်ပါ၏။ ကလေးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး...

“သမီးက သူ့လောက်မတော်ဘူး”

သူမလိုက်ပါပြီ။ ဂေါ်ဒွန်က အားငယ်ပြီး ဒီမှာလာငြိမ်နေတာပဲလို့။

“သူက အသက်ကြီးပြီလေ၊ အဲ့တော့ ကြိုးစားချိန်များခဲ့တာကိုး”

“ဟင်”

“ဂေါ်ဒွန်မှာ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်ရှိသေးတယ်”

“ဟင်”

“နောက်ဆယ်နှစ်ဆို ဂေါ်ဒွန်ရဲ့အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ရေထဲမှာ ငါးလေးတစ်ကောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၆ ♠ မယ်နိုင်

ဟုဆိုတော့ ကလေးမှာ မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းလေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဦးက ဂေါ်ဒွန်လောက် မတော်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလည်း သမီးကိုနိုင်တယ်”

“အခု ဦးအသက်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ၊ လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဂေါ်ဒွန်က ဘယ်တူပါ့မလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“ဦးရဲ့ခြေထောက်နဲ့လက်က ဂေါ်ဒွန်ထက် ပိုရှည်တယ်လေ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးက သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

“ဂေါ်ဒွန်အရွယ်ကဆို ဦးက ရေတောင်မကူးတတ်သေးဘူး”

“တကယ်လား”

“အင်းပေါ့၊ ဂေါ်ဒွန် ရေကူးတာကို ဦး ပထမဆုံးမြင်ခဲ့တုန်းက ဦးအံ့သြရတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ရေထဲမှာပျော်နေတဲ့ဂေါ်ဒွန်က ရေဖျံလေးနဲ့တူလို့လေ”

“ရေဖျံ!...”

“အင်း၊ သူတို့တွေက ရေကူးသိပ်ကောင်းတယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၄၇

ဟုဆိုတော့ ဂေါ်ဒွန်က သူ့ကိုမြီးပြီး ကြည့်လာပါသည်။

သူသိလိုက်ပါသည်။

ဂေါ်ဒွန်ဟာ တစ်နေ့မှာ ထူးချွန်တဲ့ရေကူးမယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဆိုတာကိုပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

“ဗန်း၊ လိုက်ရင်လိုက်ခဲ့လေ၊ အဲဒီမှာ ပင်ကီလည်း ရှိလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ စာအုပ်ဖတ်နေသောဗန်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်လာပါသည်။ ဗန်းက လိုက်လိမ့်မည်ဟုမထင်ပါ။ သို့သော် ဗန်းက ချက်ချင်း ဆိုသလို ထလာပြီး...

“ကားမောင်းနည်း ပြောပြနိုင်မလား”

“ဟင်”

“ကားမောင်းနည်းတော့ သိသင့်တယ်ထင်တယ်။ သူများတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၅၀ ♠ မယ်နိုင်

ဆရာလုပ်တာ မခံရတော့ဘူး”

ဟု ရုတ်တရက်ဆိုသဖြင့် သူက နားမလည်နိုင်ဖြစ်ရပါသည်။

ဗန်းက စာအုပ်ကိုပစ်ချကာ သူ့နောက်သို့လိုက်ရန်ပြင်၍ သူက...

“ဂေါ်ဒွန်ရော”

“ရေကူးနေတယ်”

ဟု ဖြေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသောချက်က ဗန်းကိုမြင်

သွားကာ...

“မင်းဘယ်သွားမလို့လဲ ဗန်း”

“အပြင်ကို”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ စာမေးပွဲက မနက်ဖြန်နော်”

“ငါ့ကိစ္စ ငါသိပါတယ်”

“မင်းမသွားသင့်ဘူး”

“ငါ့ဘာသာငါ ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်”

ဟု ဗန်းက ခေါင်းမာစွာပြောတော့ ချက်က သူ့ကိုသာ အကြည့်
စူးစူးနှင့်ကြည့်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အပေါ်သို့ပြန်တက်သွားပါ
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၅၁

“ဗန်း၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ပူတာကို ကျွန်တော်အမှန်းဆုံးပဲ။ အဲဒါ
တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်တာပဲ”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ ဘာပြန်ပြောနိုင်တော့မှာမို့လဲ။ သူနှင့်ဗန်း
က ကားပေါ်တက်ကြတော့ ဗန်းက ကက်ဆက်ကိုကလိရင်း...

“ကျောင်းကသူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်၊ ဦးရဲ့ကားကို အယုံ
စားပဲတဲ့”

“မင်းရဲ့မျက်စိထဲမှာရော”

“ကျွန်တော့်ကို ကားမောင်းတတ်လားလို့ မေးတယ်”

ဟုဆိုတော့မှ သူ သဘောပေါက်သွားရပါသည်။ ဒါကြောင့်

ဗန်းက သူ့ကို ကားမောင်းနည်းပြောခိုင်းတာကို။

“အဲဒီမေးခွန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကို စူးစမ်းနေတယ်”

“ဘာပြန်ပြောလဲ”

“တတ်မှတတ်တာ”

“ငယ်ပါသေးတယ်၊ မသိတသိလေးက စမ်းသပ်ချင်ကြတယ်။

ဒါကြောင့် မင်းကို ဦးမပြောပြချင်သေးဘူး။ မင်းက အသက်မပြည့်သေး
ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပါတယ်”

“အသက်ပြည့်တဲ့အချိန်မှာ မင်းကို ဒီကားပေးမယ်”

“မရချင်ပါဘူး”

“အဲဒီအချိန်ဆို ဒါက သက်တမ်းရင့်နေပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူ ရယ်လိုက်မိပါသည်။

ထိုရယ်ခြင်းက ကလေးတစ်ယောက်နဲ့တူအောင် ကွက်ကျော် သိနိုင်တဲ့မန်းကို ဂုဏ်ပြုတာပါ။ သို့သော် သူ့အပြုံးကိုမူ မန်းက အသိ အမှတ်မပြုဘဲ...

“ပင်ကီနဲ့ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ကိုမေးခွန်းထုတ်လာပါသည်။

“နေ့ခွန်း၊ သူ့ရဲ့အစ်ကိုက ပေါ့ပဲအဆိုတော်ဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီနေ့ အဲဒီမှာ သူတို့ရိုက်ကွင်းရှိတယ်လေ။ ဦးကိုဖိတ်ခေါ်ထားတယ်”

“ပင်ကီရဲ့အစ်ကိုက အရမ်းမိုက်တယ်။ မိန်းကလေးတွေအများ ကြီးစိတ်ဝင်စားတယ်”

“သူက နာမည်ကြီးတယ်လေ။ ပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်”

“နာမည်ကြီးတာက ကောင်းသလား”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက သတ်မှတ်ချက်အတိုင်းပေါ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကောင်းတယ်လို့သတ်မှတ်ထားရင် ကောင်းတယ်။ မကောင်းဘူးဆိုရင် တော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဘာလို့ အဲလိုပြောတာလဲ”

“ဖြစ်ရပ်တိုင်းမှာ ကိစ္စနှစ်ခုက ခွန်တွဲနေတယ်။ အကျိုးနဲ့ အပြစ်”

ဟုဆိုတော့ ကလေးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်လာပါသည်။

“ဦးကို ဒါကြောင့် အမားကြိုက်တာထင်တယ်”

မထင်မှတ်ထားဘဲ သူ့မှာ ကြောင်နသွားရပါသည်။ ကလေးက ဒီလိုပြောလာလိမ့်မယ်လို့ သူလုံးဝထင်မထားတာအမှန်ပါ။ ကလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေ့ပြီး သူ့ကိုဘယ်လိုမြင်နေတာလဲ။

သူတွေ့ကြည့်ပေမယ့် မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ရှုတင်အဖွဲ့သားတွေ နှင့် ဘယ်လောက်ပဲ ပြောဆိုခန့်မှန်းရလွယ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကလေးဆုံးယောက်ျား

၁၅၄ ♠ မယ်နိုင်

ရဲ့စိတ်တွေကိုတော့ သူမသိနိုင်ပါတော့ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သိပ်ကိုသံသယများနေတတ်တဲ့ အဲဒီအကြည့်တွေက တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လေ့လာ စူးစမ်းသလိုဖြစ်နေခဲ့တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှာ လူကြီးဆန်တဲ့အတွေးအခေါ်မျိုး ရှိနေကာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် နားမလည်တဲ့ပုံမျိုးနှင့်ပေါ့။

သူတို့သုံးယောက်လုံးတွင် တောက်ပတဲ့မျက်ဝန်းများ ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်ကိုတော့ သူမသိပါသည်။

“ဪ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ရောက်လာပြီပဲ”

ဟု ဝင်ဝင်ချင်းပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆီကြိုလိုက်၍ သူက ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ဒီဘက်မှာပါ”

ဟုခေါ်လာခဲ့ရာ သူ့မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။ နေ့ခင်းက သူရောက်လာမှာကို သေချာစိစဉ်နေတာလား။ ဘာသဘောလဲ။

ထိုလူ ညွှန်ပြရာအခန်းထဲဝင်ခဲ့တော့ မီးဆိုင်း မီးမောင်းများနှင့် သန့်ပြန်နေသောအခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။

“ဪ၊ ဒါရိုက်တာကြီး”

ဟု သူဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုကြိုဆိုကြပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၅၅

“ဪ၊ ဗန်းရော ပါလာတာပဲ”

ဟုပင် နေ့ခင်းက ဗန်းကိုပါ ကြိုဆိုသမှုပြုပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့က ဒီအခွေကို အကတွေနဲ့ပဲလုပ်မှာ။ မင်းသားမင်းသမီးကို သရုပ်ဆောင်စေတဲ့စိတ်မျိုးကိုမသုံးဘူး”

“ကိုယ်လည်း ဒါကိုသဘောကျပါတယ်။ အသစ်တွေကိုခံစားပေးတဲ့ဒီခေတ်ကြီးမှာ အရည်အချင်းကပဲ အဓိကကျပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုခက်ခဲစေတဲ့သီချင်းတစ်ပုဒ်ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“အာအမ်ပီအမျိုးအစားပါ”

“ဪ”

“အစ်ကို နားထောင်ကြည့်ပါလား”

“အင်း၊ ကောင်းပြီ ကိုယ်နားထောင်ကြည့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ ထိုသီချင်းခွေကို ဖွင့်ပြပါသည်။ ထိုသီချင်းသံကို နားထောင်ကြည့်မိပါ၏။ သီချင်းက အလွမ်းဘက် သမ်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

သီချင်းပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့...

“အဲဒါကို ဘယ်လိုပုံမျိုးရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော်တို့က ငါးယောက်အဖွဲ့လေ။ မတူညီတဲ့နေရာတစ်ခုချင်းစီမှာ စတိုင်လ်တစ်မျိုးစီနဲ့ ပေါင်းစုရမလားလို့”

ဟုဆိုတော့ သူက တွေးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် နေဒွန်းနှင့်အဖွဲ့ဝင်များကိုကြည့်ကာ...

“ကိုယ့်အမြင်ပြောရရင်တော့ သီချင်းက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အဲ့လိုလုပ်ရင် အေးစက်စက်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“အကြံပေးကြည့်ပါလား အစ်ကို”

“အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဆိုပြီး ခွဲလိုက်တာက ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ အားလုံးမှာ အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားရပြီး...

“ငယ်ဘဝ၊ အခုအခြေအနေ၊ အသက်ကြီးတဲ့အချိန်... ဒါ သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့လိုချင်တဲ့လည်း မပျက်တော့ဘူး”

“ကနေရင်းနဲ့ ငယ်သွားမယ်၊ ကြီးသွားမယ်”

ဟု သူက ဆိုပြန်တော့ အားလုံးမှာ သူ့ကိုပြုံးပြီးကြည့်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါကိုမစဉ်းစားမိဘူး”

“ကိုယ်လည်း သီချင်းသံကိုကြားမှ စဉ်းစားမိတာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီအခန်းကို ဘာကြောင့်ရွေးချယ်ထားတာလဲ”

ဟုမေးလိုက်ချိန်မှာတော့ နေဒွန်းက ကင်မရာကိုင်ထားသောသူကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

ထိုလူက သူတို့နား ရောက်လာချိန်မှ...

“သူက ကောင်းကျော်တဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့တစ်ယောက်လေ။ သူ့ရဲ့ရွေးချယ်မှုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကောင်းကျော်ပါ။ ကိုရာမညရဲ့သတင်းက မွှေးပါတယ်”

“ဒီအခန်းကို ကိုယ့်အာရုံထဲမှာ မမြင်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ပရိဂျက်တာကို စီမံထားတယ်၊ အဲဒါကို လိုသလိုဆွဲသုံးလို့ရတယ်”

“ဘက်ဂရောင်းအမျိုးမျိုး ပြောင်းသုံးမှာပေါ့”

“ဆွဲဆောင်မှုရှိမလားလို့ပါ”

“ရိုက်ကွင်းမစသေးဘူးလား”

“ခဏနားနေတာ၊ ခုပဲ စဖို့ပြန်လုပ်နေတာ”

၁၅၈ ♠ မယ်နိုင်

“ကိုယ်ကြည့်လို့ရမလား”

“ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူနှင့်ဗန်းမှ ထိုရိုက်ကွင်းတွင် အချိန်ကုန်မှန်း
မသိ ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့ရဲ့လုပ်သက်နှင့် အတွေ့အကြုံအရ ပြောရပါ
လျှင် ထိုခွေက ကျိန်းသေပေါက် အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟုထင်ပါသည်။

ကောင်းကျော်က အင်မတန်တော်တဲ့ ပညာသည်တစ်ယောက်
ဟု ထင်ပါသည်။ လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ သေချာပြီး စနစ်ကျလှပါ၏။

သွက်လက်သောအခါ ပြီးတော့ ငယ်ဂုဏ်၊ ရုပ်ရည်၊ သံစဉ်
မြူးမြူးနဲ့ လှပတဲ့စာသားတွေကို စုပေါင်းထားမှတော့ သူတို့တွေ မအောင်
မြင်လို့ ဘယ်သူတွေ အောင်မြင်တာမှာတဲ့လဲ။

သူတို့တွေထက် လူငယ်တွေက ပိုတော်နေသည်ကို သူ မျက်
ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရပါ၏။ ခေတ်ကြီးက တိုးတက်ပြောင်းလဲမှု မြန်ဆန်
လာပြီလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

“ဗန်း၊ မင်း မနေ့က ဘယ်အချိန်ပြန်လာသလဲ”

ဟု ဗန်းရဲ့အခန်းထဲဝင်ပြီးမှ ချက်ကပြောသဖြင့် ကွန်ယူတာ
ကိုင်နေသောဗန်းမှာ လှည့်ကြည့်လာပါသည်။

“ဟင်! . . . ဗန်း၊ မင်း ညကမအိပ်ဘူးလား”

ဟု စင်းနေသောမျက်ရစ်များကိုကြည့်ပြီး ပြောပါသည်။

“အင်း၊ ငါလုပ်ကြည့်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အဲဒီကိုကောင်းကျော်
လောက် မလုပ်နိုင်သေးဘူး”

“ကိုကောင်းကျော် ? . . . အဲဒါဘယ်သူလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၀ ♠ မယ်စိုင့်

“မနေ့က တော့ပ်ဆိုတဲ့ရိုက်ကွင်းကို ရောက်ခဲ့တယ်”

“တော့ပ်”

“မင်းသိပါတယ်၊ အဆိုတော်အဖွဲ့ပဲ”

“ငါးယောက်အဖွဲ့...”

“အင်း”

ချက်မှာ အံ့သြသွားရပါသည်။

“မင်းက အဲဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်သွားသလဲ”

“ဦးခေါ်သွားတာ၊ အဲဒီမှာ သူတို့ရိုက်ကွင်းရှိတယ်လေ။ အကတွေနဲ့”

“ဟင်”

“မင်း ဝမ်းနည်းရလိမ့်မယ်... သူတို့ထွင်ထားတဲ့အကတွေက တော်တော်ရိုက်တာ”

“ဟင်!”

“အရမ်းတော်ကြတာ၊ ငါတို့က အများကြီးညှံနေသေးတယ်”

ဟုဆိုတော့ ချက်မှာ ငြိမ်သွားရပါသည်။

“ဦးရာမညလည်း တော်တယ်”

ဟု ဗန်းရဲ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ နေ့သစ်များ ♠ ၁၆၁

“သူက ငါတို့ထင်သလို အမြင်ကျဉ်းတဲ့မှန်ကြောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“သူက စမတ်ကျတယ်၊ လူတွေအများကြီးကိုပြောနိုင်တယ်။

နာမည်ကြီးတယ်”

ဟု ဆိုချိန်မှာတော့ ချက်က ဗန်းကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်လာပါသည်။

“နာမည်ကြီးတာ၊ တော်တာတွေတော့ ငါမသိဘူး။ ဉာဏ်များမယ်လို့တော့ ခန့်မှန်းမိတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ဂေါ်ဒွန်က ငါ့ကိုပြောတယ်၊ သူက တော်တဲ့လူတဲ့။ လူတွေအများကြီးကို အမိန့်ပေးတယ်တဲ့”

“ဂေါ်ဒွန်ပြောတာ မှန်တယ်”

“ငါက အဲဒါကိုမှန်းတယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ငါတို့ကိုရော အမားကိုရော အမိန့်ပေးလိမ့်မယ်။ ငါတို့လွတ်လပ်မှုတွေ ပျောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“သူက ချုပ်ချယ် ကန့်သတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၂ ♠ မယ်ခိုင်

“မင်းကို သူစည်းရုံးလိုက်ပြီ ဗန်း”

ဟု သူမကပြောတော့ ဗန်းက မျက်လုံးပြူးလေးနှင့်ကြည့်လာ
ပါသည်။

“အမားနဲ့ငါတို့က မိသားစု၊ သူက တခြားက မိသားစု။ ငါတို့
အဆင်ပြေမလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“အမားက အဲဒီလူကို ငါတို့ထက် ပိုချစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီ
လူက စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်”

“ချက်၊ မင်း တစ်မျိုးထင်နေပြီ”

“ငါထင်တာ မှန်တယ်ဗန်း၊ မမှားနိုင်ဘူး”

“အမားကိုယုံပါ။ အမားက ငါတို့ကိုမကောင်းအောင် လုပ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“မင်းထက်ငါ သုံးနှစ်ပိုကြီးတယ် ဗန်း။ မင်းထက်ငါ ပိုပြီး
တွေးခေါ်နိုင်တယ်။ ငါက မင်းထက် ထမင်းအရင်စားတယ်”

“အသက်သုံးဆယ်ကျော်တွေက ဖွံ့ဖြိုးဆဲအချိန်မှာ ဂျက်စတင်
ဘီးဘားက ဆယ့်လေးနှစ်ကလေးနဲ့ ကမ္ဘာကျော်နေခဲ့တာရော ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၆၃

“သွားပြီ... မင်း မရုန်းထွက်နိုင်တော့ဘူး ဗန်း”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ ဂေါ်ဒွန်က အခန်းထဲ
သို့ ပြန်ဝင်လာကာ...

“အစ်မက ဘာတွေပြောသွားတာလဲ”

“သူစိတ်ပူနေတာတွေ နေမှာပေါ့”

“ဦးက ကောင်းတဲ့လူပါ”

“ဒါကို သူမသိဘူးလေ”

“ဟင်၊ အခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု ကွန်ပျူတာကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့ ဗန်းရော ကွန်
ပျူတာကိုကြည့်ပြီး...

“လုပ်နေတာ”

“ဟာ! အစ်ကို၊ မင်းအရပ်လေးတွေ ကနေပြီ”

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ငါလိုချင်တဲ့ပုံစံမဟုတ်သေးဘူး”

“အဲဒါတွေကို ဘာလုပ်မလို့လုပ်နေတာလဲ”

“အင်တာနက်ထဲ တင်မယ်လေ”

“ဘာလုပ်လို့ရသလဲ”

“နာမည်ကြီးမှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၆၄ ♠ မယ်နိုင်

“နာမည်ကြီးမယ်?... ”

“အင်း၊ နာမည်ကြီးတာက ကောင်းတယ်၊ သူများတွေရဲ့အားကိုးခြင်းခံရတယ်”

“နာမည်ကြီးတဲ့လူတွေက အင်တာနက်ထဲမှာ ရှိတာလား”

“အင်း”

“သမီးကိုလည်း ဖွင့်ပြဦး”

“ဘာကြည့်မလို့လဲ”

“ကမ္ဘာကျော်ရေကူးမယ်ရဲ့အကြောင်းရော ရှိသလား”

“ရှိမှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုဖွင့်ပြပါလား... သမီးကြည့်ချင်တယ်”

“သူ့နာမည်ကိုစုံစမ်းခဲ့လေ၊ ငါလုပ်ပေးမယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“ဦးရာမညလည်း တတ်တာပဲ”

“သူက ကွန်ပျူတာလည်းမရှိဘူး”

“သူ့ဆီမှာ Lap top ပါလာတာ မင်းမသိဘူးလား။ သိပ်ညံ့

တယ် ဂေါ်ဒွန်”

“ဪ၊ ဒီလိုလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ နေ့သစ်များ ♠ ၁၆၅

“ရေမချိုးတော့ဘူးလား၊ မကြာခင် မနက်စာ၊ စားရတော့မယ်။

ငါတော့ ရေချိုးတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားချိန်မှာတော့ ပွင့်နေသော ကွန်ပျူတာကို ဂေါ်ဒွန်က အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

ကလေးသုံးယောက်မှာ ပြင်ဆင်ပြီး ကျောင်းသွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၍ ဝတ်စုံပြည့်နှင့် အောက်ကိုဆင်းလာချိန်မှာတော့ သူကလည်း မနက်စာပိုင်းက အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ကလေးတွေက အံ့သြစွာ သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

“ဘာလဲ... ဝင်ထိုင်ကြလေ”

ဟု ခပ်တည်တည်ပြောပြီး မုန့်ဟင်းခါးကို တစ်ဖွန်း စစားပါသည်။

“ကောင်းတယ်၊ စားကြည့်”

ဟုလာပြောပြီး ဆက်စားနေပါသည်။ ကလေးတွေက ထိုမနက်ဟမျိုး ကြိုက်မကြိုက်ကို သူမသိပါ။ သူ့ကြိုက်တာပဲ သိပါ၏။ ဒါကြောင့် တကူးတကသွားဝယ်ပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

မြန်ရည်ယှက်ရည်စားနေသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး ကလေးတွေက အောင့်သက်သက်ကြီး ဝင်ထိုင်ကြပါသည်။ ကလေးတွေက နာခေါင်းရှုံ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း...

“စားကြ၊ ကောင်းတယ်၊ မြန်မာမှန်ရင် မုန့်ဟင်းခါးစားဖူးရမယ်၊ အဟဲ့... ကောင်းကောင်းဝရော်ကောင်းမုန့်ဟင်းခါးဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲ”

ဟုသာဆိုပြီး ဆက်စားနေပြန်ပါသည်။ သူ့ပုံမှာ မြန်ရည်ယွက်ရည်မို့ တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နေသလိုဖြစ်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗန်းနှင့်ဂေါ်ဒွန်မှာ ဇွန်းကိုကိုယ်စီကိုင်လိုက်ကြပြီး သူ့နည်းတူပင် စ၊ စားပါ၏။

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

မြန်မာတွေရဲ့လျှာပဲ၊ မြန်မာအစားအစာကို ကြိုက်မှာပါဟု သူက ယုံကြည်ထားမိပါသည်။ သူယုံကြည်သည့်အတိုင်းပင် ပထမတစ်ဇွန်းသာ အင်တင်တင်ဖြစ်နေသည့်ဗန်းနှင့်ဂေါ်ဒွန်မှာ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ပန်းကန်ကုန်လုနီးနီးဖြစ်သွားရပါသည်။

“ကောင်းလား...”

ဟု သူကမေးလိုက်သည်ကိုလည်း ထိုကလေးနှစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြကြပါ၏။ သူ ကျေနပ်သွားရပါသည်။

ကိုယ်နှစ်သက်ရာကိုပဲ လုပ်တာဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း

ပါပဲဆိုတာ သူသိလိုက်ရပါ၏။

ချက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုဆန့်ကျင်စွာပင် မုန့်ဟင်းခါးကို တစ်ဇွန်းမျှမနှိုက်ပါဘဲ ပေါင်မုန့်ကိုသာ မီးကင်ပြီး ထောပတ်သုပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူ ချက်ကို တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်မိပါသည်။ ချက်က ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ အမြဲတည်ကြည်နေတတ်တဲ့ ချက်ရဲ့စိတ်သဘောကို နားမလည်နိုင်ပါ။

ချက်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေးနေသလဲဆိုတာ သူမသိပါ။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ပေးလျှင် သင့်တော်မလဲဆိုတာမျိုးလည်း မစဉ်းစားနိုင်ပါ။

ဗန်းနှင့်ဂေါ်ဒွန်ကတော့ သူနှင့်အဆင်ပြေသွားပေမယ့် ချက်က သီးခြားခွဲထွက်နေ၍ အဆင်မပြေပါ။ ချက်က နည်းနည်းအကြမ်းသန်သည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

ပြီးတော့ ချက်မှာ အပြုံးအရယ်မရှိပါ။ ချက်၊ ပြုံးတာကို သူ မမြင်ဖူးပါ။ သာမန်ကလေးတစ်ယောက်က ဘာကြောင့်မပြုံးတာလဲ။ ဘာကြောင့် မျက်နှာက အဲဒီလောက်ထိ တည်နေရတာလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ပါဘဲ။

ကလေးတွေကို ကျောင်းပို့ရင်းနှင့် တခြားကလေးတွေကိုပါ သူ့လေ့လာမိပါသည်။ သူ့လေ့လာရသလောက်တော့ ကလေးတွေအား လုံးဟာ ပြုံးရယ်ကြပါသည်။ မပြုံးရယ်ကြသူများမှာလည်း လတ်ဆတ်သည့်မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြပါသည်။

ထိုလတ်ဆတ်သည့်မျက်ဝန်းများက အချိန်မရွေးပြုံးရွှင်ရယ်မောမည်ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်မျိုး ရပါသည်။

ချက်ရဲ့မျက်ဝန်းကို သူ အာရုံထဲ ဖော်မိပါသည်။ တောက်ပသောမျက်လုံးက တည်ချက်တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဦးတည်နေသည်ဟု ခံစားရပါသည်။

အဲဒီမျက်လုံးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျိုးလဲ၊ စိတ်အာဟာရ မပြည့်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လောကကြီးကို အကောင်းမမြင်တာလား၊ ဒါလည်း ချက်က ဒီလောက်ထိ သဘောဆိုးပုံမရပါ။

သူ ချက်အကြောင်းတွေ့ရင်းပင် ကားကိုမောင်းလာမိရာ နောက်ဆုံးတွင် ဦးလေးရဲ့ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ လူပျိုကြီးဆရာဝန်၏ဆေးခန်းက ထူးဆန်းစွာပင် လူကျဲနေခဲ့ပါ၏။

“ဦးလေး”

“ဟော၊ ငါ့တူပါလား၊ မလာစဖူး အလာထူးလို့ ဘာတွေ့တူ”

ခြားနေခဲ့ပြီလဲ”

“ဆေးခန်းက လူနည်းတယ်နော်”

“စောသေးတာကိုးကွ”

“အခမဲ့ဆေးခန်းမှာ နာစွဲကရော... ”

“သူလည်း စေတာနာပဲ”

“လူစည်တယ်မဟုတ်လား”

“ချမ်းသာတဲ့လူက ဆယ်ယောက်ရှိရင် ဆင်းရဲသားက တစ်သောင်းရှိတယ်လေ။ အဲ့တော့ အခမဲ့ဆေးခန်းက လူစည်တာပေါ့”

“ဒီဝိတဒါနက နောက်ဘဝမှာ အသက်ရှည်မယ်ဗျ”

“အသက်မရှည်ချင်၊ နေပါကွာ... ရောဂါနည်းဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ရောဂါရှင်းဖို့လို့ ဆုမတောင်းဘူးလား”

“ခန္ဓာနဲ့နေသူက ရောဂါနဲ့မှမကင်းတာ၊ ဆုတောင်းတိုင်းသာ ပြည်ရင်တော့ ငါ့တူ လူပျိုကြီး ခုချက်ချင်းစွဲပါစေလို့ တစ်ချက်တည်း အော်ပစ်တာ ကြာပြီ”

“ကျွန်တော့်ကို မျက်စိနောက်နေပြီလား”

“မျက်စိရှင်းလွန်းနေတာ၊ ဒါနဲ့... ခုက”

၁၇၀ ♠ မယ်နိုင်

“အကြောင်းရှိမှ လာရမှာလား၊ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးပဲ
ကို”

“ဒီနေရာကိုအကြောင်းမရှိဘဲ မလာဘူးဆိုတာ ငါကသိတယ်၊
မင်းကို ငါက ငယ်ငယ်တည်းက ထိန်းလာတာ”

ဟုဆိုတော့ သူက အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုလိုက်ကာ...

“ဒီလိုလေ၊ ကလေးတွေဟာ တစ်ခုခုကို အတတ်ကျူးနေရင်
အဲဒါ စိတ်ရောဂါလား”

“ဟမ်း”

သူ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင်ကို စကားလုံး
ရှားပါးသွားရပါသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလွန်အမင်းယုံကြည်နေတဲ့ကလေးမျိုးကို
ပြောတာ”

“အလွန်အမင်း... ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ”

ဟုဆိုတော့ ဦးလေးဖြစ်သူမှာ သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

“မာတိကာရဲ့ကလေးတွေကို ဆိုလိုချင်တာလား”

“အင်း၊ ကလေးတွေက ထူးဆန်းတယ်လို့ ခံစားမိလို့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၇၁

“သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေချင်တာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“လေ့လာပေါ့၊ ကလေးဆိုတာ စိတ်နုတယ်၊ ကြေကွဲစရာရှိရင်
လည်း ရင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အတုယူစရာရှိရင်လည်း မခြင်းမချန်
လုပ်ယူတတ်တယ်။ ကာလာက အဖြူရောင်လေ၊ ထုပ်ဖြည့်တဲ့အရောင်
ပဲ ရာသက်ပန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပါသည်။

“လေ့လာပြီး အဖြေရှာတာက ကောင်းတယ်။ အဖြေသိခြင်း
က ဆေးရုံဆေးခန်း သွားစရာမလိုဘူးပေါ့”

“ကလေးတွေရဲ့ရင်ထဲက စိတ်ခံစားမှုကိုသိချင်ရင် ဘာလုပ်
ရမလဲ”

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့မေးခွန်းပဲ၊ သူတို့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုအမှန်
ကိုသိမှ အဖြေကိုရှာလို့ရမှာ။ အနာသိရင် ဆေးလည်း ရှိရမယ်လေ”

“အေအိုင်ဒီအက်စ်က ဆေးမရှိဘူး”

“ဒါကို မင်းသိနိုင်မလား... ရှိရင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒီရောဂါကိုသာ
ဆေးရှိတယ်လို့ ထုတ်ပြန်ကြေငြာလိုက်ရင် ကမ္ဘာကြီးက ဘာဖြစ်သွား
မယ်ထင်သလဲ။ ဖြစ်ရပ်တိုင်းမှာ ကန့်သတ်မှုတစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“လေ့လာကြည့်ရင် ဖြစ်လာမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ချက်က ရင်ထဲမှာပဲ ခံစားသူလိုပြောရင် ရတယ်”

• “ချက်?... ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိပြီး ထက်မြက်တဲ့ဂျပမလေးပါ”

ဟုဆိုတော့ ဦးလေးဖြစ်သူမှာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ငါ့တူကို မကြာခင် မိသားစုနဲ့မြင်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူလည်း ဦးလေးပြောသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်နေမိတာပါ။

ထိုသို့ဖြစ်ချင်တာထက် ကလေးတွေရဲ့ပြဿနာကို အရင်ဆုံး ဖြေရှင်းသင့်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဗန်းနဲ့ဂေါ်ဒွန်ရဲ့စိတ်ကို သိသလိုလို ရှိနေပေမယ့် သူနားမလည်တာက ချက်ကိုပဲဖြစ်ပါသည်။

ချက်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက အခုတလော သိမ်ငယ်နေတယ်ဟု ခံစားရပါသည်။ ခါတိုင်းထက် ပိုတည်နေသော ချက်ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေတာလဲ။ ချက်မှာ ဘာလိုအပ်ချက်ရှိနေသလဲ။ သူ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်။

သို့သော် သူမသိတဲ့ ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။

စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် ပြန်လာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်သောအချိန်မှာ သူ ပထမဆုံးကြားလိုက်ရတာက သီချင်းသံသဲ့သဲ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူ တွေးလိုက်မိ၏။

ဒါ ချက်မှလွဲ၍ တခြားမည်သူမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ သူတံခါးရွက်ကိုအသာအယာဖွင့်၍ အိမ်ထဲကိုဝင်လာချိန်မှာတော့ သီချင်းသံကျယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရပါ၏။

မှန်ပါသည်။

ချက်က တိဗိထဲမှရုပ်ပုံတွေအတိုင်း လိုက်ကနဲခြင်းဖြစ်ပါ၏။ တံခါးရွက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး တံခါးကိုခိုကာ ချက်ကိုကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ချက်က တိဗိထဲမှ အဆိုတော်အတိုင်း လိုက်တူပြီး ကနိုင်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ချက်ကတာက သွက်လက်ပြီး အချိုးအဆစ်ကျသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ သူကြည့်နေစဉ်မှာ ချက်က တိဗိကို ပိတ်ချလိုက်ပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

ချက်က၊ ကနေရင်း ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ဘာအဆင်မပြေတာ ရှိလို့လဲ။

သူ စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။

ထိုင်နေသောချက်ကိုကြည့်တော့လည်း အထူးငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာမို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်မိပါသည်။ ချက်က သူမရဲ့ အားနည်းချက်ကို သူမ ရှာတွေ့သွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု။

“ချက်”

သူကခေါ်တော့ ချက်က သူ့ကို စိတ်မပါသလိုကြည့်ပါသည်။ သူက ချက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်ကာ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဆက်မကတော့ဘူးလား”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကြိုးစားလို့မရနိုင်တာလည်း ရှိတတ်တာပဲလား”

ချက်ရဲ့အသံတွင် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းတို့က ရောယှက်ပါဝင်နေ၍ သူက ချက်ကိုတည်တည်ကြည့်ပြီး...

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ချက်က အရပ်ပုတယ်”

“ဟမ်”

“ချက်တို့ရဲ့အကအဖွဲ့ထဲမှာ ချက်က အပုဆုံးပဲ”

ထိုအခါမှ သူ သဘောပေါက်စ၊ ပြုလာခဲ့ရပါသည်။ အားငယ်နေတဲ့သူကို သူက မြှောက်ပင့်ပေးသင့်သည်မဟုတ်ပါလား။

“အကသမားဟာ အရပ်နဲ့ဆိုင်ဘူး”

“ဟင်!”

“ကမ္ဘာကျော် အကချန်ပီယံ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်က အရပ်ရှည်လို့လား... ဒန်ဇာတွေကြားမှာ သူပဲ ပုနေတာလေ”

ဟု သူကဆိုတော့ ချက်ရဲ့မျက်ဝန်းက အနည်းငယ်တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

“ချက်အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ်”

“ဒါ အရပ်ရှည်နိုင်သေးတဲ့အရွယ်ပဲ။ အခုချိန်မှာ ချက်က ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တစ်ယောက်မှမဟုတ်သေးတာ”

“ဟင်”

“ရေကူးမယ်... လေ့ကျင့်ခန်းကို ပုံမှန်လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ နည်းစနစ်တွေ ရှိတယ်လေ။ ချက်က အရပ်ရှည်ဦးမှာပါ”

“လေဒီဂါဂါက အရပ်ရပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကတာ လှတာ”

“ကတာက အချိုးအဆစ်ကျနမှုက အရေးကြီးဆုံးလို့ထင်ပါတယ်။ အဝတ်အစားနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်”

“ချက်၊ ကိုယ်ကိုလှုပ်လိုက်ရင် သူ့များတွေလို လှိုင်စွန်းလို့မျိုးလေး မဖြစ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူက အမြဲအင်္ကျီပွပ္ပများကိုသာ ကဝိုက်ရိတ်တတ်သည့်ချက်ကိုကြည့်ပြီး...

“ချက်၊ ဦးနဲ့တစ်နေရာ လိုက်နိုင်မလား”

“ဘယ်လဲ”

“အဆင်ပြေမယ့်နေရာ”

ဟုဆိုတော့ ချက်က မဆိုင်းမတွပင် ထရပ်လာပါသည်။ ချက်ကို သူက စင်တာသို့ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဦးရာမည၊ ခေါ်လာတဲ့နေရာက ဒါလား”

ဟုမေးပေမယ့် သူက မျက်နှာလုပ်ပြီး ဖြေမနေဘဲ ချက်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ခေါ်ဝင်ကာ အဝတ်စင်တွေထဲမှ ခပ်မိုက်မိုက်အင်္ကျီမျိုးကို ရွေးထုတ်ကာ ချက်ကိုပေးလိုက်၏။

“အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ စမ်းဝတ်ကြည့်လိုက်”

ဟုသာဆိုပြီး သူက ခုံတွင်ထိုင်ကာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပါ၏။ ခဏကြာတော့ ချက်က အဝတ်လဲခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်ကပ်အင်္ကျီလေးနှင့်မို့ ချက်က အပျိုတစ်ယောက်လို လှပသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ချက် ဒါမျိုးကြီးမဝတ်တတ်ဘူး”

“အကကျင့်တဲ့အချိန်လေးပဲ ဝတ်လေ၊ အဲဒါမျိုးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိနိုင်မယ်”

ဟုဆိုပြီး သူက အရောင်းစာရေးမလေးဘက် လှည့်ကာ...

“အရောင်ကွဲ၊ ဆိုဒ်တူ သုံးစုံထည့်ပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုအင်္ကျီကို ဝယ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူနှင့်ချက်က စာအုပ်တန်းဘက် လှည့်ဝင်ပြန်ပါသည်။ ချက်က သူ့ကိုငေးကြောင်ကာ ရပ်ကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် သူက စာအုပ်တွေများထဲမှ စာအုပ်လေးငါးအုပ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရွေးထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဟု ချက်က သူ့ကိုမေးတော့...

“ရေကူးချန်ပီယံဖြစ်ဖို့”

ဟု ပထမဆုံးစာအုပ်ထူကြီးကို ချက်၊ မြင်သာအောင် ပြလိုက်ပါသည်။

“ဂေါ်ဒွန်ဖို့”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်အုပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

“စက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ကွန်ပျူတာရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံကို ရှင်းပြထားတဲ့ စာအုပ်ပဲ။ ဒါကိုထွေထွေထူးထူးပြောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဟုဆိုကာ နောက်တစ်အုပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်ကာယနှင့် ကခြင်း”

ဟုဆိုကာ ချက်ကိုလှမ်းပေးလိုက်တော့ ချက်မျက်နှာမှာ ကြည်စင်ဝင်းပသွားရပါသည်။

“ကြိုးစားကြည့်ပါ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ ချက်က သူ့ကိုဘာမှမပြောတော့ပါချေ။ ကားပေါ်တွင် သူနှင့်ချက်မှာ မည်သည့်စကားမှမပြောဖြစ်ပါ။ သို့သော် သူက...

“အကအဖွဲ့က ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ခုနစ်ယောက်”

“အားလုံးက အရပ်ညီရဲ့လား”

“ခုထိတော့ ဘာမှအဆင်မပြေသေးဘူး”

“အချိန်က ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ”

“တစ်လ...”

“ခေါင်းဆောင်က ဘယ်သူလဲ”

“ချက်”

“အိုး... တော်သားပဲ”

“ချက်ကို ရွှေနေသလိုခံစားရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ခုထိ သီချင်းကိုမရွေးချယ်နိုင်ဘူး”

“ပေါ့ပဲမြူးမြူးလေးဆိုရင်ရော”

“ဘာကြောင့် အဲလိုပြောတာလဲ”

“ပေါ့ပဲကတော့ ပေါ့ပါးတယ်၊ လူတိုင်းရဲ့နှလုံးသားက အလွယ်တကူလက်ခံနိုင်တယ်”

“လူတိုင်း ရွေးချယ်ထားတာပဲ၊ ရိုးနေမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဟန်နဲ့ကိုယ်ပါ... အကကိုသာ မခိုးချနဲ့”

“ဟမ်”

“လေဒီဂါဂါ ကပြီးသားကို သူ့အတိုင်းပြန်တုလို့ မရနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

၁၈၀ ♠ မယ်နိုင်

“အဲဒါက သူ့ဟန်လေး၊ လူတွေရဲ့အမြင်အာရုံမှာ စွဲနေပြီ။ သူ့အတိုင်းလုပ်နိုင်ဦးတော့... သူ့မှမဟုတ်တာ၊ ဘယ်လက်ခံနိုင်မလဲ”

“သူ့လိုပြင်းပြင်းထန်ထန်မျိုး သုံးချင်တာ”

“သူ့သိချင်းကိုရွှေ့ပြီး ကိုယ့်စတိုင်လ်နဲ့ က၊လေ။ နည်းနည်းတော့ ပပ်ပန်းမှာပေါ့။ ကကွက် ထွင်ရလိမ့်မယ်။ စတင်တီထွင်သူရဲ့ ကကွက်ဟာ မိမိမူရင်းမို့ ကြည့်လို့အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ချိန်မှာတော့ အိုင်ကျူမြင့်သော ချက်က စကားကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နားလည်ပေလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်တွင် သူ့ရင်ထဲတွင် ဆန္ဒက တစ်ခုတည်းရှိပါသည်။ ဒါကတော့ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်နေကြသောစိတ်ကလေးတွေ ပျောက်မသွားစေချင်တဲ့စေတနာလေး သီးသန့်နှင့်ပါ။

အခန်း (၁၂)

“ချက်၊ မနွေက မင်းနဲ့ ဦးရာမည ဘယ်သွားသလဲ”

“မင်းတို့ကို သူ မနွေက ဘာလာပေးသလဲ”

“စာအုပ်လေ... ရတနာ”

“အဲဒါဆို ငါ့ကိုမေးနေဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“သူက ကောင်းတဲ့လူပဲ”

ဟူသောစာနားရဲ့စကားကို ချက်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါဘဲ မနက်စာကိုသာ စားနေခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသောသူက...

၁၈၂ ♠ မယ်ခိုင်

“ဒီနေ့ တို့တစ်တွေ အပြင်သွားရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟုဆိုတော့ သူ့ကို ကလေးသုံးယောက်လုံးက ကြည့်လာခဲ့ကြ ပါသည်။

“မနေ့က မင်းတို့အမား ဖုန်းဆက်တယ်။ သူ မနက်ဖြန်ပြန် လာမယ်တဲ့”

ဟုဆိုတော့ ဂေါ်ဒွန်ရဲ့မျက်နှာမှာ စိတ်မကောင်းရိပ်တွေ ထင် ဟပ်သွားရပါသည်။

“ဦးက အမားပြန်လာရင် အိမ်ကိုပြန်တော့မှာပေါ့”

“အင်း...”

ဟုဖြေတော့ ကလေးတွေမှာ မသိမသာပိုင်သွားသည်ဟု ထင် ပါသည်။

“မိုးယုယန္တရားတွေ သွားစီးရင် ကောင်းမလား”

ဟု သူကဆိုတော့ ကလေးသုံးယောက်လုံးမှာ သူ့ကိုပြန်ကြည့် လာပါသည်။ ထိုအကြည့်ကို သူက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့အားလုံး ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည် ဖြစ်ကြပါသည်။

ပထမဆုံး ကစားကွင်း သွားဖြစ်ကြ၏။ ဒန့်ခုံပေါ်တွင် ချက် က အလှပဆုံး ကပါသည်။ သူ့ပျော်ရွှင်ရပါ၏။ ကလေးတွေနဲ့ နေရတာ ခုလောက်ထိ ကြည်နူးစရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ထားခဲ့တာ အမှန်ပါ။

သူ စဉ်းစားမိလိုက်ပါသည်။ မိသားစုဆိုတာက ဒါမျိုးကိုပြော သည်ထင်ပါရဲ့။ သိပ်ကို သာယာတဲ့အရသာလေးပါလား။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကလေးတွေက ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ကလေး တွေရဲ့အပျော်တွေက သူ့နှလုံးသားဆီကို ကူးစက် ပျံ့နှံ့လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုခဏအတွင်းမှာပင် ကလေးတွေရဲ့စိတ်နှင့် သူ့စိတ်က တစ် သားတည်း ကျသွားသလို ခံစားမိလာပါ၏။

ကစားကွင်းက ပြန်လာတော့ သူတို့ နေ့လယ်စာ စားကြပါ သည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးတော့ ဂေါ်ဒွန်က ရေကူးကန် သွားမယ်ဆို ချ် သူတို့အားလုံး ရေကူးကန်သွားကာ ရေကူးမြိုင်ဖြစ်သွားကြပါ၏။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ ဂေါ်ဒွန်ကိုမနိုင်တော့ပါချေ။ ဂေါ်ဒွန် ရဲ့အခြေအနေက သိပ်ကိုတိုးတက်မှု မြန်သည်ဟုထင်ပါသည်။ သူ မယုံ နိုင်လောက်အောင်ကို အံ့သြရပါသည်။

စိတ်ရှိ၍ ထင်ပါသည်။ ကလေးရဲ့တိုးတက်မှုက ရက်ပိုင်းနှင့်

ပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်ပြီး အဲဒီလို
ပဲ အောင်မြင်စေချင်ပါသည်။ ဆက်လက်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ခုလိုပဲ ယုံ
ကြည်စေချင်ပါ၏။

ဒါ ကလေးတွေအပေါ်ထားသည့် သူ့ရဲ့စေတနာသက်သက်ပါ။
မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မှမပါဘဲနဲ့ပေါ့။

ထိုကလေးတွေနဲ့ နေရသည်မှာ သူ့ဘဝရဲ့အာဟာရလေးကို
သူသိလာရပါသည်။ ထိုအာဟာရမျိုးကို သူ နှစ်သက်ပါသည်။ မာတိကာ
ကိုလက်ထပ်ဖို့အရေးကို သူ အင်တိုက်အားတိုက်ကြိုးစားတော့မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

သို့သော် မာတိကာ ပြန်လာချိန်မှာမူ သူ့စိတ်ကို အပိုင်းပိုင်း
ကျိုးကျေစေခဲ့ပါ၏။ အကြောင်းမှာ မာတိကာနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်
ပါလာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မာတိကာ ပြန်ရောက်မှာမို့ တစ်ညလုံးအိပ်ဘဲ စောင့်နေခဲ့
သောသူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကလေးများ ပျက်သုဉ်းခဲ့ရပါသည်။

မိခင်ပြန်လာပေးမယ့်လည်း ကလေးတွေက ထူးပြီး ပျော်ရွှင်
မှုမျိုးမပြဘဲ သူ့ကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သောမျက်လုံးများနှင့် ကလေးတွေ
က စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

ထိုလူက မည်သူမည်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိရသေးဘဲ သူက
ဟန်ဆောင်ပြီးတော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုဆိုမိပါသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့
မာတိကာက သူတို့ကိုမိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ကိုအောင်ကျော်မြင့်တဲ့ ဦးစီးအရာရှိပါ။ ကိုအောင်ကျော်မြင့်
သူက ရာမညပါ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာလေ”

ဟုဆိုတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်စွာကြည့်နေ
ကြသော ထိုယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ အချင်းချင်းလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
လိုက်ကြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ဟု လူမှုရေးအရ ဆိုဖြစ်ကြပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ရင်ထဲ
မှာ ဝမ်းသာမှုက ရှိနေပါ့မလား။

“သူက ချက်တဲ့၊ သမီးကြီး။ သူက ဗန်း... သူက အငယ်
ဆုံး ဂေါ်ဒွန်တဲ့”

ဟု မိတ်ဆက်ပေးတော့ ထိုလူက ကလေးတွေကို ခြုံကြည့်
ကာ အသိအမှတ်ပြုသလို ခေါင်းညိတ်ပြတော့ လူမှုရေးရှိသောကလေး
များကည်း မသက်မသာရှိစေဦးတော့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

“ခရီးပမ်းလာတယ်ဆိုတော့ မာတိကာ နားလိုက်ပါဦး။ ကိုယ့်

၁၈၆ ♠ မယ်ခိုင်

လည်း ပြန်ဦးမယ်”

“ကျွန်မ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ရှင် တစ်လမ်းလုံးမောင်းလာတာပဲ၊ ကျွန်မ ပြန်မောင်းပေး
ပါ့မယ်”ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ ရာမညမှာ အောင့်သက်သက်
ကြီး ဖြစ်သွားရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်...

“မင်းပြန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ရာမည၊ ရှင်လည်း ပင်ပမ်းသွားပြီနဲ့တူတယ်”

“ရပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ပေမယ့် သူပြောချင်တာက ‘အရင်က မဟုတ်
ဘူး၊ ငါက အခုမှ ပင်ပမ်းရတာပါ မာတိကာ’ ဟုဖြစ်ပါသည်။မာတိကာတို့ ထွက်သွားကြသည်ကို သူ့အပါအဝင် ကလေး
သုံးယောက်ပါ လိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။

“ဘယ်လိုလူမျိုးလဲမသိဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၈၇

“အမားက ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီလဲမသိဘူး၊ စိတ်ရှုပ်လိုက်
တာ”ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောနေကြသည်ကို သူဆက်၍နား
မထောင်နိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားတွေသိမ်းရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ
ခဲ့ပါသည်။အဝတ်အစားတွေကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး အခန်းထဲမှပြန်
ထွက်လာချိန်မှာတော့ ကလေးသုံးယောက်က သူ့ကိုမမှီမသန်စိုက်
ကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။

“ဦး သွားတော့မယ်”

ဟု သူကနှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် မသွားပါနဲ့ဟု သူ့ကိုတား
မြစ်မည့်သူက တစ်ယောက်မှမရှိပါချေ။ သို့သော် ဂေါ်ဒွန်က...

“ဦးကို ဖုန်းဆက်လို့ရသလား”

ဟုဆိုတော့ သူက သူ့အိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်တစ်ခုကို ထုတ်
ပြီးပေးပါ၏။

“သမီး၊ ဦးကိုသတိရနေမယ်”

ဟုဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။

ရက်ပိုင်းမျှသာ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြပေမယ့် ဒီကလေးတွေအနေနဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ ဘယ်လိုသံယောဇဉ်မျိုး ထားမိသွားမှန်းပင် မသိနိုင်လောက်အောင် ခုလိုခွဲခွာချိန်၌ ဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။

သူက နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီးခံစားနေရပါသည်။ ဒါက ကလေးတွေနဲ့ ခွဲရလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တခြားလူနဲ့တွဲနေတဲ့ ချစ်သူမာတိကာကြောင့်လား။

အောင်ကျော်မြင့်ဆိုတဲ့ထိုလူနဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်သူက ဘာတွေလဲ။ နှစ်ယောက်တည်း မန္တလေးမှ ဒီရန်ကုန်အထိ အတူလာခဲ့ကြတာလား။

အောင်ကျော်မြင့်ဆိုတဲ့လူနဲ့ သူ၏ချစ်သူရဲ့ပတ်သက်မှုက ဘာလဲ။ ခရီးရောက်မဆိုက်မှာ သူ့ကို သာမန်ကာလှံကာသာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုလူနဲ့ပြန်ထွက်သွားတော့ ဘာလဲ... သူ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ။

ကလေးတွေကို သူ့ရင်ထဲက နားလည်သွားမိပြန်တော့လည်း သူ့ချစ်သူကို နားမလည်မိပြန်ပါ။

သူ နားလည်ချင်ပါသည်။

သို့သော် သူခံစားနေရပါ၏။

သူ့ရင်ဘတ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ဖို့များ မာတိကာက ဖြစ်ပေါ်လာလေရောသလား...

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကလည်း သူ့ကိုထားရစ်ပြီး မိဘ

ပေးစားသောသူကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

သူ နားလည်ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း အသည်းကွဲသမားကြီးအဖြစ်နဲ့ ဘဝကို ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် တစ်ကိုယ်ရေဖြတ်သန်းခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။

ဖူးစာက တစ်ပတ်ပြန်လည်ပြီး ဆုံရပြန်တော့ ကလေးတွေရဲ့ ပြဿနာက သူတို့ရဲ့လမ်းကို ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်ပြန်၍ အဆင်မပြေဖြစ်ရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ခုလို ကလေးတွေနဲ့အဆင်ပြေသွားပြန်တော့လည်း မာတိကာက ဘာဖြစ်နေရပြန်တာလဲ။ မာတိကာရဲ့မျက်ဝန်းက ဘာလဲ။ အဲဒီလူနဲ့က ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။

မေးခွန်းများစွာကို သူ့ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်မေးနေမိပေမယ့် အဖြေက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

သူ ရင်နာရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲခံစားနေရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲ... ဘာကိုလဲဆိုတာ မသိပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲကြီး ခံစားနေရပါသည်။

အခန်း (၁၃)

“အမားက ဘာဇာတ်လမ်းတွေလဲမသိဘူး”

“ဦးရာမညက ခုချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်နေပြီလဲ”

“သမီးလည်း ဦးကိုသတိရတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကာ စားပွဲတွင် နေရာယူကြ
တော့ မာတိကာက သူမ ပြင်ဆင်ထားသောမနက်စာများကို ကလေး
တွေထံ ချပေးလိုက်ပါသည်။

“ပေါင်မုန့်မီးကင်ထက် မုန့်ဟင်းခါးက ပိုကောင်းမယ်ထင်
တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၉၂ ♠ မယ်နိုင်

ဟုဆိုတော့ မာတိကာမှာ အံ့သြလွန်း၍ ဂေါ်ဒွန်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာ ဗန်းက သူမဖျော်ပေးထားသောကော်ဖီကို တစ်ခွက်မျှသောက်ကာ...

“နို့မိတ်လေး နည်းနည်းထည့်ရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်”

ဟုပြောလာပါသည်။ သူမ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“ဗန်း... သားက အချိုမကြိုက်ဘူးလေ”

ဟုပင် ပြောမိသွားပါသည်။

“အမား၊ မနွေကလူကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“စမတ်ကျလို့လား... သူက မျက်မှန်ထူကြီး မပါဘူးလေ။ မင်းတို့စိတ်တိုင်းကျနိုင်မယ်ထင်တယ်။ သူက လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“အမား ကြိုက်သွားပြီလား”

“မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ဘဝကိုဖြတ်ကျော်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်။ မင်းတို့လက်ခံပေးကြပါ”

“အမား၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဇျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၉၃

“မင်းတို့နဲ့အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ လုပ်လိုက်တာပါ”

“အမား ရွေးချယ်ခဲ့တာပေါ့”

“အမားရဲ့အဖေ၊ မင်းတို့အဘိုး ရွေးချယ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဒါ အမားရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်လေ”

“မင်းတို့သဘောမကျဘူးလား၊ ဘာအပြစ်ရှိသလဲ”

ဟု သူမကဆိုတော့ ကလေးတွေမှာ ဖြေရခက်သွားပါသည်။ သိပ်စမတ်ကျပြီး ခန့်ငြားသောထိုလူမှာ စနစ်တကျ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားတာမို့ ရုတ်တရက်တော့ အပြစ်ရှာလို့မရလိုက်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဘာမှဆက်မပြောကြတော့ဘဲ မနက်စာကိုသာ ဆက်စားနေတော့...

“မင်းတို့သုံးယောက်လုံးက ထူးခြားနေတယ်”

ဟုဆိုကာ ကလေးတွေကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး...

“မျက်လုံးတွေ ညှို့နေတယ်၊ အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ဘူးလား”

“ဦးရာမည ဝယ်ပေးတဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်။ ခြောက်နာရီဆိုတာ လုံလောက်တဲ့အိပ်ချိန်တဲ့။ ကြာတော့လည်း အကျင့်ဖြစ်သွားမှာပါ”

ဟုဆိုတော့ ကလေးတွေကို သူမက မယုံနိုင်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် သူမက ဘာမှဆက်မပြောပါ။

ကလေးတွေကလည်း မနက်စာကို စိတ်မပါသလို စားနေကြပါသည်။

ကလေးတွေရဲ့ပုံမှာ ထူးဆန်းနေတာကို သူမက သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမှပင် ပုံမှန်အတိုင်း ကျောင်းပို့ပေးပြီး ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ရာမညကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရ၏။ သူမ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“မနေ့က မိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလေ”

“မင်းက ပွင့်လင်းတဲ့သူပါ မာတိကာ။ ကိုယ် ဘာကိုမေးသလဲ ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်”

“ကျွန်မက အပျိုမဟုတ်ဘူး ရာမည၊ အမေတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ဆန္ဒထက် ကလေးတွေကို ငဲ့ညှာရတယ်”

“ကိုယ့်ကို ကလေးတွေလက်မခံနိုင်လို့ သူ့ကိုရွေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဆောရီး... ရာမည၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

အခြေအနေက ဒီလိုခွင့်မပြုဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဖေဖေက သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ”

“မင်း ဘာကြောင့် အဲဒီလိုမြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြောင်းလဲ ပစ်ရတာလဲ မာတိကာ”

ဟုဆိုတော့ သူမက သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လာပါသည်။

“မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရှင်မသိပါဘူး ရာမည”

“ဘာ!...”

“ရှင် နားမလည်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာ!...”

“ကျွန်မ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်သွားရပါ၏။ သူ၏ချစ်သူကို လည်း စိတ်နာသွားရပါသည်။

“ကိုယ့်ကို ဆော့ကစားနေတာလား မာတိကာ”

“အဲ့ဒီလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဆောရီးပါ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ရတာက မိုးပျံယန္တရားစီးရတာထက် ဆိုးပါး တယ် မာတိကာ”

“ဟမ်”

“ရင်ခုန်ရသလောက် ထိတ်လန့်မှုပေးတယ်။ အကြောင်းပြချက် ခိုင်ခိုင်လုံလုံမရှိဘဲ ကိုယ့်ကို လေထဲတွန်းထုတ်နေတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်နေမှာကိုလည်း မင်းမတွေးဘူး၊ ထိန်းချုပ်မှုမျိုးစုံနဲ့ မင်းစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးနေတယ်”

“ရှင်က ကလေးလား ရာမည”

“ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီး ထားသွားတယ်။ လက်ထပ်မယ်လို့ပြောပြီး ထားသွားဖို့ကြံစည်နေပြန်ပြီ။ မင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ မာတိကာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်ပါတယ် ရာမည၊ ကျွန်မကို ရှင်နားလည်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟုဆိုကာ အထဲဝင်သွားသောမာတိကာကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဟက်တက်ကြီးကွဲသွားရပါသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်ချင်လာပါသည်။ မာတိကာကို ရက်ရက်စက်စက်မုန်းပစ်ချင်လာပါ၏။

သူ့နှလုံးသားက ဘာကြောင့် အဲ့လိုခွင့်မပြုနေရတာလဲ။ သူ့စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြန်ပါ၏။ အာဏီနှင့်နောင်နောင်

တို့ရှိရာနေရာကိုပဲဖြစ်ပါသည်။

အာဏီနှင့်နောင်နောင်က မော်နီတာကိုသာကြည့်၍ ဇာတ်ကားရဲ့အဆိုးအကောင်းကို ဝေဖန်သုံးသပ်နေကြ၍ သူ့မှာ ငြိမ်ပြီးသာ နုံပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ်ထိုင်နေဖြစ်ပါ၏။

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသောသူ့ကို အာဏီနှင့်နောင်နောင်က အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သတိထားမိလာရကာ...

“ဟေ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လင်းတပိုင်ကြီးနဲ့”

“မင်းရဲ့မာတိကာ ရောက်လာခဲ့ပြီဆို။ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

“မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို ငါနားမလည်တော့ဘူး”

“ဟမ်”

“ဘာကြောင့် သူတို့တွေက အပြောင်းအလဲပြန်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“သူတို့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်ရတာ မိုးပျံယန္တရား စီးရသလိုပဲ။

ကြောက်နေတုန်းကတော့ အသည်းအသန်ပြေးနေပြီး သဘောကျသွားပြီဆိုမှ တိခန့်ရင်တန့်သွားတယ်... တစ်ခဏလေးနဲ့ လူကိုရှုလောက်အောင် ခံစားမှုမျိုးစုံပေးတယ်”

“မင်း ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

၁၉၈ ♠ မယ်နိုင်

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ ငါဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာလည်း မသိတော့ဘူး။ ဟူး... ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကြီးနေလို့မကောင်းဘူး”

ဟု လေးပင်စွာဆိုတော့ အာဏီနှင့်နောင်နောင်မှာ သူ့ကို သေသေချာချာအကဲခတ်ပြီး...

“မင်း တော်တော်ကြေကွဲနေတယ်”

“မာတိကာ... သူ တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲနေတယ်”

“ဘာ!”

“ဘယ်လို!”

“မိန်းမတစ်ယောက်တည်း ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲမှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီလိုမြန်မြန်ဆန်ဆန်ဆုံးဖြတ်ဖို့တော့ မသင့်ဘူး”

“ငါတို့နားမလည်တော့ဘူး”

“ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်ပါဘူး”

“သူလည်း အသက်အရွယ်ရှိသူပဲ။ ဘာကိုစွမဆို မြန်မြန်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းစဉ်းစားပါဦး... ခေါင်းအေးအေးနဲ့”

“ငါလည်း စိတ်ရှုပ်တယ်။ သူ့ဘာလုပ်နေမှန်းကို ငါနားမလည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၁၉၉

နိုင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုတော့ အာဏီနှင့်နောင်နောင်မှာ ခေါင်းကိုသာ လေးတွဲစွာ ခါရမ်းလိုက်မိကြပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

မဖြန့်ချိရသေးတဲ့ကားတွေကို သူက ထိုးကြည့်ကာ သေသေ
ချာချာဝေဖန်ကြည့်နေသောအချိန်တွင်...

“တူ! တူ! တူ!...”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် သူက ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး...

“ဟလို”

“ဆရာကြီး”

ထိုအသံက သူ့နားထဲသို့ ချိုသာစွာ ဝင်ရောက်နေရာယူလာ
ရပါသည်။

၂၀၂ ♠ မယ်ခိုင်

“ဂေါ်ဒွန်”

သူ ထိုကလေးကို ဘယ်လောက်ထိ သတိရနေမှန်း မသိပါ။
ကလေးရဲ့အသံကြားရတာက သူ့ထံ အေးချမ်းမှုကြီး အစုလိုက်ရောက်
လာသလို ခံစားရပါ၏။

“သမီးတို့ဆီ လာခဲ့ပါ”

ဟုခေါ်လာချိန်မှာတော့ သူက ကျွမ်းပစ်ပြီးမှ ပြေးသွားချင်ပါ
သည်။

“သမီးတို့ ဦးကိုသတိရနေတာ”

“သမီးတို့ အခုဘယ်မှာလဲ”

“.....မှာ”

“အင်း၊ ဦး အခုပဲ လာနေပြီ”

ဟုဆိုကာ ဘာအင်္ကျီမှ ထွေထွေထူးထူးလဲမနေတော့ဘဲ ချက်
ချင်းပင် ထရပ်ကာ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ မစဉ်းစားပါ။ မာတိကာ
နဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုအခြေအနေမှန်းလဲ သူချင့်ချိန်မနေပါ။

ယခု သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာက ဂေါ်ဒွန်၊ ဗန်းနှင့် ချက်ကို
တွေ့ချင်နေမိတာပဲ ရှိပါတော့သည်။ သူ မစဉ်းစားမိတာက ထိုကလေး
တွေ ရှိနေသောနေရာတွင် မာတိကာက ရှိပြီး မာတိကာရဲ့ဘေးမှာ

ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ နေ့သစ်များ ♠ ၂၀၃

လည်း သူမဟုတ်တဲ့တခြားလူက ရှိနေပါလိမ့်မည်ဟု ထင်မထားတာ
ပါပဲ။

သူ ခံစားရပါသည်။

သူ့ကိုကျောပေးပြီး ထိုင်နေကြသော မာတိကာနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကြောင့် သူ ရင်နာရပါသော်လည်း သူ့ကိုမြင်ပြီး သူ့ထံပြေးလာနေသော
ဂေါ်ဒွန်ကြောင့်တော့ သူခံစားရတာ သက်သာပါသည်။

“ဦး...”

ဟုခေါ်၍ ဂေါ်ဒွန်က သူ့ထံပြေးလာပြီး သူ့ကိုသိုင်းကပ်လိုက်
ပါသည်။

“ဦးကို သမီးအရမ်းသတိရတာပဲ”

“ဦးရောပဲ”

ဟုဆိုသော သူနှင့် ဂေါ်ဒွန်ကို မာတိကာနှင့် ထိုလူက လှည့်
ကြည့်လာပါသည်။

“ဪ၊ ရာမည”

ဟု မာတိကာက အံ့သြသလိုဆိုတော့ သူ့ပါ အံ့သြသွားရပါ
သည်။ သဘောက ဂေါ်ဒွန်က သူ့ကိုဖုန်းဆက်ခေါ်ခြင်းကို မာတိကာက
မသိဘူးဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။

“အမားရဲ့ဖုန်းကိုယူသွားတာက ရာမညဆီကို ဆက်တာပေါ့။
ဟုတ်လား”

ဟု မာတိကာက ပြောတော့ သူ မာတိကာကို စိတ်နာမိပါ
သည်။ သို့သော် မာတိကာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မာတိကာကြောင့်
မဟုတ်ရင် ဒီလောက်ထိချစ်စရာကောင်းတဲ့ဂေါ်ဒွန်လေးနှင့် သူ မဆုံ
တွေ့နိုင်ပါ။

“ဦး... ရာမည၊ ဒီမှာထိုင်လေ”

ဟု ဗန်းကဆိုတော့ သူက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်၊ ပြေးထိုင်ချင်
ပေမယ့်လည်း သူက သိတတ်ရမည်လေ။

“မထိုင်တော့ဘူး ဗန်း၊ ဦးမှာ အချိန်မရဘူး။ မင်းတို့ကိုတွေ့
ချင်လို့ ခဏလာရုံပဲ”

ဟုဆိုတော့ ဂေါ်ဒွန်က သူ့အကျိုးကိုဆွဲပြီး...

“အမား၊ သမီး ဦးနဲ့ပဲလိုက်သွားတော့မယ်”

ဟုခိုင်မာစွာပြောတော့ သူ ဂေါ်ဒွန်ကို မယုံနိုင်စွာ ငေးကြည့်
မိပါ၏။

“ဦး... သမီးနဲ့ရေကူးပြိုင်ရအောင်”

ဟုဆိုတော့ သူကပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂေါ်ဒွန်လေးရယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ဦး
နားမှာ မင်းလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်လေ။

သူနှင့် ဂေါ်ဒွန်က ထွက်ခွာမည်ကြံတော့...

“ဦးရာမည”

ဟူသော ဗန်းရဲ့အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ကားမောင်းနည်း ပြောပြမယ်ဆို”

ဟုဆိုကာ ထလိုက်လာတော့ ချက်ပင်လျှင်...

“ရှုတင်မရှိဘူးလား... တော့ပဲအဖွဲ့ရဲ့ရှုတင်”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူ့မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့
သြသွားရပါသည်။

“မင်းတို့ ညစာမစားတော့ဘူးလား”

ဟူသော မာတိကာရဲ့အသံက ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့...

“ဦးရာမညနဲ့ပဲ စားလိုက်တော့မယ်”

ဟု ဗန်းရဲ့အသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာရပါသည်။ သူ ဝမ်း
သာသွားရပါ၏။ ရပါတယ် မာတိကာက သူ့ကိုချန်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင်
တောင် သူက ကျေနပ်ပါပြီ။

သူ့နားမှာ ချက်ရော ဂေါ်ဒွန်ရော ဗန်းရော ရှိနေကြပြီလေ။

“ဦး... သမီးတို့ကို ဘာကြောင့်လာမတွေ့တာလဲ”

“ဦးမှာ အလုပ်တွေရှိတယ်လေ”

“ဦးအလုပ်တွေက ပြီးနိုင်ဦးမှာလား”

ဟုဆိုတော့ သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ချက်က နောက်ခန်း
ထဲမှာ ထိုင်နေရင်း သူ့ကိုချောင်းကြည့်ကာ...

“ဦးရာမည၊ ခံစားနေရတာလား”

ဟုမေးတော့ သူက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိပါ။

“ကျွန်တော်လည်း ခံစားရတယ်”

“ဟမ်”

“အမားက ဘာတွေလုပ်နေသလဲမသိဘူး ဦးရာမည။ အမား
ကိုထိန်းချုပ်ပါဦး”

“ဟမ်”

“အဲ့ဒီလူက ဆရာကြီးကို သိပ်ဖမ်းလွန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်... စကားပြောရင် လေကြီးသေးတယ်။ သိပ်
တော်တယ်လို့ ထင်နေပုံရတယ်”

“နေ့တိုင်းပဲ အိမ်ကိုလာနေတာ အလုပ်မရှိဘူးထင်တယ်”

ဟု ကလေးတွေက ပြောနေကြတော့ သူ့ရင်ထဲ ခံစားရပါ၏။

သူ့တုန်းကလို ခုလိုဆန့်ကျင်ခဲ့ကြတာမို့ သူ စိုးရိမ်မိပါသည်။ ဖွတ်တိုး
မည်ထင်ရသော ထိုလူရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကလေးတွေက ကြိုဆိုသွား
ကြမည်လား။

“ဦး ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို မလာတော့ဘူးလား”

“မင်းတို့တွေက ဦးကိုမတွေ့ချင်ကြဘူးထင်လို့ပါ”

“သမီးက ဦးအလုပ်မအားဘူးထင်ပြီး ဖုန်းမဆက်တာ”

“ဦးရာမည”

“အင်း”

“ချက်၊ ဦးကိုပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း၊ ပြောလေ”

“အကလေ၊ အဲဒါတိထွင်ပြီးပြီ”

“အင်း”

“သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူတို့က ဦးရာမည
ကို သိနေကြတယ်”

“ဪ”

“သူတို့က ဦးကိုပြောကြည့်ခိုင်းတယ်”

“ဘာလဲ၊ ပြောလေ”

၂၀၈ ♠ မယ်နိုင်

“သမီးတို့၊ အကအဖွဲ့ တည်ထောင်ချင်တယ်”

“ဒါသိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ကိုပြောတာပါ။ အဆိုတော်တွေ ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟု ချက်ကပြောလချိန်မှာတော့ သူ ချက်ကိုကြိုဆိုချင်မိပါသည်။ ဒီလိုပြောတာ ချက်က သူ့ကို ယုံကြည်အားကိုးပါသည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ပဲလေ။

“တကယ်လုပ်ချင်သလား”

“ဖြစ်နိုင်မလား ဦး”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ဦး... တင်ပေးနိုင်မလား”

“မကြာခင် စာမေးပွဲဖြေရတော့မှာပဲ နောက်တစ်နှစ် ဆယ်တန်း... ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဦး ကတိပေးတယ်”

“တကယ်လား ဦး...”

‘အင်း၊ ဒီကြားထဲ ဦး အားလုံးစီစဉ်ထားမယ်။ စိတ်ချပြီး စာကိုသာ ကြိုးစားပါ’

“ဦးကို ချက် ယုံပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၂၀၉

“ဦးကလည်း ချက်တို့လို အရည်အချင်းရှိတဲ့လူတွေကို တင်ချင်ပါတယ်”

“Thank you...ဦး”

“စောပါသေးတယ်၊ နောက်မှပြောလည်း နောက်မကျနိုင်သေးပါဘူး”

ဟုဆိုတော့ ချက်က သူ့ကိုအားကိုးယုံကြည်စွာ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးရပါသည်။ တစ်ပါးသူ တစ်ယောက်၏ အားကိုးယုံကြည်ခြင်းကို ရလိုက်သည့်ခံစားမှုက ဘာနဲ့မှမတူအောင် ကြည်နူးရပါသည်။

အထူးသဖြင့် မိမိက အလေးအနက်ထားရသူပေါ့။

“ကျွန်တော့်ကိုရော ဘယ်လိုကူညီမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

“ဘယ်လိုကူညီစေချင်တာလဲ”

“ဦးလိုပဲ စမတ်ကျတဲ့စီစဉ်ညွှန်ကြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“မင်းက ဦးထက်မက၊ တော်ပါတယ် ဗန်း”

“ဟာ... ဒါဆို ဆရာကြီးပေါ့”

“အင်းလေ၊ ဒါကိုမသိဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု သူက အားတက်သရောပြောတော့ ဗန်းမှာ သိပ်ကို ကျေနပ် ပျော်ရွှင်သွားပုံရပါသည်။ ဖုံးမနိုင်မိမရပင် အသံလေးထွက်သည် အထိ ကျေနပ်ပြီးကြီး ပြုံးနေပါ၏။

“ဒါဆို သမီးကရော... ဦး”

“ဂေါ်ဒွန်လည်း တော်တာပေါ့၊ ဦးကိုတောင် အနိုင်ရပြီးလေ”

“သမီးက စံချိန်ချိုးပြီ”

“ဟင်”

“ရေထဲမှာ ငါးမိနစ်နေနိုင်ပြီ”

“ဟင်”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဒီကလေးရဲ့တိုးတက်မှုက ဒီလောက်ထိ မြန်ဆန်ရသလား။

ဂေါ်ဒွန်တောင် ဒီလောက်တိုးတက်နေမှတော့ ဗန်းနဲ့ချက်ရဲ့ အခြေအနေကို မေးနေဖို့ပင် မလိုတော့ပါ။

ချက်က ဒီလောက်ယုံကြည်မှုရှိလာလို့ပဲ သူ့ကို ခုလိုတောင်းဆိုတာပေါ့။

သူ ဘာကြောင့်မစဉ်းစားမိခဲ့သလဲ။

ဒီတော့မှ ကလေးတွေကို သူက သေချာကြည့်မိလိုက်ပါ၏။

မျက်တွင်းလေးတွေတောင် ချောင်ကျသွားသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ကလေးတွေ အချိန်မှန်မှန်မှန်အိပ်ကြရဲ့လား...။

“မင်းတို့ အချိန်မှန်မှန်ရော အိပ်ရဲ့လား”

“တစ်နေ့ခြောက်နာရီဆို လုံလောက်ပြီလေ။ နောက်တော့ အကျင့်ဖြစ်သွားမှာပါ”

ဟုပင် ထက်မြက်စွာပြန်ပြောတော့...

“အဲ့လိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ။ အချိန်မှန် နား၊ အချိန်မှန် စား၊ အချိန်မှန်မှန်အိပ်တော့ ဖြစ်သင့်တယ်”

“တော့ပဲဖြစ်ချင်တယ်လေ၊ ဖြစ်ချင်ရင် ကြိုးစားရမယ်လို့ ဦးဝယ်ပေးတဲ့စာအုပ်က ပြောထားတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဒီကလေးတွေက သူဝယ်ပေးထားတဲ့စာအုပ်ကို တော်တော်လေး လေ့လာထားပုံရသည်။

“ဦး...”

“အင်း...”

“အကပြိုင်ပွဲနေ့ကျရင် ဦး၊ လာခဲ့ပါလား”

“လာရမှာပေါ့၊ ချက်တို့အဖွဲ့ကို လာအားပေးရမယ်”

၂၁၂ ♠ မယ်နိုင်

“နီးရင် ချက်၊ ဦးကို ပြန်ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“အဲ့ဒီဖုန်းကို ဦး မျှော်နေပါမယ်”

“ဦး၊ ချက်တို့အိမ်မှာ ပြန်လာနေရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ကလေးမကဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝင်းနည်းသွားရပါ၏။

‘မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ကလေးမရယ်၊ ခုချိန်မှာ မင်းတို့အမားက ဦးကိုလက်မခံတော့ဘူး’ ဟုသာ ရင်ထဲ၌ ပြောမိလိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

“တု! တု! တု!...”

ညက အိပ်မပျော်၍ ဆယ်နာရီထိုးချိန်ထိ သူ အိပ်ရာမှ မထနိုင်သေးပါသော်လည်း ဖုန်းကိုတော့ ကောက်ကိုင်လိုက်နိုင်ပါသေးသည်။

“ဟလို”

“ရာမည၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟူသော ချစ်ရသူ၏အသံစူးစူးကို ကြားရချိန်မှာတော့ သူ မျက်လုံးမှာ အော်တိုမစ်တစ်ပြုးကျယ်သွားရပါသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ချက်ကို ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

“ဟမ်”

“ဂေါ်ဒွန်လည်း အအေးမိပြီး ဖျားနေပြီ”

“ဘာ”

“ဗန်းလည်း အားနည်းပြီး လွဲနေပြီရှင့်။ တော်တော်လုပ်ရက် တာပဲ ရာမည”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းလိုင်းမှာ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင်ကြီးခံစားနေရပါသည်။

ကလေးတွေက ဘာလို့ အဲ့လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။ သူစိတ်ပူသွားမိတာ အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် မာတိကာရဲ့ဆိုင်ကို ဖုန်း ဆက်ပြီး စုံစမ်းကာ ချက်ရှိသောဆေးရုံသို့ လိုက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ပူနေရပါသည်။

ချက်က တစ်ခုခုများဖြစ်နေပြီလား...

ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့ ချက်ရယ်၊ မင်းကိုပေးထားတဲ့ကတ်ကို ဦးက တည်ချင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာမှမဖြစ်ပေးပါနဲ့ ချက်ရယ်။

ဟု သူ အထပ်ထပ်ဆုတောင်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို ဝမ်းနည်းစေ တဲ့မြင်ကွင်းမျိုးက တန်းစီ၍ ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းမှာ သူ ဆေးရုံသို့ရောက်သောအချိန်တွင် ချက်၏ သီးသန့်ခန်းဟူသာ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် သူတွေ့လိုက်ရတာက ကုတင် ပေါ်တွင် လွဲနေသော သုံးယောက်ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။

ဗန်းရော ချက်ရော ဂေါ်ဒွန်လေးရော ဖြစ်ပါသည်။

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့ အဲ့ဒီလိုဖြစ်ကုန်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ရှင်ဘာလာလုပ်တာလဲ ရာမည”

ဟု သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းမှာပင် မာတိကာက ဒေါသတကြီးဆို ပါ၏။

“ကလေးတွေက ဘာ... ဘာဖြစ်...”

“ရှင် ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား။ ကျွန်မကလေးတွေကို ဒီ လိုဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“မာတိကာ... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ရှင်ပြန်ပါ ရာမည၊ နောက်ကို ရှင် ဘယ်တော့မှမလာပါနဲ့ တော့။ ရှင်ပြန်ပါ... ရှင့်မျက်နှာကိုမမြင်ချင်ဘူး”

သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

မာတိကာက သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ သူ နားမလည်ပါ။

“ပြန်လေ... ရှင့်ကို ပြန်တော့လို့ပြောနေတယ်”

“မင်းကို ကိုယ်၊ နောက်ယုက်ဖို့စိတ် နည်းနည်းမှမရှိဘူး။ မင်းဘာသာမင်း... မင်းဘဝကို စိတ်ကြိုက်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်။ ကိုယ်အခုလာတာက ကလေးတွေကို စိတ်ပူလို့ပါ”

“မပူနဲ့... ရှင်ပူစရာမလိုဘူး။ ရှင်လိုလူမျိုးက ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသောလူပဲ။ ရှင် မကျေနပ်ရင် တခြားနည်းသုံးပါလား။ ရှင်ဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား ရာမည၊ ဟမ်း”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ မာတိကာ”

“ထွက်သွား... ရှင် ဒါ ခုချက်ချင်းထွက်သွား... သွား... ရှင့်ကိုမမြင်ချင်ဘူး... သွား”

သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရပါ၏။

သူ မာတိကာကိုလည်း စိတ်နှာမိပါသည်။

သူ့ကိုလက်မခံချင်ဦးတော့ အဲဒီလောက်ကြီးပြောဖို့မသင့်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

မာတိကာက အဲဒီလောက်ထိ ရက်စက်နိုင်တဲ့လူလား။ မင်း

သိပ်ရက်စက်လွန်းတယ် မာတိကာ၊ ငါ့အသည်းကို နှစ်ကြိမ်တိတ် မင်းခွဲခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ငါသံယောဇဉ်ဖြစ်နေရတဲ့ မင်းရဲ့ကလေးတွေနားက မောင်းထုတ်ပြန်တာလား။

မင်း သိပ်ရက်စက်လွန်းတယ် မာတိကာ။

ငါက ဘာမှမတော်စပ်တဲ့လူဆိုပေမယ့် ကလေးတွေကို ငါသိပ်ချစ်မိသွားပါတယ်။ ဖျားပြီး လုံနေတဲ့ကလေးတွေနားကိုတောင် ငါ့ကိုကပ်ခွင့်မပေးတာ၊ မင်းသိပ်ရက်စက်လွန်းပါတယ် မာတိကာရယ်။

ဟုပင် ရင်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ပြောနေမိခဲ့ပေမယ့် သူသိပ်ချစ်ရသောမာတိကာကို မမုန်းနိုင်ပါ။

အိပ်ရာထဲ လဲနေကြသောကလေးတွေအနား ကပ်ကာ အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်မိပါသည်။ ပြီးတော့ စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ထိုသို့အခွင့်အရေးမျိုး မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထိုင်နေမိပါ၏။

“အရမ်းကြီးလည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့... သူက မိခင်ပဲ။ သားသမီးဇောတော့ ရှိမှာပေါ့”

ဟုဆိုလာတော့ သူ့မော့ကြည့်လိုက်ရာ လူတတ်ကြီးဟန်တွေ

၂၁၈ ♠ မယ်နိုင်

နှင့် အောင်ကျော်မြင့်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲ ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။

ထိုလူရဲ့မျက်နှာကို အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးပစ်ချင်လှပေမယ့်
ဒေါသတွေကို ချုပ်တည်းထားရပါ၏။

“မာတိကာက မိခင်လေး၊ အရာအားလုံးထက် သူ့သားသမီး
တွေကို ပိုအလေးထားတယ်”

ဟုဆိုလာသော ထိုလူရဲ့စကားကိုတော့ ရင်ထဲက လက်ခံမိပါ
၏။

“တကယ်တော့ မာတိကာက ခင်ဗျားကိုစမ်းသပ်ခဲ့တာပါ”

“ဟမ်”

“သူက သိပ်ထက်မြက်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ဟမ်”

“သူ့ရဲ့လက်တွဲဖော်ကို အကောင်းဆုံးရွေးချယ်နေတာပါ”

သူနားမလည်ပါ။ ဘာတွေလဲဆိုတာ မသိပါ။

“တကယ်တော့ သူ့အဖေကလည်း ဘာမှမဖြစ်သလို သူက
လည်း မန္တလေးမသွားခဲ့ပါဘူး”

“ဟမ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ ♠ ၂၁၉

သူ မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားခဲ့ရပါသည်။

“သူ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားတို့နားမှာပဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့
လက်တွဲဖော်နဲ့ သူ့သားသမီးတွေရဲ့အခြေအနေကို သူ အကဲခတ်နေခဲ့
တယ်”

နားလည်စတော့ ပြုလာခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျား အောင်မြင်စွာဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်း
တွေက ဆက်လက်ကျန်သေးတယ်လေ။ သူသိချင်တာက ခင်ဗျားအပေါ်
ထားတဲ့ ကလေးတွေရဲ့စိတ်ထားပါ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ခုလို
ကူညီပေးခဲ့ရတာပါ”

“ဗျာ! . . .”

“ခင်ဗျား နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်က မာတိကာ
ရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ မကြာခင်ကမှ စင်ကာပူက ပြန်ရောက်တာ။ မန္တလေး
မှာက အိမ်နီးချင်းတွေလေ။ ကျွန်တော်က မကြာခင် လက်ထပ်တော့
မှာပါ”

အံ့သြသွားခြင်းက အတောမသတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ခက်ကုန်ပြီ။ သူ ခင်ဗျားကိုအထင်လွှဲသွား

ပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာလိုလဲ”

“မိခင်တစ်ယောက်က သူတို့သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့အတွက် စိတ်ကြောင့်ပါ။ ခင်ဗျားက ကြံစည်ခဲ့တယ်လို့ ထင်သွားတာလေ။ ချက်က ကလွန်းလို့၊ လေ့ကျင့်လွန်းလို့ မောသွားတာလို့ပြောရမယ်။ ချွေးထွက်လွန်နေတယ်။ ဗန်းက အိပ်ပျက်ညတွေများလွန်းလို့ အားနည်းနေတယ်။ ဂေါ်ဒွန်က ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ မနားမနေကြိုးစားလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပဲ”

သူ့ရင်ထဲ ကြေကွဲ ခံစားရပါသည်။ ဒါဆို ဒါတွေက သူ့မြှောက်ပေးလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပေါ့။

“ကလေးတွေက ပြင်းထန်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေ ရှိတော့ ခက်တယ်ဗျ”

ဟုဆိုကာ သူ့ကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး...

“မာတိကာက ခင်ဗျားကိုချစ်ပါတယ်။ သူ့ကလေးတွေကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့မိခင်ပါ။ ခင်ဗျား သူ့ကိုနားလည်လိုက်ပါ။ သူ ခုချိန်မှာ သိပ်ကိုခံစားနေရတယ်”

ဟုဆိုတော့ သူ့မှာ ပြောစရာစကားလုံးတို့ မရှိနိုင်ကုန်တော့ပါ။

ဘာမှမပြောနိုင်လောက်တဲ့အထိ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိရှ ကျောကွဲနေရပါ၏။

ကလေးတွေ အဆင်မှပြေရဲ့လား...

ဦးက အဲဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ဦးက စေတနာအရင်းခံနဲ့ပါ။

မင်းတို့ကို ဒီလိုဖြစ်စေချင်တာမျိုး ဦးစိတ်ထဲမှာ တကယ်ကို မရှိခဲ့တာပါ။

တောင်းပန်ပါတယ် မာတိကာ...

မင်းကို မျက်နှာမပြရဲတော့အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ မင်းထင်နေသလို မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ကိုယ့်ရင်ကဖြစ်တဲ့ကလေးတွေလို ချစ်သွားမိတာပါ။

မိသားစုဘဝဆိုတာ သူတို့လေးတွေနဲ့ဆိုမှ ငါက ခံစားခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုဆိုတဲ့ခံစားချက်ကိုလည်း သူတို့နဲ့တွေ့မှ သိရှိခဲ့ရတာပါ။

ငါ့ကို အဲ့လိုမကြည့်ပါနဲ့ မာတိကာရယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အဲ့ဒီလို စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြု၍ အဲ့လိုမကြည့်ပါနဲ့။

ငါ မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ်... ပြီးတော့ ကလေးတွေကိုလည်း

၂၂၂ ♠ မယ်ခိုင်

အရမ်းကို ချစ်သွားမိပါတယ်။

သူတို့တွေက မသိမသာနဲ့ ငါ့ရင်ထဲကို နေရာတစ်ခု ယူသွားခဲ့တယ်။

သူတို့တွေနဲ့နေရတာကို ငါပျော်တယ်။ အခု ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း သိပ်ကိုခံစားနေရပါတယ်။ ကလေးတွေကို စိတ်ပူတယ်။ အကယ်၍ တစ်ခုခုသာဖြစ်သွားခဲ့ရင် ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ဘယ်တော့မှခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျေးဇူးပြု၍ မြန်မြန်နေကောင်းပေးကြပါ။

ဗန်း၊ ဂေါ်ဒွန်၊ ချက်... မြန်မြန်ထကြပါ။

ဦးရင်ထဲမှာ ပူလှပြီ။ ထကြပါတော့...

ဦးကို မကျီစားကြပါနဲ့တော့...

ဦးရင်ထဲမှာ ပူလွန်းနေပါပြီ။

သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်စည်များပင် အလုံးလိုက် ပြုတ်ကျနေကုန်ရပါသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို မီးစနဲ့တိုးသလို ခံစားနေရပါ၏။

ကျေးဇူးပြု၍ ထပေးကြပါတော့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၆)

နေပြန်ကောင်းသွားကြတော့ ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါတွင် မိသားစုလိုက် အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

“အမားက ဦးကို ဘာလို့အဲဒီလိုကြီးပြောလိုက်ရတာလဲ။ ဦးသနားပါတယ်”

“သူ့ကြောင့် ခုမှ ဆေးရုံက ဆင်းလာရတာနော်”

ဟု သူမက ဒေါသမပြေနိုင်သေး၍ ချက်ကို မာန်လိုက်ပါသေးသည်။

“ဦးကြောင့်လို့မပြောပါနဲ့၊ ဦးက လူကောင်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အမား၊ ပြောပစ်လို့ ဦးက မလာတော့ဘူးထင်ပါရဲ့”
ဟုပြောလိုက်သော ဗန်းရဲ့ စကားက သူမရင်အစုံကို လှုပ်ခတ်
သွားရပါ၏။

သူမလည်း စိတ်မကောင်းပါ။
ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ... သူမက မိခင်တစ်ယောက်ပဲ
လေ။ သားသမီးကသာ နံပါတ်တစ်ပေါ့။

“ကဲ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြ၊ အမား ပစ္စည်းတွေကို သယ်လာမယ်”
ဟုဆိုတော့ ကလေးတွေက အိမ်ထဲဝင်သွားကြပါသည်။
သူမက ပစ္စည်းအချို့ကို သယ်ပြီးလာတော့ အံ့သြမှုကြီးက
သူမတို့ကို ဆီးကြို၍နေခဲ့ပါသည်။

မှန်ပါသည်။
နှင်းဆီပန်းခင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။
သူမမှာ မှင်တက်သွား၍ လက်ထဲမှပစ္စည်းတွေကိုပင် လွှတ်ချ
လိုက်မိပါသည်။

တစ်အိမ်လုံးကို နှင်းဆီပန်းများနှင့် အလှဆင်ထားခဲ့ပါသည်။
သူမ အံ့သြသွားပါသည်။
ဒါ ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲ...

သူမနည်းတူ ကလေးတွေကလည်း အံ့သြနေပုံရပါသည်။ မှင်
တက်ပြီး မျက်စိတွေ ချာချာလည်အောင် ကြည့်နေမိပါ၏။

သို့သော် ဂေါ်ဒွန်က...

“ဦး...”

ဟုအော်ကာ လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားသဖြင့် သူမအပါအဝင်
ချက်ရော ဗန်းပါ ဂေါ်ဒွန်၊ ပြေးသွားရာလမ်းကြောင်းသို့ ကြည့်လိုက်ရာ
သူ့ကို လှေကားထိပ်တွင် မားမားကြီးတွေ့လိုက်ရပါ၏။

သူက ပြေးလာသောဂေါ်ဒွန်ကို ထွေးပွေ့ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကြိုက်လား... ဂေါ်ဒွန်”

“ဦးရဲ့စိတ်ကူးက သိပ်လှတယ်”

“နေကောင်းသွားပြီနော်”

“ရေပြန်ကူးရမယ်... သမီးက စံချိန်ချိုးသွားပြီ”

“နားပါဦး... ဂေါ်ဒွန်လေးရယ်၊ အများကြီးလုပ်ရင် နည်း

နည်းပဲ ရတယ်၊ ဆေးရုံချည်းပဲ တက်နေရမှာပေါ့”

“သမီး ဆေးရုံကိုမကြိုက်ဘူး ဦး”

ဟုဆိုသောကလေးငယ်ရဲ့ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ဖွဖွပုတ်လိုက်
ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဗန်းက သူ့အနားသို့ရောက်လာ၍...

“နေကောင်းတယ်နော် ဗန်း”

“ဦးမလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

“လာမှာပေါ့၊ ဦးက မင်းတို့နဲ့မတွေ့ဘဲမှ မနေနိုင်တာ”

ဟုဆိုပြီး ဗန်းကိုထွေးပွေ့ကာ ခေါင်းကိုဖွဖုတ်ပေးပါသည်။

ပြီးနောက် ချက်ဆီသို့ တည့်တည့်လျှောက်လာကာ...

“နေကောင်းသွားပြီနော် ချက်”

“ဒါတွေအားလုံး ဦးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ထားတာလား”

“အင်း၊ မနေ့ကတည်းက လုပ်နေတာ”

“လုတယ်”

“သဘောကျလား”

“ချက်ကို သင်ပေးနိုင်မလား”

“ဘာမဆို ဦးတတ်ထားသမျှကို သင်ပေးနိုင်တယ်”

ဟုဆိုကာ မာတိကာကိုကြည့်ပြီး...

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မာတိကာ”

“ရှင်ပြန်သွားတာက ကျွန်မတို့မိသားစုကို ကူညီရာရောက်ပါ

တယ်”

“ကိုယ် မင်းကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ပါ့မယ်”

“မလိုဘူး... ဘယ်တော့မှလည်း မလာပါနဲ့တော့။ ဆေးထိုးအပ်တောင် ကောင်းကောင်းမသိတဲ့ ကျွန်မကလေးတွေက လက်မှာ ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ ဆေးရုံမှာ နှစ်ညအိပ်ခဲ့ရတယ်”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရှင် ပြန်လိုက်ပါတော့”

ဟုဆိုချိန်မှာတော့ သူက ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ကို ဦး သိပ်ချစ်ပါတယ်”

ဟုသာ ပြောချစ်မိပါ၏။ ပြီးနောက် မာတိကာကိုပြန်ကြည့်ကာ...

“ကိုယ့်ကြောင့် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင် နောက် မမြင်စေရပါဘူး”

ဟု လေးနက်စွာဆိုပြီး ကလေးတွေကိုရော သူ၏ချစ်သူလေးကိုပါ နှုတ်ဆက်သလိုပြန်ကြည့်ကာ...

“သွားတော့မယ်”

ဟုသာဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

“ဦး...”

ဂေါ်ဒွန်ရဲ့ခေါ်သံကို ကြားရပေမယ့်လည်း သူ လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ပါ။ လှည့်မကြည့်ပါရစေနဲ့ ဂေါ်ဒွန်ရယ်၊ ဦးရင်ထဲမှာ မကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ဦး ဝမ်းနည်းနေရတယ်... ထပ်မခေါ်ပါနဲ့တော့။ ဦးနှလုံးသားတွေ ကြွေမှုနေရလို့ပါ။

“အမား မကောင်းဘူး... ဦးက သိပ်သနားဖို့ကောင်းနေပြီ။ အမား လွန်တယ်”

ဟု ဗန်းကဆိုတော့ သူမရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်သွားမိပါသည်။

သူက သူမရဲ့အချစ်ဦးလေ။ သူမရင်ထဲမှာလည်း မထိခိုက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

“ဦးကို တစ်မျိုးမမြင်ပေးပါနဲ့၊ ဦးက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အမားအတွက် တစ်ယောက်တည်း မကောင်းဘူးဆိုလည်း ဦးကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါ။ ဦးက အကောင်းဆုံးလူပါ။ ဦးက သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်”

“ခပ်တုံးတုံးမှန်ကြောင်လို့ မပြောတော့ဘူးလား”

“ဦးက ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်၊ သဘောလည်းကောင်းတယ်။

ဦးလိုလူမျိုး... အမား ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ ဦးရဲ့ကျောက်ကြည့်ပါ အမား၊ ဦးက ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ပြောနေသလိုပဲ။ ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ အမား။ ချက်က ဦးနဲ့နေရတာ ပျော်တယ်။ ဦးချက်ကျွေးတဲ့မနက်စာကိုလည်း ကြိုက်တယ်”

“သားရောပဲ အမား... ဦးကိုသဘောကျတယ်”

“သမီးလည်း ဦးကိုချစ်တယ်”

ဟု ကလေးတွေက ဆိုလာကြတော့ သူမရဲ့နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်ရှိရိုးလား...

ကြည့်စမ်းပါဦး... လူဆိုးကြီးက သူမတို့ကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့ပါလား။

ရာမညက ကားတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ ကြံနေစဉ်မှာတော့...

သူမရဲ့အသံက တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် သူ့နှလုံးသားထဲမှာတော့ ကျယ်လောင်စွာကြားလိုက်ရပါ၏။

“ရာမည”

ထပ်၍ခေါ်လာချိန်မှာတော့ သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပါတော့ချေ။

“ရှင် ခုချက်ချင်းလာရင်လား၊ မလာရင် ဘယ်တော့မှမလာဘူး”

၂၃၀ ♠ မယ်ခိုင်

နဲ့တော့”

ဟူသော ကန့်သတ်ချက်ကြီးက သူ့ကိုဝမ်းမြောက်သွားစေရ
ပါ၏။

ကျွန်းပြီဆိုတော့မှ ရုတ်ချည်းအောင်မြင်မှုကို ရရှိလိုက်သူလို
ရင်ထဲ၌ ပြောမပြနိုင်လောက်တဲ့ ပီတိလှိုင်းက ရိုက်ခတ်သွားရပါသည်။

ဘယ်လိုခြေလှမ်းမျိုးနဲ့ ပြေးလာရမှာလဲ ချစ်သူရယ်...

မျှော်လင့်ခြင်းလား... ဝမ်းမြောက်ခြင်းလား... ချစ်ခြင်း
တွေလား...

သေချာတာကတော့ သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်ခြင်းနေ့သစ်များ
ဆီသို့ ရောက်ရှိကြတော့မှာပါပဲ။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ...

မယ်ခိုင်

BURMESE
CLASSIC
COM